

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ-ΤΡΙΤΟ

Σαραόλν: Η Απειλή από το Νότο

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-21-3

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Το Σαραόλν: Η Απειλή από το Νότο είναι το δέκατο-τρίτο βιβλίο της σειράς
Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Μια νύχτα δύσκολων αποφάσεων

Η νύχτα είχε πέσει, όταν το φουσάτο του Δούκα Σάλβινρ έφτασε στις παρυφές των δασότοπων του Σαραόλν· και ο Άρχων της Χάργκοχ πρόσταξε να σταματήσουν εδώ και να κατασκηνώσουν.

«Δούκα μου,» είπε ο Στρατηγός Μόρντον, που ίππευε κοντά του, «ίσως θα ήταν συνετότερο να συνεχίσουμε την πορεία μας...»

«Δε μπορείς να δεις, φίλε μου, ότι οι πολεμιστές μας είναι εξοντωμένοι;» αντιγύρισε εκείνος. «Δε θα τους κουράσω παραπάνω απ'ό,τι χρειάζεται.»

«Και οι δαιμονάνθρωποι;» έθεσε το ερώτημα ο Μόρντον. «Αν ζυγώσουν...;»

«Τους είδες να μας ακολουθούν; Εγώ όχι,» είπε ο Σάλβινρ. Και έστρεψε το κεφάλι του νότια, για ν'ατενίσει μέσα στο σκοτάδι. «Ούτε τώρα μπορώ να τους δω· ούτε να τους ακούσω να πλησιάζουν. Όχι, Μόρντον, δεν έρχονται. Ο Πόνκιμ πήρε την Χάργκοχ»—και υπήρχε μεγάλη λύπη στη φωνή του, καθώς το έλεγε αυτό—«και είμαι βέβαιος ότι σκοπεύει να την κρατήσει. Δε θα βάλει τους καταραμένους του δαίμονες να μας κυνηγήσουν.

»Αφιππεύσατε και κατασκηνώσατε.» Και ο ίδιος κατέβηκε από τη σέλα του αλόγου του.

«Όπως επιθυμείτε, Δούκα μου,» ένευσε ο Μόρντον, και ξεκαβαλίκεψε, ενώ το ίδιο έκαναν η Λάρκνα κι ο Τάνβαρ.

Ο Σάλβινρ πλησίασε την σύζυγο και τον γιο του, και τους κοίταξε καλά-καλά. Όμως δεν είδε εκείνο που περίμενε. Δεν είδε μια απέραντη λύπη στα πρόσωπά τους. Τουναντίον, είδε μια ανακούφιση. Δεν λυπόνταν για την πτώση της Χάργκοχ στους δαίμονες; αναρωτήθηκε ο Άρχοντας. Όμως, ύστερα, κατάλαβε.

Φυσικά, συλλογίστηκε. Φυσικά. Είναι λογικό νάναι ανακουφισμένοι: μόλις γλίτωσαν από τον μεγαλύτερο κίνδυνο στον οποίο είχαν ποτέ βρεθεί. Ίσως να μην έχουν ακόμα συνειδητοποιήσει την σημασία της πτώσης της πόλης...

«Είσαι εντάξει, πατέρα;» τον ρώτησε ο Τάνβαρ, που... είναι πολεμιστής τώρα, παρατήρησε ο Σάλβινρ, ατενίζοντας το ξίφος στη ζώνη του, τον φολιδωτό θώρακα που φορούσε, τα ξιφίδια που προεξείχαν από τις μπότες του. *Πολεμιστής.*

Ένευσε, αργά. «Ναι, Τάνβαρ. Μια χαρά είμαι.»

«Είσαι λυπημένος,» είπε ο γιος του. «Για την πόλη.»

Ο Σάλβινρ ένευσε, πάλι. *Καταλαβαίνει τον πόνο μου.* «Είχα αγαπήσει την Χάργκοχ,» άρθρωσε, ξεροκαταπίνοντας.

Η Λάρκνα τον πλησίασε, και τα χέρια της έσφιζαν τον δεξή του πήχη. «Δε χάθηκαν όλα, αγαπημένε μου,» είπε. «Θα προσπαθήσουμε να την ξαναπάρουμε. Εσύ ο ίδιος δεν το είπες αυτό;»

«Ναι, θα την ξαναπάρουμε.» *Αλλά γιατί τα λόγια μου ακούγονται τόσο άδεια, ακόμα και στα δικά μου αφτιά;*

«Πατέρα,» είπε ο Τάνβαρ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, «ορκίζομαι σε τούτο το ξίφος ότι η Χάργκοχ θα γίνει ξανά δική μας.» Κάρφωσε τη λεπίδα στο έδαφος. «Δε θα ησυχάσω μέχρι ο Σφετεριστής, οι δαίμονές του, και οι δαιμονόφιλοι να διωχτούν για πάντα απο κεί, και να σφαχτούν όλοι!»

Ο Σάλβινρ βλεφάρισε, λες κι έβλεπε τον γιο του για πρώτη φορά. Και αισθάνθηκε την Λάρκνα να σφίγγεται επάνω του, σαν κι εκείνη να ένιωθε ακριβώς το ίδιο μ' αυτόν: σαν να μην αναγνώριζε το παιδί της.

Ο πόλεμος κάνει τους ανθρώπους σκληρούς, σκέφτηκε ο Δούκας. Ποτέ δεν περίμενα να δω τέτοια... φωτιά να βγαίνει μέσα από τον Τάνβαρ. Ποτέ δεν περίμενα να δω αυτές τις αστραπές στα μάτια του.

Όμως, μήπως περίμενα ποτέ από τον εαυτό μου να βρεθεί σ'ετούτη την κατάσταση που είναι τώρα; Μήπως ο δικός μου πατέρας θα περίμενε ποτέ από εμένα να βρεθώ σ'ετούτη την κατάσταση;

Ο Σάλβινρ μειδίασε. «Θα σε βοηθήσω όπως μπορώ, Άρχοντά μου.»

** ** *

Η Ερία κατέβηκε από το άλογό της, με μια σβέλτη κίνηση, ενώ γύρω της ο στρατός του Δούκα Σάλβινρ σταματούσε και άρχιζε να κατασκηνώνει.

«Μπάχτον,» ρώτησε τον άντρα που ξεπέζεψε πλάι της, «έχουμε αρκετές σκηνές για να καταυλιστούμε;»

Εκείνος έριξε μια ματιά στους στρατιώτες. «Απ'ό,τι μπορώ να δω, δεν έχουμε καν σκηνές, Ερία,» είπε. «Η φυγή μας από την Χάργκοχ ήταν τόσο βιαστική που δε νομίζω πως κανείς σκέφτηκε να πάρει τα απαραίτητα μαζί του.»

«Δαίμονες...!» έφτυσε η μαυρομάλλα πολεμίστρια. «Ίσως θα έπρεπε να ζητήσουμε όσα χρειαζόμαστε από τα χωριά που βρίσκονται εδώ κοντά. Γιατί οι πολεμιστές και ανάγκη από φαγητό έχουν και από σκηνές, για να χορτάσουν την πείνα τους και να κοιμηθούν.»

«Τι να τις κάνουμε τις σκηνές;» μειδίασε ο Μπάχτον. «Ο καιρός έχει ήδη γλυκάνει.»

«Έχει γλυκάνει;» έκανε η Ερία, που αισθανόταν τον παγερό άνεμο να μπαίνει μέσα στην κάπα και στα ρούχα της, και να την γαργαλά.

«Εδώ πάνω, ίσως να είναι ακόμα λίγο κρύο,» παραδέχτηκε ο τοξότης, «όμως ο Χειμώνας τελειώνει και, σε λίγες μέρες, θα έχουμε Άνοιξη.»

«Κι αυτό υποτίθεται πως πρέπει να με παρηγορήσει;» ύψωσε ένα φρύδι η Ερία. «Δε νομίζω ότι διώχνει το κρύο της βραδιάς. Καλύτερα, λοιπόν, να ζητήσουμε σκηνές από τα χωριά.»

Ο Μπάχτον αναστέναξε. «Ποιος θα πάει εκεί, έτσι κουρασμένοι που είμαστε;»

«Αυτοί που ίππευαν,» ανασήκωσε τους ώμους η Ερία. «Σίγουρα, θα είναι πιο ξεκούραστοι από τους άλλους. Θα τους συντροφεύσω κι εγώ, φυσικά.»

«Καλώς,» είπε ο Μπάχτον. «Αλλά ας ρωτήσουμε τον Έντρηλ, πρώτα.»

Η Ερία τον λοξοκοίταξε. «Τώρα σκέφτηκες τον Έντρηλ, ε;»

Εκείνος γέλασε, και ξεκίνησε να βαδίζει, τραβώντας το αλογό του από τα γκέμια.

Η Ερία χαμογέλασε και τον ακολούθησε, τραβώντας το δικό της αλογο.

Μερικά μέτρα πιο πέρα, ένας στρατιώτης τούς ζήτησε να του δώσουν τα ζώα τους, για να τα δέσει, κι εκείνοι του τα έδωσαν. Λίγο παρακάτω, ατένισαν τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* να συζητά κάτι με τον Στρατηγό Μόρντον και τη Δούκισσα Τουάθα. Πλησίασαν, την ώρα που ο δεύτερος μιλούσε:

«...παρ'όλ'αυτά, συνεχίζω να είμαι σκεπτικός. Ποιος μπορεί να εμπιστευτεί τους δαιμονοανθρώπους; Για να μην αναφερθώ, τώρα, στον Σφετεριστή...»

«Είμαι σίγουρη ότι έχεις δίκιο, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Δούκισσα Τουάθα. «Όμως θα ήταν αδύνατον να προχωρήσουμε κι άλλο. Ο Δούκας Σάλβινρ καλά έκανε και πρόσταξε να σταματήσουμε εδώ. Μετά από τέτοια μάχη και τέτοια πορεία, οι στρατιώτες μας, αναμφίβολα, χρειάζονται ανάπαυση. Ωστόσο...» Και, τώρα, στράφηκε στον Έντρηλ. «...νομίζω πως θα ήταν σωστό να βάλουμε αρκετές σκοπιές απόψε, συμφωνείς;»

«Ασφαλώς, Δούκισσά μου,» ένευσε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*. «Ούτε εγώ έχω καμια εμπιστοσύνη στους εχθρούς μας. Και, για να είμαι ακριβής, φοβάμαι ιδιαίτερα τις δυνάμεις του μάγου αρχηγού τους. Ο Πόνκιμ με τρομοκρατεί.»

«Και πολύ καλά κάνει και σε τρομοκρατεί,» σχολίασε ο Μπάχτον, καθώς εκείνος κι η Ερία έρχονταν κοντά στη Δούκισσα και τους δύο άντρες.

«Για να πούμε την αλήθεια, Μπάχτον,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, «εσύ είσαι ο άνθρωπος που μ'έχει τρομοκρατήσει, σχετικά μ'αυτόν.»

«Ακόμα θυμάσαι εκείνη την ιστορία με το βέλος;» μειδίασε ο τοξότης. «Μετά απ'όσα συνέβησαν στην Χάργκοχ; Τόσοι στρατιώτες είδαν τον Πόνκιμ να ορμά μέσα στην πόλη, να παίρνει εκείνη την προδότρια, και να απομακρύνεται, καλπάζοντας, ενώ δεκάδες βέλη τον αστοχούσαν.»

«Παρ'όλ'αυτά, η δική σου ιστορία για τον Σφετεριστή μού φάνηκε τρομακτικότερη,» επέμεινε ο Έντρηλ. «Δεν ξέρω γιατί. Ίσως επειδή ήταν η πρώτη φορά που άκουσα για τις δυνάμεις του.»

«Όπως και νάχει,» τους διάκοψε η Ερία, «δεν είμαστε εδώ γι'αυτό.»

«Και γιατί είστε εδώ;» θέλησε να μάθει ο Έντρηλ.

«Γιατί δεν έχουμε σκηνές, ούτε τρόφιμα, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Και θα ήθελα να προτείνω να πάμε να συγκεντρώσουμε μερικά, από τα χωριά τριγύρω.»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα, Ερία. Σίγουρα, θα μας χρειαστούν! Θα το αναλάβεις;»

«Δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Να ξεκινήσω αμέσως;»

«Ναι, φυσικά,» ένευσε ο Έντρηλ. «Και πάρε μαζί σου όποιους νομίζεις. Όμως μην απομακρυνθείτε πολύ. Ξέρεις αρκετά καλά τούτη την περιοχή, ώστε να πάτε στο κοντινότερο χωριό πρώτα;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι, δεν ξέρω καθόλου αυτή την περιοχή. Όμως...» Στράφηκε στον Μπάχτον, υψώνοντας το δεξί της φρύδι.

«Το περίμενα αυτό,» είπε εκείνος. «Ναι, την ξέρω την περιοχή, Ερία. Και θα σας βοηθήσω να πάτε στο κοντινότερο χωριό πρώτα. Ή, καλύτερα θα ήταν να χωριστούμε, δε νομίζετε; Ορισμένοι να πάνε στο ένα χωριό, ορισμένοι στο άλλο.»

«Κάντε το όπως θέλετε,» είπε ο Έντρηλ. «Σας έχω εμπιστοσύνη – και σε σένα και στην Ερία.»

«Εντάξει,» είπε η μαυρομάλλα πολεμίστρια. «Ας ξεκινήσουμε.»

Ο Μπάχτον κατένευσε, κι απομακρύνθηκαν από τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*.

Όταν οι φιγούρες τους αναμίχθηκαν μ'αυτές των άλλων στρατιωτών του φουσάτου, η Τουάθα έστρεψε το βλέμμα της, πάλι, στον Έντρηλ και στον Μόρντον. «Οι σκηνές και τα τρόφιμα είναι τα πιο ασήμαντα από τα προβλήματά μας,» είπε. «Το βασικότερο είναι ένα: τι θα κάνουμε τώρα.» Έριξε μια ματιά στους πολεμιστές τριγύρω. «Πρέπει να αριθμούμε γύρω στους πενήντα χιλιάδες, πλέον. Και δεν έχουμε ούτε πόλη για να μείνουμε, ούτε μέρος για να πάμε. Ολάκερο το Σαραόλν, τώρα, ελέγχεται από τον Σφετεριστή. Ο τελευταίος τρόπος αντίστασης ήταν η Χάργκοχ... και η Χάργκοχ δεν υπάρχει πια.»

«Όμως οι άνθρωποι που πολέμησαν στην Χάργκοχ υπάρχουν ακόμα,» τόνισε ο Έντρηλ. «Οι περισσότεροι από αυτούς, τουλάχιστον. Δούκισσά μου, ο πόλεμος δεν τελείωσε· απλά, αλλάξαμε θέσεις. Και...» Έστρεψε το βλέμμα του στους μεγάλους δασότοπους, βόρεια, οι οποίοι ήταν σκοτεινοί μέσα στη νύχτα, εφιαλτικοί. Ένα ρίγος τον διαπέρασε. «...τώρα, αυτό είναι το νέο μας φρούριο.»

Και η Τουάθα κοίταξε το «νέο τους φρούριο», και κούνησε το κεφάλι. «Διοικητά, αυτό δεν είναι φρούριο. Εγώ μονάχα ένα δάσος βλέπω. Ένα απέραντο δάσος. Αφιλόξενο και απειλητικό. Επιπλέον,» πρόσθεσε, «λένε πως στοιχειά κυκλοφορούν εντός του.»

Ο Έντρηλ γέλασε. «Δούκισσά μου, πιστεύετε στα στοιχειά;»

«Δεν αποκλείω τίποτα, διοικητά,» απάντησε εκείνη, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της κι ατενίζοντας τους απέραντους δασότοπους, που έμοιαζαν ν'απλώνονται ως τα πέρατα του Άρμπεναρκ. *Τι μυστικά κρύβετε στην καρδιά σας, αρχαία δέντρα;* αναρωτήθηκε η Αρχόντισσα της Κάνντομ.

Ο Έντρηλ θυμήθηκε κάτι, και είπε: «Δούκισσά μου, νομίζω ότι η Μπόρνεφ είχε κάποτε πάει στους δασότοπους, μαζί με την τώρα αγνοούμενη Πριγκίπισσα Έρμελ...»

«Η Διοικήτρια Μπόρνεφ;» συνοφρυώθηκε η Τουάθα.

«Ναι.»

«Κάλεσέ τη.»

Ο Έντρηλ κοίταξε τριγύρω, κι εντόπισε μια πολεμίστρια που περνούσε. «Στρατιώτη!» της φώναξε. «Βρες τη Διοικήτρια Μπόρνεφ και ζήτησέ της να έρθει εδώ.»

«Μάλιστα, Διοικητά Έντρηλ,» αποκρίθηκε εκείνη.

Καθώς περίμεναν, η Δούκισσα Τουάθα ρώτησε: «Γιατί είχε πάει η Μπόρνεφ στους δασότοπους μαζί με την Πριγκίπισσα;»

«Νομίζω πως είχαν πάει επειδή η τελευταία ήθελε να κάνει βόλτα εκεί,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ.

Σε λίγο, η Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών* ήταν μαζί τους. «Άκουσα ότι με ζητήσατε,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Θέλουμε να μάθουμε τι ξέρεις για τους δασότοπους.»

«Πολύ λίγα. Δεν είναι από τα μέρη όπου συχνάζω...»

«Δε μου είχες πει κάποτε ότι είχες ταξιδέψει εκεί, μαζί με την Πριγκίπισσα Έρμελ;»

Η Μπόρνεφ βλεφάρισε. «Ναι, σωστά, έχεις δίκιο. Μου μοιάζει, τώρα, αυτό τόσο μακρινό, που...» Ξεφύσησε. «Τέλος πάντων. Είχα πάει στους δασότοπους. Όμως μη νομίζεις ότι θυμάμαι απέξω τα κατατόπια. Για να πω την αλήθεια, από κάποιο τυχαίο σημείο μπήκαμε κι από κάποιο τυχαίο σημείο βγήκαμε. Πώς ακριβώς καταφέραμε να βγούμε μονάχα τα Πνεύματα γνωρίζουν.»

«Δε θέλουμε να μας κάνεις το χάρτη των δασότοπων,» εξήγησε η Τουάθα. «Θέλουμε να μας πεις τι υπάρχει εκεί· τι είδατε.»

«Τα πράγματα που είδαμε ίσως να μην τα πιστέψετε, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ, που κι εκείνη, πολλές φορές, νόμιζε ότι, απλά, τα είχε φανταστεί.

«Κάνε μια προσπάθεια για να μας πείσεις, διοικήτρια,» την παρότρυνε η Τουάθα.

Η Μπόρνεφ πήρε μια σκεπτική έκφραση, προσπαθώντας να φέρει, πάλι, εκείνες τις μαγευτικές εικόνες στο μυαλό της. «Δεν είχαμε υπολογίσει καλά τις προμήθειές μας σε νερό... γιατί πιστεύαμε ότι εύκολα θα βρίσκαμε κάποιο ρέμα, για να γεμίσουμε, ξανά, τα φλασκιά μας. Όμως, μια μέρα αυτά άδειασαν, και ρέμα δεν υπήρχε κοντά. Αρχίσαμε να ψάχνουμε τριγύρω... Δεν ήθελα, σε καμία περίπτωση, ν' αφήσω την Πριγκίπισσα να διψάσει, επειδή θα τα άκουγα από την Βασίλισσα Δήνκα, άμα συνέβαινε κάτι τέτοιο... Τότε, λοιπόν, κάτι παράξενο έγινε: Είδαμε σκιές, πίσω από τα φυλλώματα, να μας γνέφουν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Στην αρχή, πιστέψαμε ότι πρέπει να ήταν ληστές ή παράνομοι, ή τίποτα παρόμοιο· όμως δεν ήταν.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ήταν ξωτικά. Ίσως ν' ακούγεται τρελό, αλλά είναι αλήθεια.»

«Δεν ακούγεται καθόλου τρελό,» τη διαβεβαίωσε η Τουάθα. «Συνέχισε.»

Πιστεύει στα ξωτικά; αναρωτήθηκε η Μπόρνεφ, και έκανε όπως της είπε: «Ποτέ δεν καταφέραμε να τα δούμε, όσο κι αν τα πλησιάσαμε. Διαρκώς, βρίσκονταν ένα βήμα μακριά μας... Ή, μάλλον, όχι ένα βήμα μακριά μας. Δε μπορώ να το εξηγήσω καλά, Δούκισσά μου, μα έμοιαζαν συνέχεια να είναι πίσω από μια κουρτίνα και να φαίνονται μονάχα οι σιλουέτες τους. Πάντως, τ'ακολουθήσαμε –προσέχοντας, βέβαια, μην τυχόν κι επρόκειτο για παγίδα– και φτάσαμε σ'ένα ρυάκι. Το μέρος ήταν, πραγματικά, πανέμορφο –δε νομίζω ποτέ να έχω δει ομορφότερη τοποθεσία–, και εκεί βρίσκονταν τέσσερα άλογα –τέσσερις μονόκεροι– που έπιναν νερό...»

«Τέσσερις *μονόκεροι*;» έκανε ο Στρατηγός Μόρντον. «Μιλάς γ'αυτά τα μυθικά ζώα με το κέρατο στο μέτωπο;»

«Ναι,» είπε η Μπόρνεφ. «Κι εγώ δεν πίστευα ότι υπήρχαν, όμως τα είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Η Πριγκίπισσα είχε κατενθουσιαστεί.» Αναστέναξε. «Αναρωτιέμαι πού να βρίσκεται, τώρα, η Έρμελ...»

«Συνέχισε, διοικήτρια,» την παρότρυνε, πάλι, η Δούκισσα Τουάθα. «Πες μας κι άλλα για τους δασότοπους.»

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο να πω. Όταν πλησιάσαμε, οι μονόκεροι έφυγαν. Και ούτε αυτούς ξαναείδαμε, ούτε τα ξωτικά.»

«Επομένως, δε θα μας πειράξουν, όταν μπούμε στα δάση τους...» συμπέρανε ο Έντρηλ.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «Βέβαια, δε μπορώ να είμαι και σίγουρη...»

«Δε θα μας πειράξουν.» Αν έκρινε κανείς από τον τόνο της φωνής της Δούκισσας Τουάθα, εκείνη ήταν σίγουρη.

Γιατί όμως; αναρωτήθηκε ο Έντρηλ. Ξέρει κάτι που εμείς αγνοούμε; Και, γενικά, πολύ άνετη δεν είναι μ' αυτό το θέμα των ξωτικών;... Είχε, άραγε, ξαναδεί ξωτικά η Αρχόντισσα της Κάντνομ; Όμως δεν την ρώτησε τίποτα. Άστο καλύτερα, συλλογίστηκε. Ο καιρός θα δείξει.

«Οπότε, Δούκισσά μου,» κατέληξε, «τελικά, οι δασότοποι είναι αρκετά κατάλληλοι για να μείνουμε.»

«Δε θα το έλεγα, διοικητά,» διαφώνησε η Τουάθα. «Το ότι τα ξωτικά δε θα μας πειράξουν δε σημαίνει ότι θα μας συντρέξουν κιόλας. Ούτε ότι θα χτίσουν σπίτια για μας. Πού θα μείνουν πενήντα χιλιάδες άνθρωποι; Και για πόσο; Κανένας τους δεν είναι συνητισμένος να ζει, ημέρα μετά την ημέρα, μέσα στα δάση, δε συμφωνείς;»

«Σ' αυτό συμφωνώ, Δούκισσά μου,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ. «Όμως, για την ώρα, οι δασότοποι φρονώ πως είναι ιδανικό μέρος, για να κρυφτούμε από τον Πόνκιμ και τους δαιμονανθρώπους του.»

** ** *

Όταν ο Μπάχτον και οι πέντε πολεμιστές του επέστρεψαν στον καταυλισμό, ήταν βαθιά νύχτα, και ησυχία επικρατούσε παντού. Μονάχα το τρίξιμο των ξύλων από τις φωτιές ακουγόταν, καθώς και ένα παράξενο βουητό από τη μεριά των δασότοπων, λες και τα στοιχειά τους είχαν δει και ήθελαν να τους καλωσορίσουν... ή,

μήπως, να μας τρομάζουν, για να φύγουμε; αναρωτήθηκε ο τοξότης. Όμως, ύστερα, έδωσε τη σκέψη από το νου του. Μάλλον, το «παράξενο βουητό» που άκουγε δεν ήταν παρά ο άνεμος που σφύριζε ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων, κάνοντας τις φυλλωσιές να θροΐζουν. Εξάλλου, έχουμε σημαντικότερα προβλήματα για να σκεφτόμαστε από τα ζωτικά. Όχι πως ο Μπάχτον δεν πίστευε στα ζωτικά. Η αλήθεια ήταν πως πίστευε και, μάλιστα, ήταν σίγουρος πως υπήρχαν. Αλλά, ουσιαστικά, ποτέ δεν είχε συναναστραφεί μαζί τους. Απλά, είχε ακούσει ιστορίες γι'αυτά, ή στ'αφτιά του είχαν έρθει γελάκια από τα βαθιά σημεία των δασών, ή είχε ατενίσει μικρά φωτάκια να χορεύουν, και τέτοια παρόμοια. Σίγουρα, η Χόλκρανθ θα ξέρει περισσότερα επάνω σ'ετούτο το θέμα. Άραγε, θα την ξαναδώ ποτέ; Ή, καλύτερα, θα ζούσε για να την ξαναδεί; Δεν ήταν καθόλου βέβαιος.

Καθώς έμπαινε στον καταυλισμό (αν μπορούσε να θεωρηθεί «καταυλισμός», παρότι δεν υπήρχαν σκηνές), παρατήρησε πως η Ερία και η δική της ομάδα είχαν ήδη επιστρέψει από το μικρό τους ταξίδι, έχοντας φέρει μπόλικά απαραίτητα πράγματα μαζί τους: τρόφιμα, κουβέρτες, και τα τοιαύτα. Το πρόβλημα ήταν πως δεν είχαν φέρει κι αυτοί σκηνές. Όπως κι ο Μπάχτον. Πράγμα το οποίο ο τοξότης έπρεπε να παραδεχτεί ότι το περίμενε. Οι χωρικοί ήταν ιδιαίτερα πρόθυμοι να εφοδιάσουν τους Σαραολνιανούς πολεμιστές με ό,τι επιθυμούσαν, όμως δε μπορούσαν να τους δώσουν σκηνές από τη στιγμή που δεν είχαν τέτοιες στη διάθεσή τους. Πάντως, ορισμένοι υποσχέθηκαν στον Μπάχτον ότι θα έφτιαχναν σκηνές γι'αυτούς το συντομότερο δυνατό και να έρχονταν, ύστερα από μερικές μέρες, για να τις παραλάβουν.

«Πηγαίνετε να συγκεντρώσετε κάπου αυτά που μας έδωσαν,» πρόσταξε ο τοξότης τους στρατιώτες του, κι εκείνοι υπάκουσαν, απομακρυνόμενοι.

Ο Μπάχτον πλησίασε την Ερία, η οποία είχε, επίσης, μόλις διώξει τους ανθρώπους της ομάδας της και είχε πάει να σταθεί μπροστά σε μια φωτιά, για να ζεσταθεί.

«Όλα εντάξει;» τη ρώτησε.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Όμως δε βρήκαμε σκηνές.»

«Ούτε κι εμείς. Αλλά μας έδωσαν τρόφιμα.» Συλλογίστηκε, για λίγο, κι έπειτα, είπε: «Ξέρεις... τα χωριά είναι αδύνατον να μας συντηρούν για πάντα. Ούτως ή άλλως, είμαστε υπερβολικά πολλοί: πενήντα χιλιάδες. Θα πρέπει να βρίσκουμε τροφή μόνοι μας, απο δώ και στο εξής.»

«Πώς;»

«Με τον πατροπαράδοτο τρόπο: κυνήγι.»

«Δεν ξέρω πόσο καλοί κυνηγοί είναι οι πολεμιστές του Σαραόλν...» είπε η Ερία, διστακτικά.

«Θα πρέπει να μάθουν να είναι,» τόνισε ο Μπάχτον. «Αλλιώς πώς θα τρώνε; Είμαι σίγουρος ότι ο Πόνκιμ δε θα επιτρέψει σε καμία από τις μεγάλες πόλεις να μας εφοδιάζει, και, μόλις νομίζει ότι είναι η κατάλληλη στιγμή, θα μας επιτεθεί κιόλας. Δεν έχω την ψευδαίσθηση ότι θα μας αφήσει ήσυχους εδώ πάνω.»

«Ποιος είπε ότι *θέλουμε* να μας αφήσει ήσυχους;» έθεσε το ερώτημα η Ερία. «Σκοπός μας είναι να τον σκοτώσουμε και να διώξουμε τους δαιμονανθρώπους του απ'το Σαραόλν, όχι να μας 'αφήσει ήσυχους εδώ πάνω'.»

Ο Μπάχτον αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι. «Νομίζεις ότι θα το καταφέρουμε αυτό, στην κατάστασή μας;»

Η Ερία στράφηκε να τον κοιτάξει. «Μην παίρνεις τούτο το ηττημένο ύφος –θα τα καταφέρουμε!»

«Τα ίδια έλεγες και με τη Χάργκοχ,» της θύμισε ο Μπάχτον: «ότι θα την κρατήσουμε. Όμως δεν την κρατήσαμε, Ερία· οι δαιμονάνθρωποι την πήραν.»

«Και τι σημαίνει αυτό;» έκανε εκείνη, θυμωμένη και σφίγγοντας τις γροθιές της. «Ότι πρέπει να παραδοθούμε στον Πόνκιμ;» Πώς ήταν

δυνατόν ο Μπάχτον να το προτείνει τούτο; Εκείνος πάντα έτρεφε μεγάλο μίσος για τους Μαγκραθμέλιους.

«Είπα εγώ να παραδοθούμε στον Πόνκιμ;» απόρησε ο τοξότης.

«Και τι είπες;» απαίτησε η Ερία. «Είπες ότι τα ίδια έλεγα και για την Χάργκοχ και, τελικά, δεν την κρατήσαμε. Κι άφησες να εννοηθεί ότι ούτε τώρα θα καταφέρουμε να πετύχουμε το σκοπό μας –δηλαδή, να ρίξουμε τον Πόνκιμ από τον θρόνο!»

«Χαμήλωσε τη φωνή σου,» είπε ο Μπάχτον. «Οι άνθρωποι εδώ γύρω προσπαθούν να κοιμηθούν. Κι αν είναι δυνατόν ποτέ να πιστεύεις ότι εγώ θα πρότεινα να παραδοθούμε στον Πόνκιμ!...»

Δεν το πιστεύω, Μπάχτον –δε θέλω να το πιστέψω, συλλογίστηκε η Ερία. Όμως άλλα μου μαρτυρούν τα λόγια σου...

Ο τοξότης κοίταξε το πρόσωπό της, για λίγο, δίχως να μιλά. *Τι θα με αποκαλέσει, τώρα; Προδότη; αναρωτήθηκε. Προδότη του Βασιλείου; Σαν αυτούς που έφυγαν, για να μπουν στον στρατό του Πόνκιμ και να γίνουν δαιμονόφιλοι; Πώς τολμάει, μετά από όσο τους έχω βοηθήσει όλους; Προσπάθησε, όμως, να συγκρατήσει το θυμό που έκαιγε μέσα του. Είναι νύχτα, και είμαστε κι οι δυο κουρασμένοι. Αυτό είναι μονάχα: είμαστε κουρασμένοι και δεν ξέρουμε τι λέμε. Αύριο, θα έχουμε ηρεμήσει.*

«Καληνύχτα, Ερία,» είπε. Στράφηκε από την άλλη και έφυγε, βαδίζοντας αργά.

Η μαυρομάλλα πολεμίστρια τον παρακολουθούσε, καθώς απομακρυνόταν, τυλιγμένος στην κάπα του και με την κουκούλα στο κεφάλι. *Να πάρει, σκέφτηκε. Δεν έπρεπε να του είχα μιλήσει έτσι. Τι βλακείες ήταν αυτές που του είπα; Θα νόμιζε ότι τον αποκαλούσα προδότη. Παραλίγο να τον αποκαλέσω προδότη. Πνεύματα! Είμαι χαζή.* Αναστέναξε, τρίβοντας τα γαντοφορεμένα χέρια της πάνω απ'τη φωτιά. *Όμως δε μπορώ να τους βλέπω έτσι –μ'αυτές τις απογοητευμένες εκφράσεις στα πρόσωπα. Ούτε μπορώ να τους ακούω να λένε ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα. Να πάρει και να σηκώσει, δε θα χάσουμε το Σαραόλν! Δεν πρέπει να το χάσουμε! Το αγαπώ αυτό το*

Πνευματοχτυπημένο Βασίλειο...! Η Ερία αισθάνθηκε καυτά δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της.

Θα σε σκοτώσω, Πόνκιμ. Θα σε σκοτώσω! Εσύ μας το έκανες αυτό. Εσύ κατέστρεψες όλα όσα ήταν όμορφα σε τούτο τον τόπο.

** ** *

Οι δαιμονάνθρωποι και οι δαιμονόφιλοι είχαν ψάξει όλα τα χτίρια της Χάργκοκ, για τυχόν κρυμμένους Σαραολιανούς, μα δεν είχαν βρει κανέναν. Έτσι, κατασκήνωσαν –μέσα στην πόλη και γύρω από αυτήν–, για να ξεκουραστούν και αύριο να πάνε όπου θ’ αποφάσιζαν οι άρχοντές τους.

Μέσα σ’ένα δωμάτιο του παλατιού, που πριν από μερικές μέρες ανήκε στον Δούκα Σάλβινρ, ο Πόνκιμ στεκόταν μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο και κοιτούσε έξω, τα φώτα από τις φωτιές του φουσατού του, καθώς και από τις τεχνολογικές λάμπες των Μαγκραθμέλιων. Στο δεξί του χέρι βρισκόταν ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, κι από το νου του περνούσαν αρίφνητες σκέψεις. Όμως όλες είχαν ένα επίκεντρο: το Σαραόλν, και πώς μπορούσε να λύσει σωστότερα τα προβλήματα μέσα στο Βασίλειο. *Καλύτερα ποτέ να μην είχα αρχίσει αυτό τον πόλεμο, συλλογίστηκε.*

Είχες, όμως, άλλη επιλογή; τον ρώτησε μια φωνή από το υποσυνείδητό του.

Δεν είχα; Μπορούσα να μην είχα γίνει ποτέ βασιλικός διπλωμάτης του Βένγκριλ. Μπορούσα ποτέ να μην είχα συμφωνήσει ν’ακολουθήσω το σχέδιο του Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν.

Νομίζεις ότι εκείνος θα σε είχε αφήσει; Εξάλλου, ήθελες δύναμη. Ακόμα θέλεις δύναμη, Πόνκιμ. Δύναμη να εξουσιάζεις.

Η φωνή έλεγε την αλήθεια. Μια αλήθεια που εκείνος δε μπορούσε να αρνηθεί. Μια αλήθεια που δεν ήθελε να αρνηθεί. Γιατί δεν ήταν ένας κοινός θνητός· ήταν ο ισχυρότερος Πνευματιστής της εποχής του. Ο Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν τον είχε διαβεβαιώσει γι’αυτό. Βέβαια,

τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν τον εμπιστευόταν, πλέον. Αλλά είχε και τις αποδείξεις μπροστά στα μάτια του. Δεν είχε, μέχρι στιγμής, απαντήσει κάποιον αντάξιο του στον έλεγχο των Πνευμάτων. Μονάχα ο Φάλμαριν, όταν συνεργαζόταν με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, είχε τέτοια δύναμη. Δύναμη αρκετή για να τα βάλει μαζί του.

Μα, τώρα, ο Φάλμαριν είχε χαθεί, και βρισκόταν στο ίδιο μέρος με τον δάσκαλο του Πόνκιμ. *Ή, ίσως, κι οι δυο τους να είναι νεκροί... Και καλύτερα θάναι έτσι. Ούτε τον έναν θέλω να ξαναντικρίσω ποτέ, ούτε τον άλλο.* Πάντως, αν κάποτε παρουσιαζόταν πάλι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ο Πόνκιμ είχε ορκιστεί να τον σκοτώσει. *Κανένας δε με χρησιμοποιεί εμένα! Κανένας. Ούτε ένας αρχαίος δαίμονας που ήταν ο δάσκαλός μου. Κανένας.*

«Δεν είσαι χαρούμενος για τη νίκη μας, Πόνκιμ;»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε, για να κοιτάξει την Εδρισία, η οποία στεκόταν πλάι στο μεγάλο, αναμμένο τζάκι, κι εκείνη μ'ένα ποτήρι κόκκινο κρασί στο δεξί χέρι. Τα ποικιλόχρωμα μαλλιά της έμοιαζαν ακόμα πιο ποικιλόχρωμα, καθώς η λάμψη από τις φλόγες αντανakλάτο επάνω τους.

«Όχι,» της απάντησε. «Γιατί τα προβλήματα του Βασιλείου δεν έχουν λυθεί ακόμα.»

«Τι άλλο μένει;» ρώτησε η Εδρισία. «Τώρα, πλέον, το Σαραόλν είναι δικό μας. Ίσως, μάλιστα, ένα τμήμα από τους στρατούς μας να έπρεπε ν'αποσυρθεί στην Βόρεια Μάγκραθμελ. Για να πάρω κιόλας τον θρόνο από τον αδελφό μου!» Τα μάτια της άστραψαν. «Οι πολεμιστές μου θα με υποστηρίξουν· το ξέρω. Το ίδιο και η *Μαύρη Αυγή*. Άλλωστε, είμαι μέλος της, μην ξεχνάς.»

«Ακούγεται ιδιαίτερα ενθουσιασμένη, Εδρισία,» παρατήρησε ο Πόνκιμ.

«Ένας θρόνος πάντοτε είναι ένας θρόνος,» αποκρίθηκε η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα. «Εσύ θα έπρεπε να το γνωρίζεις τούτο καλύτερα από μένα. Έκανε τόσα για να γίνει Βασιληάς του

Σαραόλν, Πόνκιμ. Και τώρα, *είσαι* Βασιληάς του Σαραόλν. Και κανένας δε μπορεί ν'αμφισβητήσει την εξουσία σου εδώ.» Επίτηδες πρόσθεσε το *εδώ* στα λόγια της, για να του τονίσει, έμμεσα, πως ήταν Μονάρχης του Σαραόλν και μόνο –δεν διαφέντευε και τους δαίμονες της Μάγκραθμελ. *Μονάχα ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχε αυτό το δικαίωμα*, συλλογίστηκε η Εδρισία. *Μονάχα εκείνος ήταν ένας από τους πανίσχυρους Αρχαίους.*

Ο Πόνκιμ αντιλήφθηκε την έννοια του *εδώ* σ'όσα είπε η Πριγκίπισσα. Χαμογέλασε, αχνά. *Είμαι, τώρα, Βασιληάς του Σαραόλν*, σκέφτηκε. *Αδιαμφισβήτητος, όμως; Δεν μπορούσε να είναι βέβαιος γι'αυτό· είχε ένα κακό προαίσθημα...* *Πρέπει να επιστρέψω στη Μάρβαθ*, συλλογίστηκε, *και να μάθω τι συμβαίνει στην Όρφαλχ. Άραγε, η Νερενία τα έχει καταφέρει να κατατροπώσει τους δούκες στα νότια του Σαραόλν; Τους έχει φέρει με το μέρος μου; Πρέπει να ξέρω. Άλλιώς ίσως, πάλι, άλλοι αγώνες να με περιμένουν. Και, πραγματικά, θέλω να ξεκουραστώ απ'όλα τούτα... να ξεκουραστώ...*

Ο Πόνκιμ, ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν, ο Εκλεκτός του αρχαίου δαίμονα Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ο ισχυρότερος Πνευματιστής της εποχής του, ένιωθε εξαντλημένος από τις μάχες που είχε δώσει. Ένιωθε ότι χρειαζόταν λίγη ηρεμία.

Πρέπει να τακτοποιήσω έτσι τα πράγματα, ώστε ειρήνη να έρθει στο Βασίλειό μου, αποφάσισε.

«Εδρισία,» είπε, «θα μπορούσαν ποτέ οι Μαγκραθμέλιοι να ζήσουν με τους ανθρώπους... ειρηνικά;»

Γιατί με ρωτάει; αναρωτήθηκε η Πριγκίπισσα. Τι έχει, πάλι, στο μυαλό του; Κάθε φορά που νόμιζε ότι ο Πόνκιμ είχε κάτι στο μυαλό του, αισθανόταν τρομοκρατημένη. «Τι εννοείς; Όπως στην Μάγκραθμελ;»

Ο Βασιληάς αναστέναξε. *Τόσο δύσκολο είναι να καταλάβει τι εννοώ; «Όχι, Εδρισία. Εννοώ να ζήσουν ειρηνικά, όχι οι άνθρωποι να είναι δούλοι των Μαγκραθμέλιων.»*

Τα μάτια της γούρλωσαν, απότομα, και τον ατένισε πισωπατώντας. «Τι θέλεις να πεις; Αυτή η χώρα είναι δική μας! Την κατακτήσαμε!»

«Τότε, θα έχετε πόλεμο, για πάντα,» αποκρίθηκε, σταθερά, ο Πόνκιμ.

Τα χαρακτηριστικά της Πριγκίπισσας στράβωσαν. «Δεν είμαστε ίσοι με τους ανθρώπους! Γιατί να έχουμε ίσα δικαιώματα; Πρέπει να μας υπηρετούν!»

«Η ανωτερότητά σας είναι φανερή, Εδρισία,» είπε ο Πόνκιμ, σκεπτόμενος: *Πρέπει κάπως να ισορροπήσω τούτη την κουβέντα, για να τελειώσει κάποτε ο πόλεμος.* «Όμως επιθυμείς οι σφαγές να συνεχίσουν; Αν εδώ, στο Σαραόλν, υποδουλώσετε τους ανθρώπους, όπως στην Μάγκραθμελ, θα έχετε, πάλι, τα ίδια αποτελέσματα: Επανάσταση. Θυμάσαι πώς επαναστάτησαν οι Βολχερθιανοί, κι έσπασαν το Βασίλειό σας στα δύο, Εδρισία; Αν δεν είχε γίνει αυτό, τώρα η Μάγκραθμελ θα ήταν *μία!* Ενωμένη!»

«Όμως οι ηλίθιοι άνθρωποι τη διέσπασαν!»

«Οχι!» επέμεινε ο Πόνκιμ. «Οι ‘ηλίθιοι άνθρωποι’ επαναστάτησαν γιατί δε μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Σίγουρα, είχατε τη δυνατότητα να τους εκμεταλλευτείτε με άλλους τρόπους –πολύ εξυπνότερους και πολύ πιο... ευγενικούς, Εδρισία. Έτσι, τ’αποτελέσματα θα ήταν διαφορετικά.»

Τα μάτια της Πριγκίπισσας στένεψαν, γύαλισαν. «Τα λες τούτα επειδή είσαι *άνθρωπος!*»

«Το ξέρεις ότι δεν είμαι ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος,» τόνισε εκείνος.

Και η Εδρισία, όντως, το ήξερε. Αν ήταν ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, ποτέ δε θα τον είχε επιλέξει ο Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν. Επιπλέον, είχε επανειλημμένως *αποδείξει* την ανωτερότητά του: είχε νικήσει τον πατέρα της, ο οποίος είχε επιχειρήσει να του πάρει το θρόνο, είχε σκεφτεί το κόλπο με τους σεισμωτές, για να ρίξουν τα τείχη της Χάργκοχ...

«Τι προτείνεις, λοιπόν;» τον ρώτησε.

«Να μην έχετε ανθρώπινους δούλους στο Σαραόλν· να έχετε ανθρώπινους υπηρέτες.»

«Το ίδιο πράγμα δεν είναι;»

«Τους υπηρέτες τούς πληρώνεις, Εδρισία, τους δούλους όχι.»

«Δηλαδή, προτείνεις να πληρώνουμε τους ανθρώπους;» έκανε η Πριγκίπισσα, πραγματικά αηδιασμένη.

«Ναι. Ακριβώς όπως πληρώνετε και τους Μαγκραθμέλιους υπηρέτες. Ποια θα είναι η διαφορά;»

Η Εδρισία πέταξε ό,τι της ήρθε στο κεφάλι εκείνη τη στιγμή: «Δε θα μας δίνουν πορφυρό.»

«Θα σας δίνουν, αν τους πληρώνετε. Γιατί να μη σας δώσουν;» Ανασήκωσε τους ώμους.

Η Εδρισία σούφρωσε τα χείλη. «Η κοινωνία που προτείνεις δε θα ήταν σωστή· δε θα ήταν δίκαιη, Πόνκιμ!»

«Όμως ίσως θα ήταν λογική,» τόνισε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Εξάλλου, σκέψου: Τι θα γίνουν όλοι όσοι πολέμησαν για σας, αυτές τις μέρες; Τι θα γίνουν οι βαρόνοι που αποφάσισαν να υπηρετήσουν εμένα και το νέο Σαραόλν, αντί για τον Βένγκριλ και το παλιό Σαραόλν; Μπορούμε να τους πούμε, ξαφνικά, ότι θα γίνουν όλοι δούλοι, Εδρισία; Ποια θα είναι η αντίδρασή τους;»

Δεν είναι παράλογο αυτό που μου λέει... συλλογίστηκε η Πριγκίπισσα. Οι άνθρωποι θα μας πολεμήσουν, ξανά. Δε θα δεχτούν την υποδούλωση. Όχι έτσι εύκολα. Επίσης, δεν πρέπει κάποτε ένα μεγάλο τμήμα του στρατού μας να επιστρέψει στη Μάγκραθμελ; Πώς θα κρατήσουμε και τις δυο χώρες, αν εδώ συνεχιστεί ο πόλεμος; «Έχεις δίκιο,» είπε στον Πόνκιμ. «Συμφωνώ με τη θεωρία σου.» Άσε τους ανθρώπους να έχουν την ελευθερία τους, στην αρχή. Και, όταν επανακτήσουμε τις δυνάμεις μας, ή θα τους υποδουλώσουμε με τη βία, ή... με πιο έμμεσους τρόπους. Μπορούμε, για παράδειγμα, να βάλουμε δικούς μας τοπικούς άρχοντες...

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, αν και η απάντησή της του φάνηκε λιγάκι ξαφνική. Μήπως, η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μαγκκραθμελ σκεφτόταν προδοσία; «Κι επιπλέον, έχω μια ιδέα, Εδρισία.»

«Κι άλλη ιδέα;» Υπήρχε μια οξύτητα στον τόνο της φωνής της.

«Ναι,» είπε, απλά, ο Πόνκιμ. «Μία που θα σ'αρέσει, αυτή τη φορά. Η ιδέα είναι η εξής: Επειδή εσείς, ουσιαστικά, είστε οι κυρίαρχοι του Σαραόλν –εσείς το κατακτήσατε, όπως πολύ σωστά είπες–, όλοι οι άρχοντες μέσα στο Βασίλειο θα έχουν κι έναν Μαγκκραθμέλιο συμβουλάτορα, απο δώ και πέρα. Τι λες;»

Μας βοηθάς τρομερά, Πόνκιμ, σκέφτηκε η Εδρισία. «Συμφωνώ ξανά,» αποκρίθηκε, υπομειδιώντας.

«Τότε, υποθέτω πως το θέμα κανονίστηκε για τους Βόρειους Μαγκκραθμέλιους. Το μόνο που μένει είναι να μιλήσω στον Βασιληά Καρθαβλέρν, για να κανονιστεί και για τους Νότιους. Πιστεύεις ότι θα έχει αντίρρηση;»

«Δε μπορώ να μπω στο μυαλό του Καρθαβλέρν,» δήλωσε η Εδρισία. «Όμως, ακόμα και νάχει αντίρρηση, δεν έχω καμία αμφιβολία πως θα τον πείσεις. Έπεισες εμένα.» Ακούμπησε το κρασοπότηρό της στο κομοδίνο, και τα χέρια της πήγαν στην πλάτη του φορέματος της, για να λύσει τα δεσίματά του.

«Έπεισες εμένα.» Τα λόγια της αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι του Πόνκιμ, για λίγο, καθώς την παρακολουθούσε να γδύνεται, αφήνοντας το φόρεμα να γλιστρήσει από πάνω της και να πέσει στο χαλί του πατώματος. *Την έπεισα, πράγματι; Ή έχει κάτι άλλο στο νου της;* Η συμπεριφορά των Μαγκκραθμέλιων, τελευταία, είχε αρχίσει να τον μπερδεύει. *Είναι, άραγε, και αυτό ένα κόλπο για να μου πάρουν την εξουσία;* Ίσως, απλά, να του έλεγαν ότι συμφωνούσαν μαζί του, μα, στην πραγματικότητα, να διαφωνούσαν και, ύστερα, να έπρατταν όπως νόμιζαν εκείνοι. Ο Πόνκιμ ήξερε πως είχε χάσει την αίγλη του για τους δαιμονανθρώπους, μετά από τον χαμό του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

Η Εδρισία, έχοντας μείνει μονάχα με το μεταξωτό της μεσοφόρι, έβγαλε τα παπούτσια της με τη βοήθεια των ποδιών της και, βαδίζοντας ξυπόλυτη στο χαλί, πλησίασε τον Βασιληά του Σαραόλν, για ν'ακουμπήσει επάνω του. Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε τα στήθη της να πιέζουν τα δικά του· το αριστερό του χέρι τυλίχτηκε γύρω από τη λυγερή της μέση, ενώ με το δεξί έφερνε το κρασοπότηρό του στα χείλη του, για να πει μια μικρή γουλιά κόκκινο κρασί.

«Τόσο πολύ σου έφτιαξα τη διάθεση, Εδρισία;» τη ρώτησε.

«Πάντα μου φτιάχνεις τη διάθεση, όταν βρίσκεσαι κοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, ατενίζοντας τον στα μάτια.

«Είσαι παράξενο πλάσμα,» παρατήρησε ο Πόνκιμ, και φίλησε τα χείλη της.

«Εσύ είσαι ακόμα πιο παράξενο πλάσμα, Βασιληά μου. Μοναδικό επάνω στον Άρμπεναρκ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο Κοινωνικό πείραμα

Ο Καρθαβλέρν κάθισε στο τραπέζι. «Προς τι τούτη η πρωινή συγκέντρωση, Πόνκιμ;»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν και η Πριγκίπισσα Εδρισία ήδη βρίσκονταν καθισμένοι στις θέσεις τους, όταν ο Μονάρχης της Νότιας Μάγκραθμελ μπήκε στο δωμάτιο που φωτιζόταν από δυο μεγάλα ανοιχτά παράθυρα.

«Πρέπει να κουβεντιάσουμε.»

Ο Καρθαβλέρν πήρε την τσαγιέρα από το κέντρο του τραπεζιού και γέμισε μια κούπα τσάι για τον εαυτό του, πίνοντας μια μικρή γουλιά.

«Σχετικά με τι;»

«Με τη μορφή διακυβέρνησης του Σαραόλν.»

«Τελείωσε ο πόλεμος, Πόνκιμ; Είσαι σίγουρος;»

«Κάθε άλλο, Βασιλιά μου της Νότιας Μάγκραθμελ. Όμως πιστεύω πως κάποια πράγματα πρέπει να αποφασιστούν από τώρα, προς αποφυγήν... παρεξήγησης.»

Ο Καρθαβλέρν έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στο λευκό τραπεζομάντιλο του τραπεζιού. «Εντάξει· ας κουβεντιάσουμε, λοιπόν. Έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Η αλήθεια είναι πως έχω,» παραδέχτηκε ο Πόνκιμ. «Και, μάλιστα, συζήτησα και με την Εδρισία αυτό το θέμα, χτες βράδυ.»

Στο τραπέζι ή στο κρεβάτι; συλλογίστηκε ο Καρθαβλέρν, που ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε μεταξύ της κόρης του μακαρίτη Χάμαγκορκ και του Βασιλιά του Σαραόλν: κάτι που δεν είχε συμβεί ποτέ ανάμεσα σε άνθρωπο και Μαγκραθμέλιο –ή, τουλάχιστον, εκείνος δεν είχε ακούσει ποτέ για κάποια παρόμοια περίπτωση.

Ο Καρθαβλέρν στένεψε τα γαλαζοπόρφυρά του μάτια. «Και τι αποφασίσατε;»

Ο Πόνκιμ κατάλαβε πού το πήγαινε ο δαιμονάνθρωπος: Προσπαθούσε να υπονοήσει ότι είχαν πάρει απόφαση δίχως να ρωτήσουν εκείνον. Ήπια μια γουλιά από το δικό του τσάι και είπε: «Δεν αποφασίσαμε τίποτα, ακόμα, γιατί επιθυμούσαμε, φυσικά, ν'ακούσουμε και τη δική σου άποψη, Καρθαβλέρν...»

Ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ δεν έδειξε να ικανοποιείται από τα λόγια του Πόνκιμ. «Πρέπει, πρώτα, να μου μιλήσετε για τις σκέψεις σας, για να σας πω την άποψη μου...»

«Ασφαλώς. Η Εδρισία κι εγώ σκεφτήκαμε πως θα ήταν καλύτερα εάν το Σαραόλν είχε μια πολιτική διαφορετική από αυτή της Μάγκραθμελ...»

Ο Καρθαβλέρν, που είχε σηκώσει την κούπα του, για να πει μια γουλιά τσάι, την άφησε, πάλι, επάνω στο τραπέζι. «Δηλαδή;» ρώτησε, σκεπτόμενος: *Τι είδους... νεωτερισμό έχεις κατά νου, Εκλεκτέ;*

«Ισοτιμία μεταξύ των ανθρώπων και των Μαγκραθμέλιων.»

Το μέτωπο του Βασιλιά της Νότιας Μάγκραθμελ χαράχτηκε, ξαφνικά, από βαθιές ρυτίδες. «Έχεις χάσει το μυαλό σου, Πόνκιμ;» φώναξε. «Το Σαραόλν είναι δικό μας, τώρα! Το κατακτήσαμε, με το αίμα μας!»

«Συμφωνώ μαζί σου, Καρθαβλέρν,» αποκρίθηκε, σταθερά, ο Πόνκιμ. «Όμως θα ήθελες να συμβεί κι εδώ ό,τι συνέβη στη Μάγκραθμελ; Να σπάσει η χώρα στα δύο; Οι άνθρωποι –εκείνοι που αποφάσισαν να υπηρετήσουν εσάς, εμένα, και το νέο Σαραόλν– δε θα δεχτούν να γίνουν δούλοι, όπως αυτοί της Μάγκραθμελ, μέσα σε μια μέρα. Θα επαναστατήσουν. Και θα έχετε άλλα προβλήματα –και εσείς και εγώ. Επομένως, πιστεύω πως το καλύτερο θα ήταν το νέο Σαραόλν να διοικείται διαφορετικά από τη Μάγκ–»

«Πόνκιμ!» σφύριξε ο Καρθαβλέρν.

Αλλά εκείνος ύψωσε το χέρι του. «Μισό λεπτό, Βασιλιά μου, να ολοκληρώσω· και τότε, θα δείτε ότι όσα σας λέω είναι λογικά...»

Ο Καρθαβλέρν ξεφύσησε, εξοργισμένος. «Εντάξει, συνέχισε.»

«Το νέο Σαραόλν, λοιπόν, καθώς έλεγα, πρέπει να διοικηθεί διαφορετικά από τη Μάγκραθμελ: πιο... διπλωματικά, νομίζω. Δεν υπάρχει μονάχα ένας τρόπος για να δημιουργήσεις μια αυτοκρατορία, Καρθαβλέρν· υπάρχουν πολλοί τρόποι. Κάπου χρειάζεσαι τη δύναμη του μαστιγίου· κάπου, τη δύναμη των όπλων· κάπου, τη δύναμη του λόγου· κάπου, τη δύναμη της πολιτικής–»

«Λόγια, Πόνκιμ! Όλο λόγια είσαι!–»

«Δε μ'αφήνεις να τελειώσω, Βασιλιά μου.»

«Δεν υπάρχει λόγος να τελειώσεις,» είπε ο Καρθαβλέρν. «Γιατί δεν πρόκειται ποτέ οι δαίμονες να ζήσουν ως ίσοι με τους ανθρώπους. Αντίκειται στη λογική! Ζουν οι άνθρωποι σε ισότητα με τα ζώα, Πόνκιμ; Γιατί, λοιπόν, οι Μαγκραθμέλιοι να ζήσουν σε ισότητα με τους ανθρώπους; Κι εξάλλου, τούτα είναι, τώρα, δικά μας εδάφη!»

«Δεν μπορείς να καταλάβεις τι σου λέω, Καρθαβλέρν, ή *αρνείσαι*;» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Πόνκιμ. «Οι άνθρωποι θα είναι πάλι... υπηρέτες σας. Φτάνει να τους πληρώνετε.»

«Πληρώνει ο άνθρωπος το άλογο που καβαλάει, Πόνκιμ;» αντιγύρισε ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ.

«Το άλογο αποκλείεται να επαναστατήσει, Καρθαβλέρν. Οι Σαραολνιανοί, όμως, θα επαναστατήσουν. Αντιλαμβάνεσαι τη διαφορά; Και μέχρι τότε μπορεί η πανστρατιά της Μάγκραθμελ να βρίσκεται στο Σαραόλν, για να τους αντιμετωπίσει; Δεν πρέπει ορισμένοι από εσάς, κάποτε, να επιστρέψουν στα Βασίλειά σας; Αλλιώς, τι θα γίνει με τους Βολχερθιανούς; Δεν έχετε πόλεμο μονάχα εδώ, Βασιληά μου· έχετε και στην πατρίδα σας.»

Ο Καρθαβλέρν συλλογίστηκε τα λόγια του, ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα και ξεφυσώντας.

Ωραία, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Αρχίζει και... μπαίνει στο πνεύμα της συζήτησης.* «Βλέπεις πόσο δίκιο έχω;» είπε. «Όμως,» τόνισε, «πιστεύω ότι κι εσύ έχεις δίκιο.» Τα μάτια του Καρθαβλέρν γυάλισαν, και καρφώθηκαν επάνω του. «Το Σαραόλν το κατακτήσατε με το αίμα σας, καθώς είπες. Πολύ σωστά. Συμφωνώ. Γιαυτό κιόλας θα βάλετε τους δικούς σας κανόνες. Και προτείνω: οι ανθρώπινοι τοπικοί άρχοντες –βαρόνοι και δούκες– δεν θα διοικούν παρά πάντοτε με έναν Μαγκραθμέλιο ως συμβουλάτορα. Έτσι εσείς θα έχετε το πάνω χέρι στα διοικητικά ζητήματα. Και: έτσι, επίσης, δε θα προκληθεί επανάσταση. Οι ανθρώπινοι άρχοντες θα συνεχίσουν να άρχουν, όπως και πριν. Οπότε, δε θα έχουν παράπονο –ή, τουλάχιστον, δε θα έχουν παράπονο τόσο μεγάλο, ώστε να επαναστατήσουν. Και εσείς, φυσικά, θα τους έχετε συνέχεια ‘από κοντά’, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω –πράγμα το οποίο δε μπορούν να σας αρνηθούν, αφού, άλλωστε, είστε οι κατακτητές τούτου του τόπου.»

Ο Καρθαβλέρν ακούμπησε το μάγουλο στη γροθιά του και τον αγκώνα του επάνω στο τραπέζι. «Ναι, όμως αυτός είναι ένας τελείως διαφορετικός τρόπος διακυβέρνησης από αυτόν της Μάγκραθμελ.»

«Μα, τούτο σ'το εξήγησα από την αρχή, Βασιληά μου. Για να φτιάξεις μια αυτοκρατορία, δε μπορείς να φέρεσαι σε όλους τα ίδια. Ο κάθε λαός θέλει τον τρόπο του.»

Ο Καρθαβλέρν αναστέναξε. «Πόνκιμ... δεν έχεις σκεφτεί, όμως, κάποια *άλλα* πράγματα. Για εμάς, είναι ζωτικής σημασίας να κρατάμε ανθρώπινους δούλους. Μας δίνουν πορφυρό.»

Τους είναι τόσο αναγκαίο το ανθρώπινο αίμα; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ. Είπε: «Έχω σκεφτεί λύση και γι' αυτό, μην ανησυχείς. Αλλά απάντησέ μου σε τούτο, πρώτα: Δε μπορείτε να ζήσετε χωρίς πορφυρό; Κι έμενα, για παράδειγμα, ίσως να μ'αρέσει ένα είδος ποτού, μα θα μπορούσα να ζήσω και χωρίς αυτό.»

«Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς πορφυρό,» δήλωσε ο Καρθαβλέρν. «Δεν είναι θέμα επιβίωσης για μας. Όμως, Πόνκιμ, δεν έχεις παρατηρήσει μια... διαφορά μεταξύ μας και των ανθρώπων; Εγώ, ας πούμε, είμαι εξήντα χρονών. Βλέπεις καθόλου... σημάδια αυτής της ηλικίας επάνω μου;»

Μα τα Πνεύματα, συλλογίστηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν, καταλαβαίνοντας τι ήθελε να εξηγήσει ο Καρθαβλέρν. «Το πορφυρό σάς κάνει να μη γερνάτε...»

Ο Μονάρχης της Νότιας Μάγκραθμελ κατένευσε. «Ακριβώς. Το πορφυρό, γενικά, μας αναζωογονεί, Πόνκιμ –με κάθε δυνατό τρόπο. Ασφαλώς και *μπορούμε* να ζήσουμε χωρίς αυτό. Όμως ποιος από εμάς επιθυμεί να το επιχειρήσει; Κανείς. Μονάχα οι πιο φτωχοί της κοινωνίας μας είναι αναγκασμένοι να ζουν χωρίς πορφυρό (και να μαραίνονται, όταν γεράσουν), γιατί δεν έχουν τα χρήματα ώστε να το προμηθευτούν.»

«Τούτος είναι κιόλας ο λόγος,» πρόσθεσε η Εδρισία, «που πολλοί απ'αυτούς κατατάσσονται στο στρατό της Μάγκραθμελ.»

Ο Καρθαβλέρν κατένευσε.

Ο Πόνκιμ έτριψε το σαγόνι του. «Καταλαβαίνω...» είπε. *Μα τα Πνεύματα, τι αντίθετες μορφές ζωής, οι άνθρωποι και οι Μαγκραθμέλιοι, συλλογίστηκε. Θα είναι πραγματικά άθλος να τους κάνω να συμβιώσουν –μα θα τα καταφέρω!* «Όμως υπάρχει λύση στο πρόβλημά σας. Πράγμα που κουβέντιασα και με την Εδρισία. Ορισμένοι από εσάς, θα προσλαμβάνουν ανθρώπους ειδικά γι' αυτή τη δουλειά –αφαίμαξη– και θα πωλούν το πορφυρό στους άλλους, οι οποίοι δε θα έχουν αρκετά χρήματα για να έχουν υπηρέτες στη διάθεσή τους. Δηλαδή, οι Μαγκραθμέλιοι άρχοντες του Σαραόλν δε θα έχουν κανένα πρόβλημα, αφού τα χρηματικά τους αποθέματα, υποθέτω, θα είναι υπέρ αρκετά.»

«Η... κοινωνία που προτείνεις ακούγεται ενδιαφέρουσα, Πόνκιμ,» παραδέχτηκε ο Καρθαβλέρν. «Σχεδόν σαν... πείραμα. Όμως, μήπως, είναι επικίνδυνο να πειραματιζόμαστε τώρα;»

«Θα είναι επικίνδυνο να μην πειραματιστούμε, Βασιληά μου. Το Σαραόλν δε μπορεί, σε καμία περίπτωση, να διοικηθεί όπως η Μάγκραθμελ. Τουλάχιστον, όχι έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα. Γιατί ας μην ξεχνάμε πως τόσοι άνθρωποι πήγαν με το μέρος σας, και με το μέρος το δικό μου. Θα αντιδράσουν άσχημα αν, ξαφνικά, αρχίσετε να τους φέρεστε λες και είναι δούλοι.»

Ο Καρθαβλέρν φάνηκε σκεπτικός. «Υποθέτω, ξέρεις τους ανθρώπους καλύτερα από μένα... Άλλωστε, είσαι άνθρωπος.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε στραβά. «Πολλοί από τους ομοειδούς μου θα δίσταζαν να με αποκαλέσουν 'άνθρωπο', Βασιληά μου της Νότιας Μάγκραθμελ,» είπε.

Παίζει με τις λέξεις, τώρα; αναρωτήθηκε ο Καρθαβλέρν. Η, μήπως, λέει την αλήθεια. Αααχ, ο καταραμένος με έχει μπερδέψει... Μην είν' όλα τούτα κάποιο δόλιο σχέδιό του;...

Ωστόσο, έγεννε καταφατικά, με το κεφάλι. «Συμφωνώ. Ας διοικηθεί το Σαραόλν όπως προτείνεις. Όμως μην ευελπιστείς ότι και η Μάγκραθμελ θ' αλλάξει διοίκηση.»

«Μα δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο...» εξήγησε ο Πόνκιμ.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Καρθαβλέρν. «Τώρα... θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως, για λίγο.»

Η Εδρισία συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. *Θέλει να του μιλήσει ιδιαιτέρως; απόρησε. Γιατί;*

«Θα μπορούσες να μας αφήσεις, Πριγκίπισσά μου;» τη ρώτησε ο Πόνκιμ.

Εκείνη δίστασε.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

Μηχανορραφείτε πίσω απ'την πλάτη μου; συλλογίστηκε η Εδρισία, αλλά σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. «Κανένα πρόβλημα απολύτως,» είπε, ανέκφραστα, και βγήκε από το δωμάτιο.

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω της, ο Πόνκιμ ρώτησε: «Λοιπόν, Καρθαβλέρν, τι είναι εκείνο για το οποίο θέλεις να συζητήσουμε;»

«Νομίζεις ότι έχω ξεχάσει την υπόσχεση που μου έκανες;»

«Θέλεις να σε βοηθήσω να ενοποιήσεις τη Μάγκραθμελ και να γίνεις Βασιλιάς της, μοναδικός κι αδιαμφισβήτητος.»

«Ναι. Μου το υποσχέθηκες, Πόνκιμ.»

«Πριν από κάποιο καιρό, οφείλω να ομολογήσω.»

Τα γαλαζοπόρφυρα μάτια του Καρθαβλέρν φλογίστηκαν. «Σβήνει ο καιρός τις υποσχέσεις των *ανθρώπων*;» απαίτησε.

«Δεν ξέρω τι κάνει ο καιρός με τις υποσχέσεις των *‘ανθρώπων’*, πάντως δεν σβήνει τις *δικές μου υποσχέσεις.*»

«Αυτό σημαίνει ότι θα με υποστηρίξεις,» είπε ο Καρθαβλέρν.

«Με όλα μου τα μέσα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Με τη *μαγεία* σου;»

«Και μ' αυτήν. Όμως δε νομίζεις πως προτιμότερο θα ήταν, πρώτα, να λυθούν τα προβλήματα εδώ, στο Σαραόλν, και, ύστερα, στην Μάγκραθμελ; Μόλις ο πόλεμος τελειώσει, Καρθαβλέρν, θα έχουμε όλο τον χρόνο στον Άρμπεναρκ, για να ρυθμίσουμε τα τοπικά ζητήματα της αυτοκρατορίας μας.»

Συνεχώς, αναφέρεται σε κάποια «αυτοκρατορία», σκέφτηκε ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ. Όμως, αν έχουμε, όντως,

αυτοκρατορία, τότε, ποιος είναι ο Αυτοκράτορας; Και είχε μια πολύ καλή ιδέα ποιος θεωρούσε τον εαυτό του Αυτοκράτορα... Τέλος πάντων. Όπως είπε και ο... Αυτοκράτορας, καλύτερα πρώτα να τακτοποιούσαν τα πράγματα στο Σαραόλν και, ύστερα, να ασχολιόνταν με τα «τοπικά ζητήματα».

Έγνεψε καταφατικά. «Σύμφωνοι, Πόνκιμ. Όμως μην ξεχνάς την υπόσχεσή σου,» τόνισε.

Ηλίθιε δαιμονάνθρωπε, συλλογίστηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν. Νομίζεις ότι σε φοβάμαι; Ή θα έπρεπε να σε φοβάμαι; Είσαι σαν ένα ξερό φύλλο που το παρασέρνει ο άνεμος, όταν συναναστρέφεται μαζί μου –παρότι εσύ μπορεί να μην το αντιλαμβάνεσαι.

«Ποτέ δεν ξεχνώ τις υποσχέσεις μου, Καρθαβλέρν. Μείνε ήσυχος.

»Τώρα, νομίζω πως είναι καιρός ορισμένοι από εμάς να επιστρέψουν στη Μάρβαθ, σωστά; Όχι, όμως, όλος μας ο στρατός ακόμα, γιατί τα τείχη της Χάργκοχ είναι κατεστραμμένα, και οι πολεμιστές του Δούκα Σάλβινρ μπορεί να κατεβούν από τους δασότοπους, για να μας χτυπήσουν.»

«Τότε, ας πάμε να τους κομματιάσουμε!» πρότεινε ο Καρθαβλέρν.

«Όχι,» διαφώνησε ο Πόνκιμ. «Άστους εκεί όπου είναι. Και, όταν επανακτήσουμε τις δυνάμεις μας και ρυθμίσουμε την κατάσταση εδώ, ώστε όλοι οι υπόλοιποι αποσταθεροποιητικοί παράγοντες να μην υπάρχουν, τότε, θα φροντίσουμε να εξοντωθεί ο στρατός του Σάλβινρ. Ή... να έρθει με το μέρος μας, αν καταφέρουμε να πετύχουμε κάτι τέτοιο.»

Ο Καρθαβλέρν δε διαφώνησε.

«Επομένως, ογδόντα χιλιάδες από τους πολεμιστές μας θα μείνουν εδώ, στη Χάργκοχ, για να τη φυλάνε, ενώ οι υπόλοιποι θα επιστρέψουν στην Μάρβαθ, και θα δούμε τι θα γίνει μ'αυτούς. Πιθανώς να σταλούν πίσω στη Μάγκκραθμελ, δε συμφωνείς;»

«Συμφωνώ. Ο φόβος μου για τους Βολχερθιανούς δεν είναι μεγάλος –άλλωστε, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ανθρώπινοι δούλοι–, όμως καλύτερα να έχουμε τα νώτα μας καλυμμένα.»

Ο Πόνκιμ σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Στην Χάργκοχ, θα μείνει ως προσωρινός άρχοντας ο Στρατηγός Βότμπρονγκ.»

Και ο Καρθαβλέρν σηκώθηκε από τη δική του καρέκλα. «Καλή επιλογή,» είπε. «Παρότι Βόρειος, είμαι βέβαιος πως θα φροντίσει η κατάσταση να παραμείνει σταθερή εδώ.»

«Εγώ,» συνέχισε ο Πόνκιμ, «θα πάω πρώτος απ' όλους στη Μάρβαθ, για να δω τι γίνεται εκεί, και να προετοιμαστώ κατάλληλα.»

«Θα ταξιδέψεις μόνος;»

«Θα... φτάσω πολύ γρηγορότερα εκεί, απ' ό,τι πιστεύεις, Βασιληά μου.»

Και τότε, ο Καρθαβλέρν θυμήθηκε πόσο απρόσμενα είχε παρουσιαστεί ο Πόνκιμ στο κάστρο της Βαρονέσας Τάθβιλ. *Πώς το κάνει αυτό;* αναρωτήθηκε. *Σίγουρα, δε διαθέτει δίσκους τηλεμεταφοράς οι οποίοι τον στέλνουν σε τόσο μεγάλες αποστάσεις!* Όμως δε ρώτησε τίποτα, γιατί ήταν βέβαιος πως επρόκειτο για ανθρώπινη μαγεία.

«Όπως νομίζεις,» είπε.

«Εντάξει. Πηγαίνω να ετοιμαστώ.» Ο Πόνκιμ απομακρύνθηκε από τον Καρθαβλέρν, βγαίνοντας από το δωμάτιο με τα μεγάλα παράθυρα. Βάδισε μέσα στους διαδρόμους του παλατιού της Χάργκοχ, κατευθυνόμενος στο δωμάτιό του. Και, στον δρόμο, συνάντησε την Εδρισία, η οποία έμοιαζε να τον περιμένει εκεί επίτηδες.

«Τι σου είπε;» τον ρώτησε.

Ο Πόνκιμ συνέχισε να βαδίζει· η Πριγκίπισσα τον πήρε στο κατόπι.

«Τι σου είπε;» επανέλαβε. «Τι κουβεντιάσατε και δε θες να μου το πεις;»

«Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, Εδρισία,» απάντησε εκείνος. «Κάτι για τον γιο του, Μότγκιγκοθ.»

«Ο Μότγκιγκοθ είναι νεκρός.»

Ο Πόνκιμ έφτασε μπροστά στην πόρτα των διαμερισμάτων του, και την άνοιξε. «Ακριβώς.» Μπήκε.

Η Εδρισία τον ακολούθησε. «Και τι ήθελε να σου πει για έναν νεκρό δαίμονα;»

«Αποζητά εκδίκηση, Πριγκίπισσά μου, από τον άνθρωπο που τον σκότωσε –τον Έντρηλ, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*.»

«Ωραία. Και τι σε ήθελε εσένα;»

Ο Πόνκιμ πήρε την κάπα του από την κρεμάστρα και την φόρεσε. «Με ρώτησε αν μπορούσα να τα κανονίσω έτσι, ώστε να τον βρει και να τον σκοτώσει.»

«Και;»

«Δεν έχω αυτή τη δυνατότητα, αγαπητή Εδρισία,» εξήγησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, δένοντας τα κορδόνια της κάπας.

Μου λέει αλήθεια ή ψέματα; αναρωτήθηκε η Πριγκίπισσα. *Μήπως, μηχανορραφούν πίσω απ'την πλάτη μου;...* «Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε. «Μοιάζεις να ετοιμάζεσαι για ταξίδι.»

«Στη Μάρβαθ.»

«Μόνος;»

«Θα πάω πριν από εσάς. Ογδόντα χιλιάδες πολεμιστές σας θα μείνουν εδώ· οι υπόλοιποι θα έρθουν στην πρωτεύουσα και, μάλλον, ύστερα, θα κατευθυνθούν στην Μάγκκραθμελ.»

«Γιατί εσύ βιάζεσαι τόσο;»

«Θέλω να προετοιμάσω το έδαφος. Και να μάθω, γενικότερα, τι συμβαίνει.» *Επιπλέον, δεν εμπιστεύομαι τον Κράντμον στο θρόνο,* πρόσθεσε νοερά.

«Θα πάρεις στρατιώτες μαζί σου;»

«Όχι.»

«Είναι πόλεμος, και οι δρόμοι επικίνδυνοι.»

«Θα... διπλώσω τους δρόμους, Εδρισία· μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Πέρασε το χέρι του μέσα στα ποικιλόχρωμα μαλλιά της και την φίλησε. «Θα σε δω, πάλι, στην Μάρβαθ.» Προχώρησε προς την εξώπορτα, την άνοιξε, και βγήκε.

Η Εδρισία, μόνη πλέον στο δωμάτιο, συλλογίστηκε: *Θα διπλώσει τους δρόμους; Τι θέλει να πει; Το «Περί των Ανθρωπίνων Μάγων και των Επικίνδυνών τους Δυνάμεων» δεν έγραφε μέσα τίποτα τέτοιο!...*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται

Αφησε την Χάργκοχ πίσω του και κατευθύνθηκε νότια, καλπάζοντας. Πέρασε όλο του το πρωινό διασχίζοντας μια αρκετά μεγάλη πεδιάδα, η οποία κατά το μεσημέρι θα τον οδηγούσε στους λόφους βόρεια από τον «στοιχειωμένο δρόμο» της Βαρονίας της Τάθβιλ –τον δρόμο που εκείνος είχε φροντίσει να «στοιχειώσει», και, τώρα, σκεφτόταν να διώξει, πάλι, το «στοίχειωμα» από αυτόν, ώστε ν'αρχίσει το εμπόριο μεταξύ Σαραόλν και Άργκανθικ και από εδώ. Όμως αυτό ήταν ένα δευτερεύον ζήτημα, που ο Πόνκιμ θα φρόντιζε ύστερα από τα πρωτεύοντα.

Λίγο προτού περάσει τα σύνορα της Βαρονίας, συνάντησε μια ντουζίνα έφιππους δαιμονανθρώπους, οι οποίοι έκαναν περιπολία στην περιοχή και τον πρόσταξαν να σταματήσει, αποκαλώντας τον «άνθρωπο», με τον συνηθισμένο τους τρόπο. Αλλά, όταν είδαν ποιος ήταν, υποκλίθηκαν και του ζήτησαν συγγνώμη, γιατί δεν τον είχαν αναγνωρίσει. Ο Πόνκιμ τούς αγνόησε επιδεικτικά και συνέχισε το δρόμο του.

Μερικά χιλιόμετρα παρακάτω, και ενώ μεσημέριαζε, έφτασε στους λόφους και σταμάτησε το άλογό του, για να το ξεκουράσει από το μικρό του ταξίδι. Ο ίδιος κατέβηκε από τη σέλα και κάθισε κάτω από ένα δέντρο, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον κορμό και

τυλιγμένος στην ταξιδιωτική του κάπα. Από τον σάκο του έβγαλε ένα μήλο κι άρχισε να το μασουλάει, ενόσω περίμενε το ζώο να ξεκουραστεί, για να μπορέσει να συνεχίσει. Δε βρισκόταν, πλέον, μακριά από τον προορισμό του.

Καθώς έτρωγε, σκέφτηκε πως έπρεπε να βρει κάτι να περάσει την ώρα του: κάτι ωφέλιμο, καλύτερα. Αυτοσυγκεντρώθηκε, και έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα: *Τράνθλας*.

Ναι, Αφέντη, ήρθε η απόκριση από τη Δρέλιφον του Άργκανθικ, όπου ο Πόνκιμ μπορούσε να αισθανθεί ότι βρισκόταν ο κατάσκοπός του.

Πώς περνάς, Τράνθλας;

Υποφερτά, μέχρι στιγμής.

Ο Πόνκιμ γέλασε. *Η Σαντέ'ενθιν τι κάνει; Έχω καιρό να επικοινωνήσω μαζί της.*

Η Σαντέ'ενθιν, Αφέντη... φέρεται περίεργα.

Περίεργα, Τράνθλας; Πώς περίεργα, δηλαδή;

Είχε κάποιες συναντήσεις με τους Κλειδοκράτορες του Άργκανθικ...

Και;

Δε γνωρίζω τι ειπώθηκε σ'αυτές τις συζητήσεις. Επίσης, δε βρίσκεται και πολύ στο πανδοχείο, τώρα τελευταία, και δε μου λέει πού πηγαίνει.

Δεν την παρακολουθείς; Τι σκάρωνε, πάλι, η Σαντέ'ενθιν; Τι συναντήσεις ήταν αυτές;

Μου είπε να μην το επιχειρήσω, Αφέντη, γιατί θα το καταλάβει, και—

Δε σου είπε ψέματα —μπορεί να σε καταλάβει, αν το θέλει. Βρίσκεται, τώρα, εκεί; Μαζί σου;

Όχι. Λείπει πάλι.

Δε θα έρθει στο πανδοχείο καθόλου; Μεσημέρι είναι.

Εάν έρθει, θα σε ειδοποιήσω, Αφέντη.

Καλώς. Σε χαιρετώ, για την ώρα. Και διέκοψε την πνευματική επικοινωνία μαζί του.

Τι κάνει, τώρα, η Σαντέ'ενθιν; αναρωτήθηκε, ενώ τελείωνε το μήλο του. Τι δουλειά έχει μ'αυτούς τους Κλειδοκράτορες; Οι εν λόγω

Πνευματιστές ανησυχούσαν τον Πόνκιμ, γιατί, απ'ό,τι είχε καταλάβει, επρόκειτο για δολοπλόκους μεγάλης ικανότητας· δολοπλόκους της δικής του στάθμης, δηλαδή. Σύμφωνα μ'όσα του είχε πει η Σαντέ'ενθιν, βέβαια. *Ααχ, Σαντέ'ενθιν, πρέπει να μιλήσω μαζί σου. Δεν πιστεύω να με αποφεύγεις...* Τον εκνεύριζε όταν έχανε τον έλεγχο σε ένα συγκεκριμένο μέρος όπου είχε δικούς του ανθρώπους.

Το Άργκανθικ θα είναι... δύσκολη περίπτωση, σκέφτηκε, πετώντας το τελειωμένο μήλο στο πλάι. Θα χρειαστεί να εφαρμόσω άλλες μεθόδους από αυτές που εφαρμόσα στο Σαραόλν. Όμως, αργά ή γρήγορα, θα γίνει δικό μου. Θα δημιουργήσω μια αυτοκρατορία εδώ, στη Βόρεια Γη, και η πρωτεύουσά της θα είναι η Μάρβαθ, όπου θα έχω τον θρόνο μου—

Άκουσε βήματα από τ'αριστερά του. Και στράφηκε, αμέσως, για να δει ποιος ήταν, βρίζοντας εσωτερικά τον εαυτό του, που κάποιος τον είχε πιάσει απροετοίμαστο. Επάνω σ'ένα μικρό ύψωμα των λόφων αντίκρισε μια κουκουλοφόρο μορφή με κάπα, η οποία βαστούσε στα χέρια της μία εξάκεντρη βαλλίστρα.

«Ακίνητος, άνθρωπε!» πρόσταξε.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε και σηκώθηκε όρθιος, βγάζοντας την κουκούλα της κάπας του. «Εγώ είμαι, Καρμόν,» είπε.

«Αφέντη Πόνκιμ!» αναφώνησε η Μαγκραθμέλια, έκπληκτη, και έκανε μια βαθιά υπόκλιση, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα της. «Με συγχωρείτε· δε σας αναγνώρισα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνος. Και ρώτησε: «Κατοπτεύεις την περιοχή για παρείσακτους;»

«Ως συνήθως, Αφέντη,» απάντησε εκείνη.

«Έρχομαι στη σπηλιά,» της είπε. «Απλά, κάθισα λίγο εδώ, για να ξεκουραστεί τ'άλογό μου.»

«Όπως επιθυμείτε, Αφέντη. Δεν υπάρχει πρόβλημα, ασφαλώς.»

«Μπορείς να συνεχίσεις την κατόπτευσή σου, Καρμόν,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, καθώς ξανακαθόταν στο έδαφος.

Η δαιμονογυναίκα, όμως, δεν έφυγε.

«Θέλεις κάτι;» τη ρώτησε.

«Η πολιορκία... πώς πήγε, Αφέντη;»

«Πολύ καλά,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Η Χάργκοχ, τώρα, είναι δική μας.»

Νόμιζε ότι είδε τα δαιμονικά μάτια της ν'αστράφτουν μέσα από την κουκούλα. «Αυτά είναι υπέροχα νέα, Αφέντη,» είπε, και, γυρίζοντας από την άλλη, έφυγε, μ'ένα πήδημα.

Ο Πόνκιμ περίμενε κάποια ώρα ακόμα, καθισμένος εκεί, με την πλάτη ακουμπισμένη στον κορμό του δέντρου, και, έπειτα, σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε το άλογό του. Του χάιδεψε τη μαύρη του χαίτη και το καβαλίκεψε, αρχίζοντας να πηγαίνει προς τη σπηλιά όπου βρισκόταν ο μαγικός του καθρέφτης.

Στο δρόμο, αισθάνθηκε την Καρμόν να τον πλησιάζει, μαζί με τέσσερις άλλους Μαγκραθμέλιους. Οι αύρες τους ήταν ξεκάθαρες στις πνευματικές του αισθήσεις. Και, σε λίγο, τους είδε και με τα υλικά του μάτια, καθώς οι πέντε δαιμονάνθρωποι πήδησαν πλάι του, από ένα ύψωμα.

«Θα σας συνοδέψουμε ως τη σπηλιά, Αφέντη,» δήλωσε η Καρμόν.

«Όπως αγαπάτε,» αποκρίθηκε, αδιάφορα, ο Πόνκιμ, ενώ σκεφτόταν: *Σαντέ'ενθιν, ακόμα δεν έχεις επιστρέψει στο πανδοχείο; Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις στο Άργκανθικ, μέσω του περιδέραιου του Τράνθλας, και έψαξε τριγύρω. Δε μπορούσε να την εντοπίσει πουθενά. Πώς είναι δυνατόν; απόρησε. Δε βρίσκεται στη Δρέλιφον; Ή έχει κρύψει τον εαυτό της τόσο καλά; Μάλλον, αυτό είναι.* Και, τώρα, ο Πόνκιμ δεν είχε καμια όρεξη να ψάξει προσεκτικότερα γι'αυτήν. Ας την περίμενε να επιστρέψει στο πανδοχείο.

Ύστερα από όχι πολύ ώρα, έφτασε μπροστά σε μια σπηλιά, και ξεκαβαλίκεψε. «Φροντίστε το άλογό μου,» είπε στους Μαγκραθμέλιους, και μπήκε. Στο εσωτερικό, μια τεχνολογική λάμπα

ήταν αναμμένη και μερικοί δαιμονάνθρωποι κάθονταν στο έδαφος, παίζοντας ένα παιχνίδι που εκείνος δεν ήξερε.

Μόλις τον αντίκρισαν, όλοι σταμάτησαν να μιλάνε και έκλιναν τα κεφάλια προς το μέρος του, σε ένδειξη σεβασμού.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Πόνκιμ, και πλησίασε τον καθρέφτη που βρισκόταν κρεμασμένος στον τοίχο. Ύψωσε το δεξί του χέρι μπροστά από το κάτοπτρο, επικαλέστηκε τα Πνεύματα, και βούτηξε μέσα—

—για να βγει στο υπνοδωμάτιό του, στο παλάτι της Μάρβαθ. Και να δει τον Κράντμον να κάνει έρωτα με μια γυναίκα, επάνω στο κρεβάτι του.

Θα τον σκοτώσω τον κρετίνο!

Καθάρισε ηχηρά το λαιμό του. «Με συγχωρείτε που σας διακόπτω από το αναπαραγωγικό σας έργο, αλλά πιστεύω ότι αυτό είναι δικό μου δωμάτιο, Κράντμον.»

Ο ευγενής του Ωκεανού, αιφνιδιασμένος, σηκώθηκε πάνω από τη γυμνή γυναίκα —την οποία ο Βασιλιάς του Σαραόλν δεν αναγνώριζε— και γύρισε, για να τον αντικρίσει με γουρλωμένα μάτια... τα οποία, αμέσως, στένεψαν. «Πόνκιμ,» σφύριξε. «Δε σου έχουν μάθει να χτυπάς;»

«Όταν είναι να μπω στο δωμάτιό μου; Όχι, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δε μου το ανέφερε ποτέ αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος, ειρωνικά. «Εξάλλου,» πρόσθεσε, «ο καθρέφτης δεν έχει τίποτα για να... χτυπήσω.» Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Παρεμπιπτόντως, από πότε σου έδωσα το δικαίωμα να μετατρέψεις τα βασιλικά μου διαμερίσματα σε προσωπικό σου πορνείο, Κράντμον;»

Τα χαρακτηριστικά του ξανθού Ωκεάνιου στράβωσαν· τα χείλη του σηκώθηκαν και τα δόντια του φανερώθηκαν. Έπειτα, όμως, φάνηκε να καθυποτάσσει το θυμό του, αποκρινόμενος: «Μ'άφησες εδώ ως Αντιβασιλέα. Το θεώρησα, λοιπόν, σωστό ν'αρχίσω να μένω στα βασιλικά διαμερίσματα.»

Όπως έκανα κι εγώ, όταν η Βασίλισσα Δήνκα είχε αφήσει εμένα ως Αντιβασιλέα, παρατήρησε ο Πόνκιμ. Τούτο το παλάτι έχει μια κάποια ιστορία με τους αντιβασιλείς, οφείλω να ομολογήσω. «Θα σ' το συγχωρήσω, Κράντμον, για τούτη τη φορά,» δήλωσε. «Όμως δεν θέλω να επαναληφθεί –ποτέ. Τα προσωπικά μου διαμερίσματα είναι προσωπικά διαμερίσματα, κατάλαβες;»

Ο Κράντμον αισθάνθηκε, ξανά, τον θυμό να τον κυριεύει, όπως τότε, στην βασιλική αίθουσα, με την Μινράδλιν.

Όχι, ηλίθιε! κραύγασε ο Μάργκανθελ εντός του. Μην αφήνεις την οργή σου να σε ελέγχει! Θα συμβούν, πάλι, τα ίδια! Τα ίδια! Συγκρατήσου!

Ο Κράντμον πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει,» αποκρίθηκε στον Πόνκιμ. «Τώρα, που επέστρεψες, θα φύγω.»

Τι σημαίνει αυτό, φίλτατε; αναρωτήθηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Ότι, αν αποχωρήσω ξανά από τη Μάρβαθ, πάλι, στο υπνοδωμάτιό μου θα φέρνεις τις πουτάνες σου; Παρατήρησε, προσεκτικά, την γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Είχε μακριά, κόκκινα μαλλιά και δεν έμοιαζε ιδιαίτερα μεγάλη. Όχι πάνω από είκοσι, είκοσι-δύο χρονών, συμπέρανε ο Πόνκιμ. Επίσης, δε μπορούσε παρά να προσέξει ότι ήταν μαγεμένη μέσω των πνευματικών δυνάμεων του Κράντμον, από τον τρόπο με τον οποίο είχε το βλέμμα της, συνεχώς, καρφωμένο επάνω στον Ωκεάνιο, σα να μην υπήρχε τίποτ'άλλο μέσα στο δωμάτιο, σαν ο Βασιλιάς του Σαραόλν να μην είχε ξαφνικά μπει από τον καθρέφτη. Έχει βιάσει το μυαλό της, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Τρελάθηκε;

«Ποια είναι τούτη η κοπέλα, Κράντμον;» ρώτησε.

«Τι σε νοιάζει;» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι και φορούσε το παντελόνι του. «Θες να σ' τη δανείσω;»

«Με αηδιάζεις,» είπε ο Πόνκιμ. «Χάσου από μπροστά μου!»

Το κεφάλι του Κράντμον στράφηκε, απότομα, προς το μέρος του. Μέσα στα μάτια του τρεμόπαιξαν γαλαξοπόρφυρες φλόγες. Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε ο Βασιλιάς.

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ ΝΑ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ ΕΤΣΙ, ΠΟΝΚΙΜ;» βρυχήθηκε ο Οκεάνιος. Και η φωνή του ήταν σα να γέμισε, ξαφνικά, ολόκερο το δωμάτιο. Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε έναν ακατονόμαστο τρόμο, απρόσμενα, να τον καταλαμβάνει. Η κοκκινομάλλα κοπέλα συνέχιζε να έχει τα μάτια της καρφωμένα επάνω στον Κράντμον, σαν ερωτοχτυπημένη.

Ο Μάργκανθελ, μέσα στο κεφάλι του ξανθομάλλη ευγενή, ούρλιαξε: *ΌΧΙ! Τι πας να κάνεις; Συγκράτησε το θυμό σου, Κράντμον. Συγκράτησε το θυμό σου. Μην είσαι ηλίθιος, θνητέ! Κι οι δυο θα βγούμε χαμένοι από τούτο. Κι οι δυο, ανόητε. Και εσύ και εγώ. Συγκράτησε το θυμό σου, Κράντμον, γιατί η υπόσχεσή μου δεν έχει αλλάξει. Εξουσία και δύναμη, θυμάσαι;*

Ναι, εξουσία και δύναμη, αποκρίθηκε ο Κράντμον στον μισό-Θεό εντός του. *Εξουσία και δύναμη. Κάποτε, ο Πόνκιμ θα με παρακαλεί για έλεος· και δε θα μου μιλά έτσι...!*

«Έχεις τρελαθεί;» είπε ο Πόνκιμ, αναρωτούμενος τι στη Μάγκραθμελ συνέβαινε σε τούτο το δωμάτιο. «Πάρε την πόρνη σου από το κρεβάτι μου και φύγε!»

«Σήκω, Βίνμη, αγαπητή μου,» είπε ο Κράντμον στην κοπέλα, και εκείνη σηκώθηκε, αρχίζοντας να ντύνεται.

Ίσως, απλά, να θύμωσε επειδή μπήκα έτσι απρόσμενα, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Πάντως, η συμπεριφορά του ήταν πολύ παράξενη. Ακόμα και για τον Κράντμον.* «Πώς πηγαίνουν τα πράγματα στη Μάρβαθ;» τον ρώτησε.

«Όλα καλά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όλα καλά.» (*Πες του για την πτώση της Βάρμπελθ! ούρλιαξε ο Μάργκανθελ μέσα του. Πες του για την πτώση της Βάρμπελθ! Πες του για την πτώση της πόλης των τέκνων μου!*) «Εσύ πώς τα πήγες με την πολιορκία;»

«Η Χάργκοχ είναι δική μας,» τον πληροφόρησε ο Πόνκιμ.

«Και οι προδότες νεκροί;»

«Όχι όλοι. Οι περισσότεροι υποχώρησαν στους μεγάλους δασότοπους του Σαραόλν.»

«Μπορούν να προκαλέσουν προβλήματα απο κεί;» ρώτησε ο Κράντμον, καθώς ντυνόταν.

«Μονάχα αν τους αφήσουμε. Όμως, για την ώρα, δεν έχουν τη δύναμη να καταφέρουν τίποτα. Ογδόντα χιλιάδες Μαγκκραθμέλιοι θα μείνουν στη Χάργκοχ, για να τη φρουρούν, και οι υπόλοιποι θα έρθουν εδώ. Σκοπεύω να χτίσω, πάλι, τα τείχη της πόλης, προτού κυνηγήσω το Δούκα Σάλβινρ και τους προδότες του.»

«Έπεσαν τα τείχη;»

«Ναι. Οι σεισμωτές των Μαγκκραθμέλιων φρόντισαν γι' αυτό.»

*Πες του για την Βάρμπελθ, Κράντμον! Πες του για την Βάρμπελθ!
ΠΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΡΜΠΕΛΘ! ΠΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΡ–!*

Σκάσε, Μάργκανθελ! «Πόνκιμ. Ένας δαιμονάνθρωπος αγγελιαφόρος ήρθε εδώ, όσο έλειπες...»

Ο Βασιλιάς ύψωσε το δεξί του φρύδι. «Ένας αγγελιαφόρος;»

Ο Κράντμον στράφηκε στην κοπέλα, που είχε ήδη ντυθεί. «Βίνμη, καλή μου, είσαι έτοιμη;»

«Ναι, αγάπη μου.»

«Μπορείς να μας αφήσεις να κουβεντιάσουμε, αν θέλεις;»

Η κοπέλα βλεφάρισε και έριξε μια ματιά στον Πόνκιμ, σαν τώρα μόλις να είχε προσέξει ότι βρισκόταν κι εκείνος στο δωμάτιο. «Ασφαλώς, αγαπημένε μου,» αποκρίθηκε.

«Εντάξει,» είπε ο Κράντμον. «Δος μου ένα φιλί και πήγαινε.»

Η Βίνμη πλησίασε, τον φίλησε, και στράφηκε για να φύγει. Όμως, προτού βγει απ' το δωμάτιο, ρώτησε: «Πού να πάω, αγαπημένε μου;»

«Στη βασιλική αίθουσα, και περίμενέ με να κατεβώ.»

Η κοπέλα έφυγε.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ευγενικής καταγωγής, από τον Οίκο των Έχμελθ. Ο πατέρας κι η μάνα της είναι νεκροί, απ' ό,τι ξέρω.»

«Η αδελφή του Σόλμορχ; Χα-χα-χα-χα-χα!» Ο Πόνκιμ δε μπορούσε να σταματήσει το γέλιο του. «Κράντμον... είσαι το κάτι άλλο. Επίτηδες το έκανες;»

«Επίτηδες;» παραξενεύτηκε ο Κράντμον. «Ποιος είν'αυτός ο Σόλμορχ;»

«Χα-χα-χα-χα...» Ο Πόνκιμ ακόμα δε μπορούσε να σταματήσει να γελά. «Ο Σόλμορχ είναι ο πιο στενός φίλος του Βένγκριλ,» εξήγησε. «Και είναι, επίσης, ένας από τους Σαραολνιανούς αντιπροσώπους στο Άργκανθικ.»

«Εντάξει, δεν έγινε και τίποτα το τρομερό,» είπε ο Κράντμον, αδυνατώντας να καταλάβει γιατί ο Πόνκιμ γελούσε. «*Τώρα*, θα σου αναφέρω κάτι τρομερό.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν σταμάτησε να γελά. «Τι είναι; Πες μου, επιτέλους.» *Τούτα θα είναι κακά νέα, αναμφίβολα...*

«Η Βάρμπελθ έπεσε.»

«Η Βάρμπελθ, η πρωτεύουσα της Νότιας Μάγκραθμελ;» έκανε ο Πόνκιμ, χάνοντας κάθε διάθεση για γέλιο.

«Ναι. Αυτό μου είπε ο αγγελιαφόρος που ήρθε.»

«Σε ποιους έπεσε, Κράντμον; Τι είναι αυτά που λες;»

«Στους Βολχερθιανούς.»

Ο Πόνκιμ αναστέναζε. «Καρθαβλέρν... Καρθαβλέρν...» μουρμούρισε. «Δε θα σου αρέσει καθόλου ετούτο.» *Και φοβάμαι μην έχω προβλήματα μαζί σου, καταραμένε δαιμονάνθρωπε.*

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε μια φωνή να τον καλεί: *Αφέντη Πόνκιμ; Αφέντη Πόνκιμ. Η Σαντέ'ενθιν είναι εδώ.*

«Κράντμον, πήγαινε στο δωμάτιό σου,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Θα έρθω εκεί να μιλήσουμε, σε λίγο.»

Ο ευγενής του Ωκεανού έφυγε από τα βασιλικά διαμερίσματα.

Ο Πόνκιμ έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις στο Άργκανθικ, και έψαξε για τη Σαντέ'ενθιν μέσα στο πανδοχείο, προσπαθώντας να διαπεράσει την πνευματική της προστασία αντεντοπισμού.

Εγώ είμαι, Σαντέ'ενθιν.

Δε χρειάζεται, όμως, να ορμάς έτσι! αποκρίθηκε εκείνη. Θα «έβλεπα» την αύρα σου και θα σ'άφηνα να έρθεις σ'επικοινωνία μαζί

μου. Μ'αυτό τον τρόπο, μπορεί να καταστρέψεις την πνευματική μου ασπίδα!

Άσε τις γκρίνιες, Σαντέ'ενθιν, και πες μου τι συμβαίνει στο Άργκανθικ.

Τίποτα σημαντικό. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Οι Σαραολνιανοί;

Δεν έχουν κάνει καμία πρόοδο προς τη συμμαχία.

Εσύ τι κάνεις; Ο Τράνθλας μού λέει ότι φεύγεις και δεν τον αφήνεις να σε παρακολουθήσει.

Έχω δουλειές.

Τι σόι δουλειές;

Με τους Κλειδοκράτορες. Είναι σύμμαχοί μου τώρα. Οι Νεωτεριστές, τουλάχιστον.

Σύμμαχοί σου, ή σύμμαχοί μας, Σαντέ'ενθιν;

Την «άκουσε» να γελά. Σύμμαχοί μας, φυσικά, Πόνκιμ. Εσύ πώς τα πας με την πολιορκία;

Η πολιορκία τελείωσε. Νικήσαμε.

Μπράβο σας. (Μπορούσε να διακρίνει ζήλια στην απάντησή της, ή ήταν η ιδέα του;) Το Σαραόλν, επομένως, είναι, τώρα, δικό σας;

Ναι. Όμως ακόμα υπάρχουν κίνδυνοι.

Είμαι σίγουρη πως θα τους αντιμετωπίσεις όλους επιτυχώς.

Μην αμφιβάλεις καθόλου, Σαντέ'ενθιν. Και κράτα με ενήμερο.

Όσο πιο συχνά μπορώ.

Η επικοινωνία τους διακόπηκε.

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ξεφυσώντας. Κάτι παράξενο συμβαίνει μ'αυτήν, συλλογίστηκε. Ύστερα, έβγαλε την κάπα του και την πέταξε επάνω στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου, προτού στραφεί στον μαγικό του καθρέφτη, για να στείλει τις πνευματικές του αισθήσεις στην Θέρληχ, ψάχνοντας για τη Βασίλισσα Αάνθα.

Παραδόξως, δε βρήκε την αύρα της εκεί. *Κι άλλο παράξενο! Πού είναι η Κυρά του Ωκεανού; Είχε, πάλι, εκείνο το ενοχλητικό συναίσθημα ότι έχανε τον έλεγχο. Πού είναι η Αάνθα;*

Θα τη βρω –όπου κι αν είναι!

Κι άρχισε να ψάχνει, χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του καθρέφτη του στο μέγιστο. *Θα σε βρω, Αάνθα.* Είχε ένα κακό, πολύ κακό, προαίσθημα...

Την εντόπισε!

Βρισκόταν νότια της Όρφαλχ.

Με μια κίνηση του δεξιού του χεριού, ομίχλη φάνηκε να καθαρίζει μέσα στο κρύσταλλο του καθρέφτη και να παρουσιάζει την Κυρά του Ωκεανού να κάθεται στο εσωτερικό μιας καμπίνας πλοίου, μαζί με τον Βένγκριλ. Φαγητά ήταν στρωμένα μπροστά τους και έτρωγαν.

«Τι είναι αυτό;» σφύριξε ο Πόνκιμ, τρίζοντας τα δόντια του. «Έρχονται στο Σαραόλν;» *Φέρνει το στρατό της. Δε μπορεί να υπάρχει άλλη εξήγηση. Η Βασίλισσα Αάνθα φέρνει το στρατό της, για να με πολεμήσει. Νομίζει ότι θα νικήσει; Νομίζει ότι θα με εκθρονίσει; Όχι, τώρα, μετά από τόσα, δεν πρόκειται να συμβεί αυτό! Αποκλείεται.*

Με επίκεντρο την καμπίνα της Κυράς του Ωκεανού, ο Πόνκιμ άπλωσε τις ψυχικές του αισθήσεις τριγύρω, προσπαθώντας ν'αντιληφθεί πόσο μεγάλος ήταν ο στρατός της. Και το μέγεθος τον χτύπησε κατακέφαλα, σαν σφυρί. Δε μπορούσε να υπολογίσει τον αριθμό.

Τούτο είναι παρανοϊκό! Όποτε αφήνω τα πράγματα να κυλήσουν μόνα τους για λίγο, πάντα κάτι κακό συμβαίνει!

Αάνθα, θα το μετανιώσεις αυτό. Θα το μετανιώσεις πικρά. Αλλά, τότε, θα είναι πολύ αργά.

Ηρέμησε τον εαυτό σου, συλλογίστηκε. Ηρέμησε. Δεν υπάρχει πρόβλημα δίχως λύση. Φτάνει να τη βρεις. Κι εσύ πάντα βρίσκεις τη λύση, Πόνκιμ. Πάντα. Έτσι και τώρα.

Ας κουβεντιάσουμε με τον πατέρα και την... μητριά μου, αποφάσισε.

Και, μέσω του καθρέφτη, έστειλε τη φωνή του μέσα στα κεφάλια του Βένγκριλ και της Αάνθα:

Βασίλισσα του Ωκεανού. Σε χαιρετώ ξανά.

Ο Πόνκιμ είδε τους δυο μονάρχες ν'αναπηδούν. Η κούπα του Βένγκριλ ανατράπηκε, και το κρασί του χύθηκε στο πιάτο με το φαγητό του.

«Πόνκιμ!» φώναξε, κοιτώντας τριγύρω. «Πού είσαι, Πνευματοχτυπημένο κάθαρμα;»

Χα-χα-χα! γέλασε εκείνος. Εκεί όπου δε μπορείς να με φτάσεις. Στο παλάτι σου. Στο υπνοδωμάτιό σου, συγκεκριμένα.

«Αάνθα, τι είν'αυτό;» απαίτησε ο Βένγκριλ. «Μη μου πεις ότι εσύ το κάνεις!»

«Φυσικά και δεν το κάνω εγώ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα.

Έχει δίκιο, Βένγκριλ. Δεν το κάνει εκείνη. Εγώ είπα να σας επισκεφτώ, και να μιλήσω, ξανά, με την Αάνθα.

«Ξανά;» είπε ο Βένγκριλ. «Τι εννοείς ξανά;»

Ααα, δε σου το ανέφερε; Είχαμε μιλήσει στη Θέρλχη, στο Βασίλειο του Ωκεανού. Η κουβέντα μας ήταν πολύ ενδιαφέρουσα...

Ο Βένγκριλ κάρφωσε τα πράσινα μάτια του επάνω στην Αάνθα. «Λέει αλήθεια;»

«Ναι,» ένευσε εκείνη. «Μου μίλησε μέσω του μαγικού καθρέφτη που ο Κράντμον είχε αφήσει στο παλάτι μου.»

«Και τι σου είπε; Γιατί μου το έκρυψες, Αάνθα;»

«Δε σου το έκρυψα. Απλά, δεν θεώρησα αναγκαίο να το αναφέρω, επειδή, ουσιαστικά, δεν κουβεντιάσαμε τίποτα το σπουδαίο.»

Δεν κουβεντιάσαμε τίποτα το σπουδαίο, Βασίλισσα Αάνθα; Σου πρότεινα συμμαχία.

Μια συμμαχία μαζί σου είναι εκτός συζήτησης, Πόνκιμ! αντιγύρισε εκείνη. Τώρα, τι διάολο θέλεις εδώ; Γιατί μας ενοχλείς;

Σας ενοχλώ; Με συγχωρείτε πολύ εάν σας ενοχλώ, όμως πιστεύω ότι έρχεστε για να επιτεθείτε στο Βασίλειό μου!

Το Σαραόλν δεν είναι δικό σου Βασίλειο, Πόνκιμ! «φώναξε» ο Βένγκριλ. Ποτέ δε θα γίνει! Ερχόμαστε για να τσακίσουμε τους δαιμονανθρώπους σου και εσένα!

Πάντα ήσουν κοντόφθαλμος, Βένγκριλ, αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Ποτέ διπλωματικός.

Διπλωματικός μαζί σου, δαιμονόφιλε; Πού έχεις την Έρμελ; Πού έχεις τη Δήνκα;

Έλα να μου επιτεθείς, Βένγκριλ, και ποτέ δε θα ξαναδείς τη σύζυγο και την κόρη σου, απείλησε ο Πόνκιμ, και διέκοψε την επικοινωνία μαζί τους, εξοργισμένος.

Με μια κίνηση του χεριού του, έσβησε την εικόνα τους από τον καθρέφτη και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του Κράντμον.

**** ** ***

Ο Βένγκριλ σηκώθηκε από την καρέκλα του ταραγμένος. «Το περίμενα αυτό,» ψιθύρισε. «Το περίμενα...» Βάδισε ως ένα παράθυρο της καμπίνας, κι ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι, ατένισε έξω, τη θάλασσα.

Η Αάνθα τον κοίταζε, δίχως να μιλά. *Η Δήνκα, συλλογίστηκε. Πάλι, αυτή η Δήνκα κάνει το πρόβλημα. Είναι, όμως, και η κόρη του, βέβαια... Τι θα πει, τώρα; Θα μου ζητήσει να γυρίσουμε πίσω; Μα δε μπορούμε να γυρίσουμε –οι Ζιρκεφιανοί, οι Καρνεβολθιανοί, και οι άλλοι έχουν έρθει μαζί μας για τα λάφυρα και για τη γη που θα κατακτήσουν.*

«Βένγκριλ...» άρθρωσε, αδύναμα.

Τον άκουσε ν'αναστενάζει. «Άσε με ήσυχο, Αάνθα. Θέλω να πεθάνω.»

Η Βασίλισσα σηκώθηκε από την καρέκλα της· τον πλησίασε από πίσω, τον αγκάλιασε, ακούμπησε το μάγουλό της στον ώμο του. «Μην ανησυχείς, θα βρούμε έναν τρόπο—»

«Τι τρόπο;» τη διέκοψε, απότομα, ο Βένγκριλ. Ύστερα, χαμήλωσε τη φωνή του: «Τι τρόπο;» Αναστέναξε, πάλι. «Το περίμενα αυτό... το περίμενα... Αλλά όχι από τώρα. Όχι από τώρα, διάολε!»

«Θα πάρουμε την Όρφαλχ, Βένγκριλ,» είπε η Αάνθα. «Ο Πόνκιμ δε θα τολμήσει να σκοτώσει τη Δήνκα, ούτε την Έρμελ. Αυτές είναι η μόνη του εγγύηση ότι εσύ δε θα σκοτώσεις αυτόν. Αν τις σκοτώσει, ξέρει ότι θα τον κυνηγήσεις· ξέρει ότι θα φτάσεις ως τη Μάρβαθ, και τίποτα δε θα μπορεί να σε σταματήσει.»

Η, μήπως, θέλεις η Δήνκα να πεθάνει, Αάνθα; σκέφτηκε ο Βένγκριλ. Πόσο πολύ θέλεις η Δήνκα να πεθάνει;

«Ούτε κι εμένα θα μπορεί τίποτα να με σταματήσει από το να σταθώ στο πλευρό σου,» πρόσθεσε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Είναι έτσι, όμως, τα πράγματα, Αάνθα;» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Η θα σκοτώσει τη Δήνκα και την Έρμελ, με το που θα κάνουμε την πρώτη επίθεση στην Όρφαλχ;»

«Όχι, αποκλείεται,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Δεν είναι χαζός, αγάπη μου. Ο Πόνκιμ είναι διαβολικός, διπλωματικός, μηχανορράφος, μα δεν είναι χαζός. Θα κρατήσει τη Δήνκα και την Έρμελ ζωντανές, για να τις χρησιμοποιήσει όταν θα είναι απολύτως απαραίτητο.»

Δε μπορώ να εμπιστευτώ κανέναν, πλέον, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. Ούτε εσένα, Αάνθα, μα τα Πνεύματα. Ούτε εσένα...

Και, σα να διάβασε τις σκέψεις του, η Κυρά του Ωκεανού τον ρώτησε: «Δε μ'εμπιστεύεσαι, αγάπη μου;»

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Φυσικά, Αάνθα. Φυσικά και σ'εμπιστεύομαι.» Χάιδεψε το μάγουλό της, και φίλησε τα πορφυρά της χείλη.

** ** *

«Η γυναίκα σου έρχεται να μας επιτεθεί,» πληροφόρησε ο Πόνκιμ τον Κράντμον.

Ο ευγενής από τον Ωκεανό βλεφάρισε. «Δεν κατάλαβα...;»

«Η Αάνθα έρχεται να μας επιτεθεί,» επανέλαβε ο Πόνκιμ. «Και φέρνει τόσο στρατό μαζί της, που οι πνευματικές μου αισθήσεις δε μπορούσαν να τον μετρήσουν.»

Τα μάτια του Κράντμον γούρλωσαν. «Θα τη σκοτώσω τη σκύλα!» γρύλισε.

«Και τι θα καταφέρεις; Θα κάνεις έτσι την κατάσταση καλύτερη ή χειρότερη; Όχι, Κράντμον, πρέπει να σταματήσουμε τους Ωκεάνιους με άλλο τρόπο...»

«Τι τρόπο; Και, κατ'αρχήν, τι θα γίνει με τους Βολχερθιανούς στην Μάγκραθμελ;»

«Ούτε λέξη γι' αυτό απο δώ και στο εξής –ούτε λέξη. Ποιοι άλλοι το ξέρουν, εκτός από σένα;»

«Κανείς.»

«Ο αγγελιαφόρος που έφερε τα νέα;»

«Φρόντισα να τα ξεχάσει.»

«Είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι μόνιμο; Καμια φορά τα Πνεύματα παίζουν παράξενα παιχνίδια· το ξέρεις. Και ίσως ο φίλος μας να θυμηθεί εκείνα που δεν πρέπει την πιο ακατάλληλη στιγμή.»

«Μην ανησυχείς, Πόνκιμ. Τα έχει ξεχάσει για πάντα.» *Οι θεϊκές μου δυνάμεις έχουν φροντίσει για τούτο, πρόσθεσε νοερά.*

Ο Βασιληάς του Σαραόλν τον κοίταξε καχύποπτα. *Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος, Κράντμον; αναρωτήθηκε. Ούτε εγώ δε θα ήμουν απόλυτα σίγουρος. Είναι, μήπως, η αφέλειά σου, πάλι... ή κάτι άλλο;*

«Ας το ελπίσουμε, φίλτατε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Επομένως, μόνο εσύ κι εγώ γνωρίζουμε για την πτώση της Βάρμπελθ...»

Και ο Μάργκανθελ, σκέφτηκε ο Κράντμον. Αλλά αυτός δε μετράει.
«Ναι.»

«Κι έτσι πρέπει να μείνει,» τόνισε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Θα ασχοληθούμε με τη Νότια Μάγκραθμελ όταν έρθει ο καιρός της. Τώρα, πρέπει, πάλι, να διαφυλάξουμε το Σαραόλν. Να διώξουμε τους Ωκεάνιους που έρχονται.»

«Πόσο μακριά είναι;»

«Όχι πολύ μακριά. Σε καμια μέρα εδώ θα βρίσκονται. Ή, μάλλον, στην Όρφαλχ.»

«Σκέφτεσαι να ειδοποιήσεις τη Νερενία;»

Ο Πόνκιμ κατένευσε. «Ναι.»

** ** *

Ο Βόνιор είχε φύγει από το δωμάτιό της πριν από μερικά λεπτά, και η Νερενία ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, χουζουρεύοντας, όταν άκουσε κάποιον να ψιθυρίζει το όνομά της, σαν από πολύ μακριά, σαν τη φωνή του να έφερνε στ'αφτιά της ο άνεμος:

...Νερενία...

Η Στρατάρχισσα, αμέσως, πετάχτηκε πάνω, τρομαγμένη, γιατί νόμιζε ότι αναγνώριζε ποιος την καλούσε.

Μην ταραξέσαι, Νερενία· είμαι ο Βασιληάς σου, ο Πόνκιμ.

Εκείνη ξεροκατάπιε. «Μεγαλειότατε...» ψέλλισε, κοιτώντας τριγύρω, λες και θα τον έβρισκε εκεί, κρυμμένο κάπου στις σκιές του μισοσκοτεινού δωματίου.

Σε ειδοποιώ μέσω των Πνευμάτων, γιατί δεν υπάρχει χρόνος να σου στείλω έγγραφο μήνυμα. Η Βασίλισσα Αάνθα έρχεται στην πόλη σου.

«Η... η Β-βασίλισσα Αάνθα;» έκανε η Νερενία. «Πώς... πώς το ξέρεις, Βασιλιά μου;»

Το ξέρω –αυτό θα έπρεπε να είναι αρκετή εξήγηση για σένα.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε, αμέσως, η Στρατάρχισσα. «Φυσικά και είναι.»

Προετοίμασε την πόλη σου για πολιορκία. Ο στόλος της Αάνθα διαισθάνομαι ότι είναι μεγάλος. Και, μαζί με τη Βασίλισσα του Ωκεανού, έρχεται και ο Βένγκριλ, ο έκπτωτος Βασιληάς του Σαραόλν.

«Θα στείλετε βοήθεια εδώ, Μεγαλειότατε,» ρώτησε η Νερενία.

Θα κάνω ό,τι μπορώ, της απάντησε ο Πόνκιμ. Όμως, εν τω μεταξύ, προετοιμάσου καλά.

«Βασιλιά μου, έχω... έχω τη Δούκισσα Βόνα αιχμάλωτη. Την αδελφή του Βασιλιά Βένγκριλ.»

Νερενία! γιατί δε μου το ανέφερες τόση ώρα; Αυτό είναι πολύ θετικό. Θα έχουμε ένα μεγάλο πλεονέκτημα εναντίον τους. Όταν ζυγώσουν την Όρφαλχ, δείξε τους τη Δούκισσα από τα τείχη, και απείλησε πως θα τη σκοτώσεις αν επιτεθούν.

«Φυσικά, Βασιλιά μου,» είπε η Νερενία. «Αυτό σκόπευα να κάνω.»

Πολύ ωραία, αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Και η Στρατάρχισσα, από τον τόνο της φωνής του, μπορούσε να καταλάβει ότι ήταν ικανοποιημένος από τα νέα. Τώρα, πες μου: Με τον Δούκα Άλβαρ τι γίνεται; Με τη Δούκισσα Αλκάρνα;

«Μεγαλειότατε, η Δούκισσα Αλκάρνα είναι νεκρή· η κόρη της, Θάρνα, έχει πάρει, τώρα, το Δουκάτο, και βρίσκεται εδώ, μαζί μας. Αποφάσισε να σας υπηρετήσει –εσάς και το νέο Σαραόλν.»

Και ο Δούκας Άλβαρ;

Η Νερενία ξεροκατάπιε, πάλι. Αισθάνθηκε κρύο ιδρώτα να τη λούζει. «Ο Δούκας Άλβαρ, Μεγαλειότατε... Έ-έστειλα τριάντα-πέντε χιλιάδες Μαγκραθμέλιους να τον κομματιάσουν, αλλά... αλλά μονάχα τρεις απ' αυτούς επέστρεψαν.»

Ο Δούκας Άλβαρ τούς σκότωσε όλους;

«...Μάλιστα, Μεγαλειότατε... Τους έστησε ενέδρα, μου είπαν... την οποία οι τεχνολογικοί τους ανιχνευτές δε μπορούσαν να εντοπίσουν, για κάποιο λόγο... Και τώρα, ο Δούκας έρχεται προς την Όρφαλχ, για να την πολιορκήσει.»

Επομένως, θα έχεις να κάνεις και με αυτόν και με τη Βασίλισσα Αάνθα, Νερενία.

Η Στρατάρχισσα αισθάνθηκε να τρέμει. Μάζεψε τα σκεπάσματα του κρεβατιού γύρω της, για να ζεσταθεί, μα δεν κατάφερε τίποτα έτσι· το τρέμουλο συνεχίστηκε, και δε μπορούσε να το κάνει να σταματήσει. Νόμιζε ότι άκουγε πελώρια κύματα να σηκώνονται και να έρχονται για να την πνίξουν, όπως σε πολλά της όνειρα.

Έχεις, όμως, τη Δούκισσα Βόνα αιχμάλωτη. Φρόντισε να τη χρησιμοποιήσεις σωστά.

«Θα... θα τα φροντίσω όλα, Μεγαλειότητα. Μην ανησυχείτε.» Τι ήταν αυτό που την είχε πιάσει; Γιατί έτρεμε έτσι; Ίσως επειδή την είχε τρομάξει η φωνή του Βασιλιά της, που ακούστηκε τόσο ξαφνικά και απ' το πουθενά, σαν τη φωνή κάποιου αρχαίου Θεού.

Εντάξει. Και θα σε βοηθήσω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Η Νερενία περίμενε λίγο, μήπως ξαναμιλήσει ο Πόνκιμ· όμως εκείνος δεν ξαναμίλησε. Η Στρατάρχισσα ξεφύσησε, προσπαθώντας να ηρεμήσει και να σταματήσει να τρέμει.

Ανησυχώ άδικα, συλλογίστηκε. Δε μπορούν να μου κάνουν τίποτα, όσο κρατάω τη Βόνα. Τίποτα, τίποτα, τίποτα!

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Προβλέψεις, υποθέσεις, και προετοιμασίες

Ο Μπάχτον και η ανιχνευτική του ομάδα βρίσκονταν μπροστά από τον στρατό όλη την ημέρα. Η Ερία δεν είχε την ευκαιρία να μιλήσει στον τοξότη. Ακόμα και το μεσημέρι, εκείνος είχε μείνει με τους ανιχνευτές του, και η μαυρομάλλα πολεμίστρια τον ατένισε μονάχα από μακριά. Είχε την εντύπωση ότι την απέφευγε, λόγω όσων του είχε πει χτες βράδυ. Όμως η Ερία δεν τα εννοούσε· δεν ήθελε να τον αποκαλέσει προδότη· το είχε πει... κατά λάθος. Γιαυτό κιόλας αποζητούσε να τον βρει μόνο, για να μιλήσουν. Μα εκείνος δεν έμοιαζε ιδιαίτερα πρόθυμος.

Τώρα, σουρούπωνε, καθώς το φουσάτο του Δούκα Σάλβινρ προχωρούσε μέσα στους δασότοπους, ένα μέρος γεμάτο βλάστηση,

υψώματα, χαμηλώματα, σπηλιές, και χαράδρες. Τα δέντρα του ήταν αιωνόβια, πανύψηλα, και αειθαλή. Έμοιαζαν με γίγαντες, καθώς πυργώνονταν πάνω από την Ερία, κι εκείνη είχε το ενοχλητικό συναίσθημα ότι μάτια επάνω στους κορμούς την παρακολουθούσαν. Όμως, μάλλον, έφταιγαν οι ιστορίες για τα ξωτικά που είχε ακούσει, σκεφτόταν, καθώς βάδιζε στην αρχή του στρατού, βαστώντας μια μεγάλη δάδα στο δεξί της χέρι.

Εμπρός της τα μονοπάτια ήταν... παράξενα. Αν θα μπορούσε κανείς να τ'αποκαλέσει «μονοπάτια», δηλαδή. Γιατί, ουσιαστικά, δεν ήταν τέτοια, αφού ποτέ κανείς άλλος δεν είχε έρθει εδώ για να κατοικήσει. Απλά, ήταν φυσικά ανοίγματα ανάμεσα στα δέντρα και στη βλάστηση, τα οποία, πολλές φορές, δεν είχαν καμία συνέχεια και οι Σαραολνιανοί έπρεπε ν'αλλάζουν πορεία, άμα δεν ήθελαν να βρεθούν μπροστά σε τόσο απότομες πλαγιές που θα τους έπαιρνε μια μέρα ολόκληρη να τις σκαρφαλώσουν όλοι, ή μπροστά σε κάποια απύθμενη άβυσσο, απ'όπου ακουγόταν νερό να τρέχει. Ευτυχώς που είχαν τους ανιχνευτές τους, οι οποίοι τους προειδοποιούσαν για ν'αποφύγουν τέτοιους κινδύνους.

Και οι οποίοι είχαν, τώρα, αργήσει να επιστρέψουν, παρατηρούσε η Ερία, περιμένοντας τον Μπάχτον και την ομάδα του να παρουσιαστούν από στιγμή σε στιγμή. *Μα τι κάνουν τόση ώρα; συλλογίστηκε. Χάθηκαν;* Δεν ήταν δα και ιδιαίτερα δύσκολο κανείς να χαθεί μέσα σε τούτα τα δάση. Όμως, βέβαια, ο Μπάχτον δεν χανόταν πουθενά... ή έτσι έλεγε, τουλάχιστον.

Η φωνή του Έντρηλ διέκοψε τις σκέψεις της: «Κατασκηνώσατε!»

Ο στρατός σταμάτησε και άρχισε να κατασκηνώνει.

Η Ερία πλησίασε τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* επάνω στο άλογό της. «Πόσο μακριά θα πάμε μέσα στους δασότοπους;» τον ρώτησε.

«Αυτό... δεν το έχουμε σκεφτεί ακόμα,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ, και η Μπόρνεφ, που ίππευε πλάι του, έγνεψε καταφατικά. «Προς το

παρόν, ας κατασκηνώσουμε, κι αύριο βλέπουμε.» Κατέβηκε απ' τη σέλα του αλόγου του.

«Κάπου θα πρέπει να σταματήσουμε μόνιμα, σωστά;» είπε η Ερία, καθώς κι εκείνη ξεκαβαλίκευε. «Δεν είναι δυνατόν για πάντα να βαδίζουμε.»

Ο Έντρηλ κατένευσε, ενώ η Μπόρνεφ πηδούσε στο έδαφος, σπάζοντας μερικά ξερά ξύλα κάτω απ' τις μπότες της. Φώναξε έναν στρατιώτη να πάρει τα άλογά τους. Εκείνος ήρθε, τα πήρε απ' τα γκέμια, και έφυγε.

Τότε, θόρυβος ακούστηκε από τα βόρεια. *Ιππείς!* συμπέρανε η Ερία, και, αμέσως, στράφηκε να κοιτάξει, για να δει τον Μπάχτον και τους ανιχνευτές του να καταφτάνουν, τυλιγμένοι και κουκουλωμένοι στις κάπες τους.

«Πάμε να μάθουμε τι βρήκαν οι φίλοι μας,» πρότεινε η Μπόρνεφ, και βάδισε προς το μέρος τους, καθώς εκείνοι ξεπέζευαν. Ο Έντρηλ και η Ερία την ακολούθησαν.

«Καλησπέρα, Διοικήτρια Μπόρνεφ,» είπε ο Μπάχτον, κατεβάζοντας την κουκούλα απ' το κεφάλι του.

«Καλησπέρα, Μπάχτον,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχεις κάτι να μας αναφέρεις για τα εδάφη προς τα βόρεια;»

«Στα επόμενα πέντε χιλιόμετρα πορείας, δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα,» δήλωσε ο αρχηγός των ανιχνευτών. «Το θέμα είναι πού σκέφτεστε να κατασκηνώσουμε μόνιμα.»

«Εσύ πες μας, Μπάχτον,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Εσύ ξέρεις καλύτερα.»

«Όχι τούτα τα μέρη, φίλε μου,» δήλωσε ο τοξότης. «Δεν έχω ξαναπεράσει απο δώ. Πάντως, καλό θα ήταν να κάνουμε άλλης μιας μέρας δρόμο. Αν μη τι άλλο, για να είμαστε αρκετά μακριά απ' τους δαιμονανθρώπους στην Χάργκοχ, προτού αποφασίσουμε να καταυλιστούμε. Σήμερα δεν πρέπει να διανύσαμε πάνω από δέκα χιλιόμετρα.»

«Τα μέρη ήταν δύσβατα,» είπε η Μπόρνεφ.

«Δεν αντιλέγω,» ένευσε ο Μπάχτον.

Η πορφυρομάλλα πολεμίστρια καθάρισε το λαιμό της. «Είδες τίποτα... άλλο; Τίποτα παράξενο;»

«Σα να λέμε 'ξωτικά';»

Η Μπόρνεφ κατένευσε.

Ο Μπάχτον έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας. «Όχι. Αλλά και να υπάρχουν ξωτικά εδώ, γιατί να μας ενοχλήσουν;»

«Μάλλον, τη Δούκισσα Τουάθα πρέπει να συμβουλευτούμε επάνω σε τούτο το θέμα,» είπε ο Έντρηλ στην Μπόρνεφ. «Φαίνεται κάτι να γνωρίζει για τα ξωτικά. Δεν ξέρω πώς είναι δυνατόν, όμως αυτή την εντύπωση μου έχει δώσει.»

«Κι εμένα,» παραδέχτηκε η Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*. Και εκείνη κι ο Έντρηλ απομακρύνθηκαν.

Η Ερία παρατήρησε πως και οι υπόλοιποι ανιχνευτές είχαν φύγει. Ήταν μόνη με τον Μπάχτον. «Θέλω να σου μιλήσω,» του είπε.

«Μίλησέ μου,» αποκρίθηκε εκείνος, ξεκινώντας να βαδίζει. «Τρώγοντας όμως, γιατί πεθαίνω της πείνας.»

Η Ερία βάδισε πλάι του. «Μπάχτον... δεν εννοούσα αυτά που είπα χτες. Μην προχωράς για λίγο!» απαίτησε, πιάνοντας τον απ' το μπράτσο. «Δε σε θεωρώ προδότη. Απλά, ήμουν κουρασμένη, και—»

Ο Μπάχτον την τράβηξε, απότομα, κοντά του και την φίλησε. Ύστερα, μειδίασε. «Μοιάζω θυμωμένος;»

«Ακόμα κι αν είσαι, σίγουρα, το κρύβεις πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Πάμε να φάμε!» είπε ο Μπάχτον, ξεκινώντας, πάλι, να βαδίζει, γρηγορότερα από πριν.

Η Ερία γέλασε και τον ακολούθησε.

Πέρασαν μερικά μέτρα μακριά απ' τη φωτιά γύρω από την οποία κάθονταν ο Έντρηλ, η Μπόρνεφ, ο Δούκας Φερχ, και η Δούκισσα Τουάθα. Η τελευταία γύρισε, για λίγο, το βλέμμα της προς την μαυρομάλλα πολεμίστρια και τον τοξότη, όμως, ύστερα, πάλι, επέστρεψε στην κουβέντα της με τους άλλους τρεις.

«Δεν έχω τίποτα ιδιαίτερες γνώσεις, σχετικά με τα ξωτικά,» τους διαβεβαίωσε. «Να είστε σίγουροι γι' αυτό. Απλά, στο παλάτι μου, στην Κάντομ, είχα διαβάσει κάποια πράγματα...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Παλιές ιστορίες. Βιβλία με παράξενες θεωρίες.»

«Και τι μάθατε απο κεί, Δούκισσά μου;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Μπερδεμένα πράγματα,» αποκρίθηκε η Τουάθα. «Σκόρπιες πληροφορίες.» Ήπια μια γουλιά από το ζεστό τσάι στην κούπα της. «Τα περισσότερα ίσως να μην αληθεύουν καν... Βέβαια, κάποια ίσως και να αληθεύουν...»

«Όπως;» θέλησε να μάθει η Μπόρνεφ.

«Όπως ότι τα ξωτικά προτιμούν τα απομονωμένα μέρη... τα αρχαία μέρη... Και, πιο συγκεκριμένα, τα μέρη των Θεών.»

«Οι Θεοί δεν υπάρχουν. Μόνο παραμύθ—»

«Παραμύθια, διοικήτρια;» την διέκοψε η Τουάθα. «Οι Θεοί υπήρχαν, κάποτε, πριν από χιλιέτιες. Μετά, καταστράφηκαν, πολεμώντας αναμεταξύ τους... Τα ξωτικά έχω διαβάσει κάπου πως είναι ό,τι απέμεινε από τους υπηρέτες τους.»

«Τα ξωτικά είναι υπηρέτες των Θεών;...» έκανε ο Έντρηλ, μην ξέροντας τι να πιστέψει από τούτα.

Η Τουάθα κατένευσε. «Έτσι υποστηρίζεται από πολλούς, διοικητά.»

«Πιστεύετε ότι είναι σωστή αυτή η... θεωρία;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Δούκισσα.

Ο Φερχ ξεφύσησε. «Γιατί ανησυχούμε τόσο για τα ξωτικά; Δεν έχουμε δει κανένα μέχρι στιγμής. Κι ακόμα κι αν δούμε —που το αμφιβάλλω—, δε νομίζω να μας πειράξει. Είμαστε πενήντα χιλιάδες, μα τα Πνεύματα!»

«Άμα, όμως, θέλουν να μας ενοχλήσουν—» άρχισε η Τουάθα.

«Γιατί να θέλουν;»

«Τούτο δε μπορώ να το ξέρω. Αλλά έχω διαβάσει τις πιο αλλόκοτες ιστορίες για τα στοιχειά των δασών —και, φυσικά, δεν αμφιβάλλω ότι

το μεγαλύτερο ποσοστό αυτών είναι, απλά... ιστορίες. Ωστόσο, κάποια αλήθεια δε θα εμπεριέχουν;...

»Βέβαια, έχεις κι ένα δίκιο, Φερχ: ποτέ δεν έχω διαβάσει, ή ακούσει, ιστορία όπου τα ξωτικά ενόχλησαν μεγάλες ομάδες ανθρώπων. Συνήθως, συντροφιάς άνω των είκοσι ατόμων είναι ασφαλείς.»

«Γιαυτό μοιάζατε χτες τόσο σίγουρη ότι τα ξωτικά δε θα μας ενοχλήσουν, Δούκισσά μου;» ρώτησε ο Έντρηλ.

Η Τουάθα έγνεψε καταφατικά, πίνοντας ακόμα μια γουλιά τσάι.

«Ωστόσο, σήμερα δε μου φαίνεστε το ίδιο βέβαιη...» παρατήρησε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Αισθάνομαι ότι μας παρακολουθούν, Έντρηλ,» απάντησε η Αρχόντισσα της Κάντνομ.

«Η αλήθεια είναι πως κι εγώ έτσι αισθάνομαι...» παραδέχτηκε εκείνος.

Και ο Φερχ κατένευσε· το ίδιο κι η Μπόρνεφ. Όλοι τους ένιωθαν πως κάποιοι τους παρακολουθούσαν.

«Είναι τα ξωτικά, Δούκισσά μου;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Τουάθα. «Ίσως, απλά, να είναι η ιδέα μας.» *Όμως, σίγουρα, έχω χάσει την αρχική μου αυτοπεποίθηση, συλλογίστηκε η Αρχόντισσα. Τούτα τα μέρη έχουν κάτι το πολύ παράξενο. Ίσως τα στοιχειά να είναι ισχυρότερα εδώ· ίσως να ενοχλούν και μεγάλες ομάδες ανθρώπων. Απ'την άλλη, βέβαια, δεν πείραζαν την Πριγκίπισσα Έρμελ και την Μπόρνεφ, όταν ταξίδευαν στους δασότοπους...*

«Ναι,» είπε ο Έντρηλ. «Ίσως να είναι η ιδέα μας...» Κοίταξε τριγύρω, τα πανύψηλα, αιωνόβια δέντρα, τα κλαδιά και τα φυλλώματα των οποίων φωτίζονταν από το φεγγαρόφωτο των τεσσάρων φεγγαριών. Ένα ανεξήγητο ρίγος τον διαπέρασε.

** ** *

Γιατί δε σκοπεύετε να κάνετε τίποτα; Πότε θα κάνετε κάτι; Η πόλη των τέκνων μου έχει καταστραφεί! Κράντμον, είσαι τρελός; Γιατί δεν τους βοηθάς; Γιατί δεν τους βοηθάτε;

Ο Κράντμον, που καθόταν στο κρεβάτι του δωματίου του, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο γυμνό του στήρνο, γέλασε. Έχεις την κακή συνήθεια ν'αποκαλείς τους άλλους τρελούς, Μάργκανθελ, ενώ, στην πραγματικότητα, όλοι ξέρουμε ποιος είναι ο τρελός...

Εγώ είμαι ο τρελός; Κάποιες φορές αναρωτιέμαι!

Γιαυτό είσαι τρελός.

Κι εσύ είσαι αυθάδης, θνητέ! Αυθάδης! Αυθάδης!

Η συμβίωσή μας έχει καταντήσει... δύσκολη, Μάργκανθελ. Το προτιμάς έτσι; Μπορεί, στο τέλος, όταν με θυμώσεις πολύ, να σε παραδώσω στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, τρελαμένε Θεέ...

Όχι, Κράντμον, δε θα το κάνεις. Το ξέρω ότι δε θα το κάνεις. Γιατί σ'αρέσει εκείνο που σου προσφέρω: η θεϊκή μου δύναμη.

Που ακόμα κι αυτή δεν είναι ολοκληρωμένη. Δεν είσαι παρά μισός-Θεός.

Ηλίθιε! Αν ήμουν Θεός, θα χρειαζόμουν εσένα για να με κρύψεις; Αν ήμουν εκείνος θα σε είχα ανάγκη, τώρα, πιστεύεις;

Αλήθεια, Μάργκανθελ, ακόμα και τώρα, γιατί νομίζεις ότι με έχεις ανάγκη τόσο πολύ; Θα μπορούσες, κάλλιστα, ως Πνεύμα, να πας πολύ, πολύ μακριά απο δώ, και να μη σε βρουν ποτέ οι ερημίτες του Πύργου. Ο Κράντμον δε φοβόταν μήπως, ακούγοντας τούτα τα λόγια, ο μισός-Θεός τον εγκατέλειπε, γιατί ήξερε πολύ καλά πως, παρότι τρελός, ο Μάργκανθελ δεν ήταν βλάκας· σίγουρα, είχε τους λόγους του που επιθυμούσε να βρίσκεται εδώ κι όχι κάπου αλλού.

Η απάντηση άργησε να έρθει στο μυαλό του Ωκεάνιου ευγενή. Προτιμώ τον Κεντρικό Αρμπεναρκ.

Μιλάς για τα αξιοθέατα; Ή για τις γυναίκες τούτης της περιοχής;

Μη με χλευάζεις, θνητέ!

Ο Κράντμον γέλασε, πάλι. Πες μου την αλήθεια, Μάργκανθελ.

Γιατί; Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας. Η συμφωνία μας ήταν η εξής: Εσύ θα με κρύψεις από τους Σοφούς, εγώ θα σου προσφέρω δύναμη και εξουσία.

Μονάχα δύναμη έχω δει μέχρι στιγμής, αλλά εξουσία;...

Κι η εξουσία θα έρθει. Μην είσαι βιαστικός, θνητέ. Η δύναμη φέρνει την εξουσία. Πάντα έτσι ήταν, και πάντα έτσι θα είναι.

Έχεις γίνει φιλόσοφος μέσα στην τρέλα σου, Μάργκανθελ.

Περισσότερο απ'όσο πιστεύεις, θνητέ.

Ενδιαφέρον... παρατήρησε ο Κράντμον, χαϊδεύοντας τα πορφυρά μαλλιά της Βίνμη, η οποία βρισκόταν ξαπλωμένη πλάι του. Στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς εκείνη κοιμόταν, και χαμογέλασε. Αυτή η κοπέλα (η αδελφή κάποιου Σόλμορχ, όπως είχε πει ο Πόνκιμ) του θύμιζε την Αάνθα. Τα κόκκινα μαλλιά, ο τρόπος της. Δε μπορούσε ν'αποφασίσει τι θα ευχαριστιόταν περισσότερο: να κοιμάται μαζί της, ή να την πνίξει επάνω στο κρεβάτι;...

Τι ακριβώς είναι ενδιαφέρον, Κράντμον;

Το ότι η τρέλα σου σε έχει κάνει να φιλοσοφείς, αγαπητέ.

Ο Μάργκανθελ γέλασε μέσα στο κεφάλι του. Πάντα έτσι ήταν, θνητέ, και πάντα έτσι θα είναι. Όμως: τι θα γίνει, επιτέλους, με την Βάρμπελθ;

Ααχ, γιατί με πιέζεις; Αφού το ξέρεις ότι ο Πόνκιμ έχει δίκιο. Δε μπορούμε να μετακινήσουμε τις δυνάμεις μας από το Σαραόλν, όσο ο στρατός της καταραμένης μου συζύγου έρχεται στην Όρφαλχ. Οι Ωκεάνιοι θα μας κομματιάσουν. Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε ότι ήταν υπερβολικά πολλοί σε αριθμό. Και τότε, μια ιδέα πέρασε απ'το νου του. Μάργκανθελ, μέσω των θεϊκών σου δυνάμεων, θα μπορούσα να μάθω ακριβώς πόσο μεγάλο είναι το φουσάτο της Αάνθα;

Προσπάθησε. Αλλά πρόσεχε μην τρελαθείς σαν κι εμένα, και καταντήσεις φιλόσοφος.

Χα-χα-χα! Μάργκανθελ, είσαι ευχάριστη παρέα, κάποιες φορές...

Ενδιαφέρον.

Ποιο είναι ενδιαφέρον;

Κάνε τη δουλειά σου. Χρησιμοποίησε τις δυνάμεις μου, θνητέ.

Ο Κράντμον έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε. Τώρα, πλέον, δεν χρειαζόταν να επικαλεστεί τα Πνεύματα· χρειαζόταν μονάχα να καλέσει την θεϊκή ισχύ που κρυβόταν εντός του, να την βγάλει στην επιφάνεια, και να την εκμεταλλευτεί, είτε για να χρησιμοποιήσει τα Πνεύματα, είτε για να κατορθώσει κατευθείαν εκείνο που ήθελε. Το δεύτερο ήταν δυσκολότερο, όπως είχε ανακαλύψει· το πρώτο, πιο εύκολο. Κι αυτό επιχείρησε.

Η θεϊκή δύναμη τον πλημμύρισε, και ο Κράντμον έστειλε προσταγές στον Πνευματικό Κόσμο –προσταγές που έμοιαζαν να έχουν τη μορφή πύρινης μάστιγας, που εξανάγκαζε να Πνεύματα να δουλέψουν ωσάν σκλάβοι για τον αφέντη τους. *Νότια!* πρόσταξε ο Ωκεάνιος ευγενής. *NOTIA!* *Στον στρατό της καταραμένης μου γυναίκας! NOTIA!*

Ένωσε τις πνευματικές του αισθήσεις να εξαπλώνονται σαν παλίρροια... προς τα νότια. Διέσχισαν το παλάτι, την Μάρβαθ, τα εδάφη του Βασιλικού Δουκάτου, το Δουκάτο Όρφαλχ, την ίδια την πόλη-λιμάνι της Όρφαλχ, και, τελικά, βρέθηκαν στην ανοιχτή θάλασσα και στον στόλο της Βασίλισσας του Ωκεανού. Μια εικόνα δημιουργήθηκε μπροστά στα πνευματικά μάτια του Κράντμον, μέσα από την ψυχική ομίχλη που διαλύθηκε. Πλοία, πλοία, πλοία, κι άλλα πλοία –παντού πλοία μπορούσε ν'ατενίσει. Έμοιαζαν να γεμίζουν ολόκερο τον Ωκεανό! *Πόσους μαχητές φέρνεις, Αάνθα; Κι όλ'αυτά για να εξολοθρεύσεις εμένα; Πολύ κολακευτικό!* Προσπάθησε να συλλάβει τον αριθμό τους. Και δεν ήταν καθόλου εύκολο. Όμως, τελικά, έφτασε στο συμπέρασμα πως πρέπει να ξεπερνούσαν τις διακόσιες χιλιάδες, και πρέπει να ήταν από διάφορες εθνικότητες, όχι μονάχα Ωκεάνιοι. Τα πνευματικά μάτια του Κράντμον είδαν τον Ήλιο του Κάρνεβολθ κεντημένο επάνω σ'ένα μεγάλο πανί· τα διασταυρωμένα ξίφη και τον κρύσταλλο της Ζίρκεφ επάνω σ'ένα άλλο· ένα ερπετό που αναδυόταν από το νερό και βαστούσε στα σαγόνια του μια ολόκερη πόλη, σ'ένα τρίτο– Αυτό το σύμβολο δεν

το αναγνώριζε ο Κράντμον. Από πού ήταν; αναρωτήθηκε. Αλλά συνέχισε να κοιτάζει. Κι αντίκρισε κι άλλα σύμβολα που δεν αναγνώριζε. Μα τα Πνεύματα, η καταραμένη σκύλα του Ωκεανού έφερνε μαζί της όλους τους πολεμιστές της κατεστραμμένης Νότιας Γης! Τους έφερνε στο Σαραόλν, για να κατακτήσουν εδάφη!

Ο Κράντμον μάζεψε, πάλι, τις πνευματικές του αισθήσεις, επιστρέφοντας στο δωμάτιό του, στο παλάτι της Μάρβαθ. *Ο Πόνκιμ πρέπει να το μάθει τούτο*, συλλογίστηκε, *αναστατωμένος*. Ύστερα, όμως, άλλαξε γνώμη. *Όχι, δε μπορώ να του το πω. Γιατί, αν του το πω, πώς θα το δικαιολογήσω; Ούτε εκείνος, με τον μαγικό του καθρέφτη, δε μπορούσε να μάθει όσα, τώρα, εγώ έμαθα. Θα πρέπει να του μιλήσω για τον Μάργκανθελ. Κι αυτό δε γίνεται. Όχι, αυτό δε γίνεται. Δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει. Άστο καλύτερα. Ούτως ή άλλως, τι παραπάνω θα κάνει, για την άμυνά μας; Τίποτα.*

Έστρεψε την προσοχή του στον μισό-Θεό. *Μάργκανθελ, είδες αυτό μου μόλις είδα;*

Ναι, απάντησε εκείνος.

Και τι έχεις να πεις;

Ότι η απερίσκεπτη καταστροφή που προκάλεσα γυρίζει για να με χαστουκίσει.

** ** *

Μέσα σ'ένα μεγάλο δωμάτιο του Πύργου του Φτερού, οι Σοφοί συνεδρίαζαν.

«Κύριε Μόρβον, κύριε Ζάρχαλ, κύριε Κάρελ, αύριο, με την αυγή, θα ξεκινήσετε,» έλεγε ο Όμικ.

«Κύριε Όμικ, θα μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε πνευματικά μαζί του,» είπε ο Τρουθ.

«Δε θα ήταν το ίδιο, κύριε. Κάποιοι πρέπει να τον συναντήσουν προσωπικά, ώστε να κουβεντιάσουν για ώρα. Να του εξηγήσουν τη σημαντικότητα της κατάστασης.»

«Ίσως να υπάρχει κίνδυνος στη Μάρβαθ για τους κυρίους Μόρβον, Ζάρχαλ, και Κάρελ,» είπε ο Γκέρνακ.

«Δεν το πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Όμικ. «Είμαι βέβαιος πως ο Σφετεριστής θα τους ακούσει. Εξάλλου, εάν ήθελε να μας εξολοθρεύσει, θα έστελνε τους δαιμονικούς του στρατούς στον Πύργο...»

«Ούτε αυτός δεν είναι τόσο ανόητος, κύριε Όμικ!» έκανε ο Ρόνος.

«Ναι,» κατένευσε ο Όμικ. «Γιαυτό κióλας θεωρώ ότι οι κύριοι θα είναι ασφαλείς στη Μάρβαθ.»

«Μην ανησυχείτε για εμάς, κύριοι,» προσπάθησε να τους καθησυχάσει όλους ο Μόρβον. «Το σημαντικό είναι να βρεθεί λύση. Και το δυστυχές είναι πως έχουμε ανάγκη τη βοήθεια ενός δαιμονόφιλου, σε μια τέτοια δύσκολη περίοδο.»

Σιωπή έπεσε στο δωμάτιο.

** ** *

Και εκείνη τη νύχτα ένας δυνατός σεισμός συντάραξε τη Βόρεια Γη και τον Ωκεανό. Ένας σεισμός προερχόμενος από το Νότο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Πρώτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Η φωνή από το πουθενά

Είχε δεν είχε ακόμα ο Λούντρινχ ξεμυτίσει από την Ανατολή, και ο στόλος της Βασίλισσας Αάνθα έκλεισε το λιμάνι της Σαραολνιανής πόλης-λιμάνι Όρφαλχ με εκατοντάδες πλοία.

Η ίδια η Κυρά του Ωκεανού στεκόταν στην πρύμνη της βασιλικής της γαλέρας, μαζί με τον Βασιλιά Βένγκριλ. Κι οι δυο τους ήταν ντυμένοι για μάχη, η Αάνθα με κοραλλένια αρματωσιά και ο Βένγκριλ με αρματωσιά καμωμένη από ατσάλι. Κοντά τους βρίσκονταν οι Σαραολνιανοί πολεμιστές που είχαν συνοδέψει τον μονάρχη τους μέχρι εδώ: η Μάνζρα, ο Μέρθναρ, η Θάρκα, ο Σίνορμαρ, ο Ρήφορβελ, ο Λόξμαρ, ο Όρντιβηλ, και η Φέρλα.

Η *Κυρά της Θάλασσας* έπλευσε πιο κοντά στο λιμάνι, φρουρούμενη δεξιά κι αριστερά από δύο Καρνεβολθιανά σκάφη, οπλισμένα με καταπέλτες.

Ο Βένγκριλ έστρεψε το βλέμμα του στις ακτές ανατολικά και δυτικά της Όρφαλχ, και είδε εκεί στρατιώτες να αποβιβάζονται από τα καράβια και να περικυκλώνουν την πόλη, άπαντες με όπλα ξεθηκαρωμένα και ντυμένοι με πανοπλίες.

Δεν έχουν ελπίδες εναντίον μας, συλλογίστηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Όμως, Πνεύματα, σας εκλιπαρώ, ας μη σημάνει τούτη η πολιορκία το θάνατο της Δήνκα και της Έρμελ. Σας εκλιπαρώ, Πνεύματα, σώστε τη Βασίλισσα και την κόρη μου.

Η Αάνθα ακούμπησε το τέλος του κονταριού της με δύναμη επάνω στα ξύλινα σανίδια της *Κυράς της Θάλασσας*, και φώναξε: «*Στρατάρχισσα Νερενία!*» Η φωνή της αντήχησε παντού τριγύρω, μέσα στη σιγαλιά του πρωινού, και, αναμφίβολα, έφτασε μέχρι τα τείχη της Όρφαλχ, όπου στέκονταν οι δαιμονάνθρωποι και οι δαιμονόφιλοι υπερασπιστές της πόλης...

...και, τώρα, μια ακόμα φιγούρα παρουσιάστηκε εκεί, ντυμένη με μαύρη πανοπλία και φορώντας κράνος, το οποίο έβγαλε, για ν'αφήσει να ξεδιπλωθεί μια μακριά χαίτη πορφυρών μαλλιών και ν'ανεμίσει στον αγέρα που φυσούσε από τα νότια.

«*Βασίλισσα Αάνθα,*» αποκρίθηκε η Νερενία από τις επάλξεις, και η φωνή της ήρθε απόμακρη στ'αφτιά της Κυράς του Ωκεανού, του Βασιλιά του Σαραόλν, και των Σαραολνιανών πολεμιστών γύρω τους. «*Επέστρεψες για ν'αρπάξεις ό,τι δεν σου ανήκει;*»

«Έχεις μεγάλο θράσος, Στρατάρχισσα, για να λες ότι εγώ ήρθα ν'αρπάξω ό,τι δε μου ανήκει!» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Επιπλέον, δεν είμαι μόνη εδώ. Μαζί μου βρίσκεται ο Βασιληάς Βένγκριλ –ο δικαιοματικός Μονάρχης του Σαραόλν! Παραδόσου τώρα, Νερενία· άνοιξε την πύλη σου για μας, και μπορεί να λυπηθούμε το άχρηστο τομάρι σου!»

«Η Όρφαλχ ανήκει στο νέο Σαραόλν και στον Βασιληά Πόνκιμ, Βασίλισσα του Ωκεανού. Οι πύλες μας δε θ'ανοίξουν για σένα και το φουσάτο σου.»

»Επίσης: άφησε με να σε ενημερώσω ότι, αν επιχειρήσετε να μας επιτεθείτε, με τον πρώτο βράχο που θα χτυπήσει τα τείχη της πόλης μου, μία στενή συγγενής του Αρχοντα Βένγκριλ θα πεθάνει!»

Πόνκιμ! σκέφτηκε ο Βένγκριλ, σφίγγοντας τις γροθιές του. Καταραμένε δαιμονόφιλε! Τελικά, ο σφετεριστής του θρόνου του είχε αποφασίσει να μην περιμένει, όπως υποστήριζε η Αάνθα πως θα έκανε· είχε αποφασίσει να τους εκβιάσει από τώρα. Στράφηκε, για να κοιτάξει τη Βασίλισσα του Ωκεανού πλάι του, η οποία, όμως, είχε το βλέμμα της ακόμα καρφωμένο στις επάλξεις.

«Δε σε πιστεύουμε, Νερενία!» αποκρίθηκε στη Στρατάρχισσα. «Σε ποια συγγενή του Βασιληά Βένγκριλ αναφέρεσαι;»

Η Νερενία έκανε ένα σύνθημα με το χέρι της, και δύο δαιμονάνθρωποι έφεραν μια μαυρομάλλα γυναίκα επάνω στα τείχη, ντυμένη μονάχα με κουρέλια.

Αυτή δεν είναι η Δήνκα! σκέφτηκε ο Βένγκριλ. Ούτε η Έρμελ. Κι οι δυο τους είναι ξανθές. Αυτοί είναι η...

«Σας παρουσιάζω τη Δούκισσα Βόνα!» φώναξε η Νερενία. «Κάντε πως επιτίθεστε στην πόλη μου, κι αυτή θα είναι που θα πεθάνει πρώτη! Αρχοντα Βένγκριλ, αναμφίβολα, την αναγνωρίζεις την ίδια σου την αδελφή, σωστά;»

Τώρα, η Αάνθα κοίταξε τον Βένγκριλ. «Είναι αυτή η γυναίκα αδελφή σου;» τον ρώτησε.

Εκείνος κατένευσε. «Ναι, η Βόνα είναι αδελφή μου,» αποκρίθηκε, μελαγχολικά. «Δε μπορούμε να επιτεθούμε, Αάνθα...»

«Όχι,» έκανε η Βασίλισσα του Ωκεανού, στενεύοντας τα πράσινά της μάτια.

«Είπα, Αάνθα: *δε μπορούμε να επιτεθούμε!*» επέμεινε ο Βένγκριλ. «Δε θ'αφήσω αυτή τη δαιμονόφιλη σκύλα να σκοτώσει τη Βόνα. Ήδη μοιάζει να την έχει βασανίσει αρκετά!»

Η Αάνθα βλεφάρισε. Μπορούσε να καταλάβει πώς αισθανόταν ο Βένγκριλ. Κι εκείνη το ίδιο θα αισθανόταν, άμα η Νερενία είχε εκεί πάνω τον αδελφό της, Θέρεν, αντί για τη Δούκισσα Βόνα. *Επομένως, δε μπορούμε να επιτεθούμε...* κατέληξε. Κι έγενεψε καταφατικά προς το μέρος του Βασιληά. «Δε θα επιτεθούμε,» τον διαβεβαίωσε. «Όχι όσο η αδελφή σου είναι αιχμάλωτη.»

«Σ'ευχαριστώ, Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, κλίνοντας το κεφάλι. Για μια στιγμή, είχε ανησυχήσει ότι η Βασίλισσα του Ωκεανού θα ξεκινούσε την επίθεση, αγνοώντας τον –και αυτόν και τις απειλές της Στρατάρχισσας. Πράγμα που δε θα τον εξέπληττε καθόλου, έτσι όπως είχε αλλάξει, τελευταία, ο χαρακτήρας της Αάνθα.

«Θα βρούμε έναν τρόπο για να την πάρουμε απο κεί,» του υποσχέθηκε η Κυρά του Ωκεανού. Ύστερα, στράφηκε, πάλι, στην Όρφαλχ, και φώναξε: «Πολύ καλά, Νερενία. Αλλά να θυμάσαι ότι δική σου ήταν η επιλογή!»

** ** *

«Τώρα, προσπαθείς να με κάνεις να τρομάξω, Αάνθα;» είπε η Νερενία, όχι αρκετά δυνατά για ν'ακουστεί κάτω από τις επάλξεις. «Δε μπορείς να μ'αγγίζεις, όσο κρατώ τη Δούκισσα. Ο Βένγκριλ ποτέ δε θα σ'αφήσει να επιτεθείς.»

Κι έστρεψε το βλέμμα της στη Βόνα, την οποία στήριζαν όρθια δύο Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές, γιατί τα πόδια της ήταν σπασμένα.

«Τελικά, μας φάνηκες χρήσιμη,» της είπε η Νερενία. «Κάτι μας πρόσφερες, θελημένα ή αθέλητα.»

«Δαιμονόφιλη σκύλα!» μούγκρισε η Βόνα. «Θα σε σκοτώσουν γι' αυτό! *Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν!*»

«Πάρτε την από μπροστά μου!» γρύλισε η Νερενία, καθώς η Δούκισσα συνέχιζε να ουρλιάζει: «*Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν!*»

Οι δαιμονάνθρωποι απομάκρυναν τη Βόνα από τη Στρατάρχισσα, τραβώντας την επάνω στην πέτρινη σκάλα που τείχους.

«*Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν! Θα σε σκοτώσουν!*»

«Κόψτε της τη γλώσσα, άμα δεν το βουλώσει!» πρόσταξε η Νερενία, προσπαθώντας ν' ακουστεί πάνω από τα ουρλιαχτά της Δούκισσας.

** ** *

Οι γροθιές του Βένγκριλ σφίχτηκαν, καθώς μπορούσε ν' ακούσει τις κραυγές της αδελφής του να έρχονται από τις επάλξεις, σπαραχτικές και τρελαμένες. «Τι της έχουν κάνει, οι Πνευματοχτυπημένοι μπάσταρδοι;...» γρύλισε κάτω απ' την ανάσα του. «Θα πληρώσουν γι' αυτό, Αάνθα!» ορκίστηκε. «Θα πληρώσουν πολύ ακριβά!»

«Πρέπει να σχεδιάσουμε πώς θα πάρουμε την αδελφή σου από τα χέρια τους,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού, σα να μιλούσε για ένα διαδικαστικό θέμα.

Έφυγε από την πλώρη και βάδισε επάνω στο κατάστρωμα, προστάζοντας τους στρατιώτες της: «Φωνάξτε τους αρχηγούς του στόλου μας. Πρέπει άπαντες να συγκεντρωθούν στην *Κυρά του Ωκεανού*, το συντομότερο δυνατό.»

** ** *

Ο Στρατηγός Όβγκερ του Δουκάτου Γκέχβιν κοιτούσε τη Δούκισσα Βόνα, καθώς οι Μαγκραθμέλιοι την τραβούσαν επάνω στις σκάλες των επάλξεων. Τα πόδια της μαυρομάλλας γυναίκας ήταν σπασμένα· οι δαιμονάνθρωποι σχεδόν την έσερναν.

Ο Όβγκερ αισθανόταν αηδιασμένος. *Η Δούκισσα Θάρνα ποτέ δεν έπρεπε να είχε συμμαχήσει μ'αυτούς τους τρισκατάρατους, σκέφτηκε. Έπρεπε να περιμένει. Ορίστε τώρα, ο Βασιληάς Βένγκριλ επέστρεψε, για να επαναδιεκδικήσει το Βασίλειό του. Κι εμείς με ποιους είμαστε; Με τους σφετεριστές της εξουσίας του! Πνεύματα, Πνεύματα...! Ο Όβγκερ ήθελε να πάει κάπου και να κρυφτεί από την ντροπή του· ήθελε ν'ανοίξει η γη και να τον καταπιεί· ήθελε να πεθάνει, για να τελειώνει γρήγορα τούτο το μαρτύριο. Εγώ, με τους δαιμονανθρώπους και τους δαιμονόφιλους; Πνεύματα, Πνεύματα...! Γιατί έπρεπε η Θάρνα να μας φέρει εδώ; Ανοησία της... μεγάλη της ανοησία... Μας κατέστρεψε, όλους. Θα πεθάνουμε στην Όρφαλχ. Το φουσάτο της Βασίλισσας του Ωκεανού θα μας τσακίσει. Και γιατί να πεθάνω πολεμώντας για τους διαβολεμένους Μαγκραθμέλιους; Γιατί, μα τα Πνεύματα;*

«Στρατηγέ Όβγκερ, μου φαίνεσαι σκεπτικός,» άκουσε μια φωνή πίσω του. Και στράφηκε, απότομα, για να δει ποιος ήταν.

«Άρχοντά μου,» είπε, αναγνωρίζοντας τον Δούκα Βόνιορ. «Εσείς είστε;»

«Τι σκεφτόσουν τόσο εντατικά, Στρατηγέ, που δεν αντιλήφθηκες τον ερχομό μου;» ρώτησε εκείνος, συνοφρυωμένος και ακουμπώντας το δεξί του χέρι στη λαβή του ξίφους που κρεμόταν στη ζώνη του, το οποίο ονομαζόταν Όλεθρος και ψιθυριζόταν ότι ήταν μαγεμένο.

Με απειλεί, έμμεσα; αναρωτήθηκε ο Όβγκερ. «Τίποτα το σημαντικό, Άρχοντά μου,» απάντησε. «Τίποτα το σημαντικό.»

Τα γαλαζόγκριζα μάτια του Βόνιορ τον κάρφωσαν. «Επιμένω να μάθω, Στρατηγέ. Τι σκεφτόσουν;»

Και η όψη του φάνηκε στον Όβγκερ πιο τρομαχτική από άλλες φορές· πολύ πιο τρομαχτική· δέκα φορές χειρότερη από το πρόσωπο ενός δαιμονοανθρώπου, με τα σουβλερά δόντια και τα αλλόκοτα μάτια. «Σκεφτόμουν ότι... δεν υπάρχει σωτηρία για μας, Άρχοντά μου.»

Ο Βόνιερ χαμογέλασε λεπτά. «Ανοησίες, φίλε μου. Η Δούκισσα Βόνα είναι η εγγύησή μας. Ο έκπτωτος Βασιληάς Βένγκριλ αποκλείεται να μας επιτεθεί όσο την κρατάμε αιχμάλωτη. Είμαστε ασφαλείς, για την ώρα.»

«Όμως μακροχρόνια, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Στρατηγός.

«Μακροχρόνια, θα έχουμε υποστήριξη από αλλού,» τον διαβεβαίωσε ο Βόνιερ.

Ο Όβγκερ έστρεψε το βλέμμα του κάτω από τις επάλξεις, όπου οι δύο δαιμονάνθρωποι τραβούσαν τη Βόνα μέσα στους γεμάτους με πολεμιστές δρόμους της Ορφαλχ.

Ο Βόνιερ συνοφρυώθηκε με την αντίδρασή του, γιατί μπορούσε να διακρίνει πραγματική συμπόνια στο βλέμμα του.

** ** *

Μέσα στην μεγάλη καμπίνα της *Κυράς της Θάλασσας*, σύντομα, συγκεντρώθηκαν όλοι οι αρχηγοί του στόλου, για να κουβεντιάσουν το νέο, απρόσμενο πρόβλημα που τους είχε παρουσιαστεί. Έτσι, γύρω από ένα στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι, τώρα, βρίσκονταν η Βασίλισσα Αάνθα, ο Βασιληάς Βένγκριλ, ο Πρίγκιπας Θέρεν, η Ναύαρχος Μίρθα, ο Βασιληάς Κέργκναρ (μαζί με την διερμηνέα του), ο Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Μόρλιν, ο Οδηγός των Ζιρκεφιανών Κάλ'μιλριβ (με τον παπαγάλο Ανώνυμο στον ώμο), ο Ζιρκεφιανός Άρχοντας Σόρντ'κφαρ, η Πριγκίπισσα Σούλτριθ, ο Βασιληάς Νόβμορ, και ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών Ρινκ ον Γκνερφ.

«Δε μπορούμε να επιτεθούμε, μέχρι να πάρουμε την αδελφή μου, Δούκισσα Βόνα, από την Όρφαλχ,» είπε ο Βένγκριλ. «Δε θα διακινδυνεύσω οι Μαγκραθμέλιοι και οι δαιμονόφιλοι σύμμαχοί τους να την σκοτώσουν, σε καμία περίπτωση.»

«Και έχετε κάποιο σχέδιο, Μεγαλειότητα, για τη σώσουμε;» ρώτησε ο Νόβμορ.

«Αλίμονο, δυστυχώς, δεν έχω,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ, κουνώντας το κεφάλι. «Γιαυτό συγκεντρωθήκαμε, άλλωστε, όλοι εδώ· για να εκπονήσουμε ένα σχέδιο. Λοιπόν, τι έχετε να προτείνετε, άρχοντές μου;»

«Με το συμπάθιο, Βασιληά μου, αλλά στη δική σας χώρα βρισκόμαστε,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Πώς να σκαρφιστούμε εμείς ένα σχέδιο, όταν εσείς δε μπορείτε.»

Και ο Ανώνυμος έκραξε: «Σχέδιο! Σχέδιο! Σχέδιο!»

Ο Βένγκριλ έριξε μια ματιά στους ανθρώπους γύρω από το τραπέζι, και συμπέρανε πως όλοι την ίδια άποψη πρέπει να είχαν επάνω σ'ετούτο το θέμα. Αναστέναξε. «Πρέπει να σκεφτούμε κάτι,» τόνισε, «αλλιώς η επίθεση δεν μπορεί να γίνει.

»Πριγκίπισσα Σούλτριθ, γνωρίζω πως διαθέτετε κάποιες... ξεχωριστές δυνάμεις...»

Η Καρνεβολθιανή μάγισσα μειδίασε, μελαγχολικά. «Φοβάμαι πως σ'αυτή την περίπτωση οι δυνάμεις μου δε μπορούν να σας φανούν χρήσιμες, Βασιληά Βένγκριλ. Δε μου είναι δυνατόν ν'αρπάξω την Δούκισσα Βόνα από την Όρφαλχ και να την φέρω εδώ.»

«Ποιος νομίζετε ότι θα μπορούσε να μπει κρυφτά μέσα στην πόλη;» ρώτησε η Αάνθα, γεμίζοντας ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό της.

«Υπήρχαν κάτι μπαγαπόντηδες στη Ζίρκεφ, Μεγαλειοτάτη, που αυτοί, να πούμε, σκαρφαλώνανε τα τείχη σαν αρουραίοι και μπουκάρανε δίχως κανείς να τους πάρει είδηση. Είναι τέχνη κι αυτό, βλέπετε.»

«Και έχετε κάποιους τέτοιους ανθρώπους μαζί σας, τώρα, Οδηγέ;» θέλησε να μάθει η Αάνθα, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ο Κάλ'μλιρβ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω. Ίσως ορισμένοι να υπάρχουν, ανάμεσα σε όλους...»

«Όλους! Όλους! Όλους! Όλ—»

Ο Οδηγός έκλεισε το ράμφος του Ανώνυμου, με τον αντίχειρα και τον δείκτη του δεξιού του χεριού.

«Μα, ακόμα και να υπάρχουν τέτοιοι ανάμεσά μας, Κάλ'μλιρβ,» είπε ο Σόρντ'κφαρ, «δε νομίζω πως θα μπορούσαν να εισβάλουν σε μια πόλη που βρίσκεται σε κατάσταση πολιορκίας. Εκτός κι αν οι υπερασπιστές ήταν τυφλοί.»

Ο Κάλ'μλιρβ κατένευσε. «Ναι, κοπέλι μου, σ' αυτό δε σφάλεις, να πούμε...» Άναψε το τσιμπούκι του και άρχισε να καπνίζει.

«Εσείς τι έχετε να μας προτείνετε, Μεγαλειότητα;» ρώτησε η Αάνθα τον Νε-Μόρλιν.

«Τίποτα συγκεκριμένο, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων. «Στη Μεγάλη Έλρουν, συχνά, έπρεπε να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας από πολιορκητές, αλλά ποτέ δεν είχαμε πολιορκήσει εμείς μια άλλη πόλη...»

«Ποιος πιστεύει ότι κάποιος ανάμεσα από το λαό του θα μπορούσε να βρει λύση στο πρόβλημά μας;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Οι άνθρωποι από το Άδραντ φημολογείται ότι κατέχουν παράξενες τέχνες,» είπε ο Νόβμορ, στρεφόμενος στον Βασιληά Κέργκναρ.

Η διερμηνέας εκείνου του μετέφρασε τα λόγια του Μονάρχη των Καρνεβολθιανών. Ο Κέργκναρ απάντησε, και η διερμηνέας μετέφρασε στους υπόλοιπους: «Ο λαός μου ίσως θα μπορούσε να σας φανεί χρήσιμος, στη συγκεκριμένη περίπτωση, Βασιληά Βένγκριλ. Όμως μονάχα αν πρώτα βρείτε ένα άνοιγμα, ώστε ορισμένοι να μπορούν να εισβάλουν στην πόλη.»

«Μα, αν είχαμε το άνοιγμα που λέτε, Βασιληά μου, δε θα υπήρχε πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Και ο Κέργκναρ είπε, μέσω της διερμηνέα: «Μην είστε τόσο σίγουρος. Οι υπερασπιστές μέσα στην Όρφαλχ δεν θα άφηναν κάποιον να περάσει εύκολα ανάμεσά τους. Όμως υπάρχουν ορισμένοι Αδράντιοι ειδικοί σε τέτοια ζητήματα.»

«Καταλαβαίνω. Αλλά το πρόβλημα συνεχίζει να υφίσταται. Εκτός κι αν μπορούμε να βρούμε ένα άνοιγμα...» Ο Βένγκριλ έριξε άλλη μια ματιά σ'όλους τους παρευρισκόμενους. Κανένας δεν του φαινόταν να γνωρίζει για κάποιο άνοιγμα. Κι αναμφίβολα άπαντες σκέφτονταν πως αυτός έπρεπε να ξέρει πού είναι το άνοιγμα, αφού η πόλη βρισκόταν στο Βασίλειό του...

«Δεν προβλέπω να βγάζουμε άκρη...» μουρμούρισε ο Κάλ'μλιρβ, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

Ο Ρινκ ον Γκνερφ καθάρισε το λαιμό του. «Ίσως, Βασιληά Βένγκριλ, ο καλύτερος τρόπος για να δράσουμε θα ήταν να εκβιάσουμε αυτή την Στρατάρχισσα Νερενία.»

«Τι ακριβώς εννοείς;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Εγώ θα έλεγα πως, τώρα, εκείνη εκβιάζει εμάς.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Μογκλιανός. «Γιαυτο φρονώ πως θα ήταν σωστό ν'αντιστρέψουμε τους όρους.»

«Και τι να κάνουμε, δηλαδή, ρε κοπέλι μου;» είπε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας. «Ν'απαγάγουμε κι εμείς κανέναν δαιμονομούρη και να τους απειλήσουμε πως θα τονε καθαρίσουμε, άμα κείνοι καθαρίσουν τη Δούκισσα;»

«Φυσικά και όχι, Οδηγέ,» εξήγησε ο Ρινκ ον Γκνερφ. «Θα εκβιάσουμε τη Στρατάρχισσα μ'αυτό που μπορούμε να την εκβιάσουμε: με τον μεγάλο αριθμό των πολεμιστών μας. Σίγουρα, θα μπορεί να δει ότι δεν έχει ελπίδα εναντίον μας. Θα της πούμε, επομένως, πως καλύτερα για κείνη θα ήταν να μας παραδώσει ήρεμα την Δούκισσα, αλλιώς θα επιτεθούμε καταγιγιστικά στην Όρφαλχ, από όλες τις μεριές –από ξηρά και θάλασσα. Θα αντιστρέψουμε τους όρους, καθώς είπα και πριν. Το παιχνίδι, πλέον, δεν θα είναι 'Μην

μου επιτεθείτε, γιατί θα σκοτώσω τη Δούκισσα', αλλά 'Δώσε μας τη Δούκισσα, αλλιώς θα επιτεθούμε.'»

«Πολύ ρισκίνδυνο, Ρινκ,» παρατήρησε ο Βένγκριλ. «Και δε θέλω να ρισκάρω τη ζωή της αδελφής μου.»

«Χωρίς ρίσκο, Βασιλιά Βένγκριλ, δεν κερδίζεται τίποτα,» είπε ο Μογκλιανός. «Εξάλλου, δεν πρότεινε κανείς να επιτεθούμε· απλά, να *παριστάνουμε* πως θα επιτεθούμε, αν η Στρατάρχισσα αρνηθεί να μας παραδώσει τη Δούκισσα. Επιπλέον, θα της τονίσουμε ότι θα την αφήσουμε να υποχωρήσει, έτσι και μας την παραδώσει, ενώ θα τη σκοτώσουμε –εκείνη κι όλους της τους πολεμιστές– αν πει όχι.»

«Δηλαδή, κύριε Ρινκ ον Γκνερφ, προτείνετε να ασκήσουμε ψυχολογική πίεση στη Νερενία, ελπίζοντας πως, τελικά, θα υποκύψει,» συμπέρανε ο Θέρεν.

«Ακριβώς, Πρίγκιπά μου,» ένευσε ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών.

«Καταλαβαίνετε, όμως, ότι αυτό θα μας πάρει χρόνο, έτσι; Αποκλείεται η Στρατάρχισσα να παραδοθεί αμέσως. Θα χρειαστεί να περιμένουμε μέρες –ίσως και δεκαήμερα–, μέχρι να βρεθεί σε αρκετή απόγνωση, ώστε ν'αποφασίσει πως δεν υπάρχει άλλη λύση απ'το να μας παραδώσει τη Δούκισσα και να φύγει.»

«Ξανά, συμφωνώ, Πρίγκιπά μου.»

«Κι άμα κανείς το καλοσκεφτεί,» είπε η Αάνθα, «τα πράγματα δε μπορούν να οδηγήσουν παρά εκεί που μόλις εξηγήσατε. Γιατί μέχρι τότε η Νερενία θα κρατά τη Δούκισσα αιχμάλωτη; Κάποια στιγμή, θ'αρχίσουν να τελειώνουν τα τρόφιμα μέσα στην πόλη, και δε θα έχει άλλη επιλογή από το να κάνει έξοδο. Οπότε, είμαι σίγουρη πως, σ'αυτή την περίπτωση, θα προτιμήσει να μας δώσει τη Δούκισσα και να φύγει ειρηνικά, παρά να χιμήσει ανάμεσά μας, προσπαθώντας να διαπεράσει τις γραμμές των στρατιωτών μας –γιατί γνωρίζει πολύ καλά πως έτσι θα σπάσει τη μούρη της.»

«Λογικό, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο Κέργκναρ, μέσω της διερμηνέα του. «Όμως ως τότε μπορούμε εμείς να βρισκόμαστε εδώ;

Και επίσης, μήπως είναι πιθανό να έρθει στρατός προς βοήθεια της Στρατάρχισσας;»

«Αυτό το τελευταίο που είπατε, Βασιληά μου, είναι πολύ σημαντικό,» παρατήρησε ο Βένγκριλ. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, το Μαγκκραθμέλιο φουσάτο που εισέβαλε στο Σαραόλν ήταν, πραγματικά, τεράστιο. Επομένως, ο Πόνκιμ, όταν μάθει για τούτη την πολιορκία –και υποθέτω πως ήδη ξέρει–, θα στείλει δαιμονανθρώπους μαχητές εδώ κάτω, για να συντρέξουν τη Νερενία.»

«Πόσους, όμως;» είπε η Αάνθα.

«Περί τις τετρακόσιες χιλιάδες Μαγκκραθμέλιοι εισέβαλαν στο Σαραόλν από τα δυτικά,» της θύμισε ο Βένγκριλ.

Τούτο ανησύχησε τους αρχηγούς του στόλου.

«Συνεπώς, μαθαίνουμε πως ο χρόνος μας είναι περιορισμένος,» είπε ο Νόβμορ.

«Εξαρτάται από την ευχέρεια του Πόνκιμ να πάρει τα στρατεύματά του από άλλα σημεία του Σαραόλν και να τα φέρει εδώ,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Δε νομίζω να έχει ιδιαίτερο πρόβλημα επάνω σ' αυτό το θέμα,» είπε ο Βένγκριλ.

«Και οι δυνάμεις στη Χάργκοχ; Ο Δούκας Σάλβινρ συγκεντρώνει Σαραολνιανούς πολεμιστές εκεί, ή κάνω λάθος;»

«Παρ' όλ' αυτά, δε νομίζω πως ο Πόνκιμ θα διστάσει να στείλει στρατό, για να μας αντιμετωπίσει.»

Λένε πως είναι αγένεια να μιλάς για κάποιον που δε βρίσκεται παρών, έτσι αποφάσισα να σας ανακοινώσω την παρουσία μου σ' αυτό το συμβούλιο.

Όλοι γύρω από το τραπέζι ταραχτήκαν, ακούγοντας τούτη τη φωνή που ερχόταν από το πουθενά.

«Είναι ακόμα πιο αγενές να κρυφακούς, Βασιληά Πόνκιμ,» είπε η Αάνθα.

Ακόμα ένας λόγος για τον οποίο αποφάσισα να σας ανακοινώσω την παρουσία μου, αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε νομίζω πως έχεις θέσει εδώ, Πόνκιμ,» είπε ο Βένγκριλ, προσπαθώντας να παραμείνει ψύχραιμος. Ξέρει τα πάντα που κάνουμε; αναρωτιόταν. Πώς μπορούμε να καταλάβουμε πότε μας παρακολουθεί και πότε όχι; Πώς μπορούμε να του κρύψουμε κάτι, όταν πάντα βρίσκεται κάπου... εκεί, στον αέρα, και μας κοιτάζει και μας ακούει, δίχως εμείς να το γνωρίζουμε;

Τουναντίον, αποκρίθηκε ο Σφετεριστής, εγώ πιστεύω πως έχω θέση, από τη στιγμή που επιτίθεστε σε μια πόλη του Βασιλείου μου.

Ο Βένγκριλ προσπάθησε ακόμα περισσότερο να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Του δικού του Βασιλείου! συλλογίστηκε. Ο τρισκατάρατος δαιμονόφιλος!

Άρχοντές μου, είπε ο Πόνκιμ, έχω κουραστεί από τον πόλεμο. Νομίζω πως είναι ο κατάλληλος καιρός για να κάνουμε ειρήνη. Τι ακριβώς επιθυμείτε από εμένα; Να σας φιλοξενήσω στο Βασίλειό μου, επειδή καταστράφηκε η πατρίδα σας; Μα, πολύ ευχαρίστως να το κάνω! Δεν υπάρχει κανένας λόγος για αιματοχυσία. Είμαι βέβαιος πως η Βασίλισσα Αάνθα παραφέρεται, και ο Άρχοντας Βένγκριλ, απλά, αισθάνεται πικρία, επειδή, τώρα, εγώ κάθομαι στον θρόνο που παλιότερα του ανήκε. Όμως, καλώς ή κακώς, ο χρόνος φέρνει αλλαγές, άρχοντές μου. Κι εκείνοι που δε μπορούν να συμβιβαστούν συνθλίβονται.

Σιγή έπεσε μέσα στην καμπίνα, ενώ οι Νότιοι κοίταζαν ο ένας τον άλλο.

Βλέπω πως είστε σκεπτικοί...

«Τι θα τους δώσεις που ζητάνε, Πόνκιμ;» φώναξε ο Βένγκριλ. «Θα τους κάνεις σκλάβους των δαιμονοανθρώπων, μήπως;»

Σκλάβους των δαιμονοανθρώπων; Για ποιο λόγο, Άρχοντά μου; Όσοι αποφασίσουν να ζήσουν ειρηνικά στο Σαραόλν είναι ευπρόσδεκτοι. Δεν έχω σκλάβους στο Βασίλειό μου.

«Προσπαθείς να μας κοροϊδέψεις, Πόνκιμ; Ή, καλύτερα, προσπαθείς να κοροϊδέψεις τους κατοίκους της Νότιας Γης, οι οποίοι δεν ξέρουν τον τρόπο διακυβέρνησης της Μάγκραθμελ; Οι δαιμονάνθρωποι από αρχαιοτάτων χρόνων είχαν ανθρώπινους δούλους· δεν είναι κάτι νέο, δαιμονόφιλε! Όλοι το γνωρίζουμε. Όλοι γνωρίζουμε ποιοι είναι οι Μαγκραθμέλιοι.»

«Ναι,» ένευσε η Σούλτριθ. «Κι αυτό δε συμβαίνει μονάχα στη Βόρεια Γη, αλλά και στη Νότια· στην Μάγκραθμελ της Νότιας Γης. Οι Καρνεβολθιανοί ξέρουμε τι σημαίνει δαιμονάνθρωπος, όπως και οι Ζιρκεφιανοί το δίχως άλλο.»

Ο Κάλ'μλριβ κούνησε το κεφάλι καταφατικά, δαγκώνοντας το τσιμπούκι του.

Όμως εγώ δε σας προσκάλεσα να ζήσετε στην Μάγκραθμελ, αλλά στο Σαραόλν, τόνισε ο Πόνκιμ, όπου εγώ κυβερνώ, και όπου δεν υπάρχουν άνθρωποι δούλοι.

«Έχεις γεμίσει το Βασίλειο με Μαγκραθμέλιους, δαιμονόφιλε,» αντιγύρισε ο Βένγκριλ, «και τολμάς να μας λες ότι δεν υπάρχουν άνθρωποι δούλοι;»

Δε σας λέω παρά την αλήθεια. Προτιμάτε αυτό τον πόλεμο από την ειρήνη, Νότιοι άρχοντες;

«Δε θα σας προσφέρει ειρήνη,» είπε ο Βένγκριλ. «μονάχα υποδούλωση. Μην ακούτε τα λόγια του, γιατί είναι δόλια.»

Βλέπεις σκιές εκεί όπου δεν υπάρχουν, Άρχοντά μου, και δεν παρατηρείς τις σκιές που γλιστρούν κάτω απ'τα πόδια σου.

«Προσπαθείς να με χλευάσεις μ'αυτό τον τρόπο, Πόνκιμ; Εσύ, που σφετερίστηκες τον θρόνο και το στέμμα μου, και που έφερες τους δαιμονανθρώπους στο Σαραόλν, καταστρέφοντας όσα οι άνθρωποι είχαν χτίσει εκεί από αιώνες!»

Δραματοποιείς τα πράγματα, Άρχοντά μου. Οι καιροί αλλάζουν. Είχα άλλους σκοπούς τότε, άλλους σκοπούς τώρα.

«Όχι, Πόνκιμ· πάντα έναν σκοπό είχες: να εξουσιάζεις. Όσο μεγαλύτερη η εξουσία και η δύναμή σου, τόσο το καλύτερο για σένα!»

Ποιος δεν επιθυμεί δύναμη και εξουσία; Όποιος ισχυρίζεται διαφορετικά, λέει ψέματα.

«Εσύ έκλεψες και δολοφόνησες για ν'αποκτήσεις την εξουσία που, τώρα, έχεις, Πόνκιμ! Εγώ ουδέποτε διεκδίκησα εκείνο που δεν ήταν δικό μου.»

Γιαυτό, επί του παρόντος, εσύ βρίσκεσαι στην Όρφαλχ ως πολιορκητής και έκπτωτος Βασιληάς, ενώ εγώ στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ, ως απόλυτος Μονάρχης του Σαραόλν.

«Ζεις σε ένα όνειρο, δαιμονόφιλε. Δε θα κρατήσει.»

«Αρκετά!» παρενέβη η Αάνθα, προτού ο Πόνκιμ προλάβει ν'αποκριθεί στα λόγια του Βένγκριλ. «Αρκετά. Έτσι δεν κατορθώνουμε τίποτα.»

Συμφωνώ απολύτως, Βασίλισσα Αάνθα. Το γνωρίζεις ότι είμαι πρακτικός άνθρωπος.

Ο Κάλ'μλιρβ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Το λοιπόν, σύντροφοι,» είπε, «εγώ δε βλέπω να βρίσκουμε την άκρη τούτου του κουβαριού. Προτείνω να το διαλύσουμε το γλέντι και να πάμε να καθαρίσουμε λίγο το νου μας, προτού ξανασυνεδριάσουμε, να πούμε.»

Παρατηρώ μεγάλη σοφία στα λόγια του κυρίου—

«Η σοφία δεν ήταν ποτέ ανάμεσα στα προτερήματά μου, παλικάρι μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

Ο Πόνκιμ τον αγνόησε. *Αναπαυθείτε, για να καθαρίσετε το μυαλό σας και να σκεφτείτε την πρότασή μου.*

«Ας διαλύσουμε, για την ώρα, τούτο το συμβούλιο,» είπε η Αάνθα. «Όμως, προσωπικά, δεν έχω καμία εμπιστοσύνη σ'ό,τι λέει ο Πόνκιμ. Ο Βασιληάς Βένγκριλ έχει δίκιο σ'αυτά που υποστηρίζει.»

Οι Νότιοι άρχοντες άρχισαν, ένας-ένας, να βγαίνουν από την καμπίνα. Όμως, προτού βγει και η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, η Αάνθα την πρόλαβε: «Σούλτριθ, μείνε λίγο μαζί μας.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε εκείνη, και έμεινε, καθώς το δωμάτιο άδειαζε.

** ** *

Η Αάνθα κοίταξε τη Σούλτριθ απ'την κορφή ως τα νύχια, αναρωτούμενη αν θα μπορούσε να καταφέρει εκείνο που σκόπευε να της ζητήσει. *Βέβαια, κατάφερε να απενεργοποιήσει τον καθρέφτη, στο παλάτι μου, δεν τα κατάφερε;*

«Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού, καθαρίζοντας το λαιμό της.

Η Σούλτριθ χαμογέλασε λεπτά. «Έχω μια υποψία για τι χάρη πρόκειται, Αάνθα...»

«Να μας προστατέψεις από την παρακολούθηση του Πόνκιμ.»

«Ναι...» Η Πριγκίπισσα φάνηκε σκεπτική.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Μπορείς να το κάνεις ή όχι;»

Η Σούλτριθ σούφρωσε τα χείλη, διστακτικά. «Μπορώ να προσπαθήσω.» Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε, ακουμπώντας τα χέρια της στους κροτάφους.

Εν τω μεταξύ, ο Βένγκριλ είπε στην Αάνθα, με σιγανή φωνή, φοβούμενος μην ενοχλήσει την Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα: «Ίσως θα έπρεπε να είχαμε πάρει μερικούς από τους Μυστικιστές της Θάλασσας μαζί μας.»

«Καλύτερα να φρουρούν το Πορφυρό Κοχύλι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Φαντάζεσαι τι θα γίνει, έτσι κι ο Μάργκανθελ φτάσει εκεί; Επιπλέον, αυτοί ποτέ δεν μπλέκονται σε πολέμους. Δε θέλουν να μπλεχτούν.»

«Σαν τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού,» είπε ο Βένγκριλ, παραξενεμένος. «Υπάρχει κάποια... ομοιότητα μεταξύ τους. Λες να—»

«Ααααα!» Το ξαφνικό ουρλιαχτό της Σούλτριθ διέκοψε τα λόγια του. Και η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα σωριάστηκε στα ξύλινα σανίδια της καμπίνας.

Η Αάνθα γονάτισε πλάι της, ενώ το χέρι του Βένγκριλ πήγε, ενστικτωδώς, στη λαβή του σπαθιού στη ζώνη του.

«Σούλτριθ, είσαι καλά;» ρώτησε η Βασίλισσα.

Εκείνη πέρασε το δεξί της χέρι μέσα στα μαλλιά της, αγγίζοντας το κεφάλι της. «Αααααα... Ναι. Ελπίζω, δηλαδή. Το κρανίο μου... πάει να σπάσει. Το μυαλό μου πονάει, Αάνθα...»

«Τι συνέβη;»

Τι λες εσύ να συνέβη, Βασίλισσα Αάνθα; ακούστηκε, πάλι, η φωνή του Πόνκιμ μέσα στο δωμάτιο. *Νομίζεις ότι θα σας αφήσω έτσι απλά να με διώξετε; Η Πριγκίπισσα Σούλτριθ δεν έχει τη δύναμη για να με εμποδίσει παραπάνω απ'ό,τι έχει τη δύναμη μια μεταξωτή κουρτίνα να ανακόψει την πορεία ενός ταύρου.*

«Θα σε έχουμε συνέχεια από πάνω μας, Πνευματοχτυπημένη δαιμονόφιλε;» γκάριξε ο Βένγκριλ, εξοργισμένος. Τα δόντια του έτριζαν, οι φλέβες στο λαιμό του είχαν σφιχτεί απ'το θυμό, και εκείνες στους κροτάφους του χόρευαν. Λίγο ήθελε για να τραβήξει το σπαθί του. Αλλά, φυσικά, δεν το έκανε, γιατί... *Ποιον να χτυπήσω; αναλογίστηκε. Ποιον; Τον αέρα;* Τούτη η δαιμονισμένη κατάσταση τού θύμιζε αυτήν στο παλάτι της Μάρβαθ, με το παράξενο φυλαχτό το οποίο είχε σκοτώσει τον Αρχικατάσκοπο Μπράλμακ. Τότε, πάλι, δεν μπορούσε ο Βασιλιάς του Σαραόλν να χτυπήσει τον εχθρό του, επειδή αδυνατούσε να τον δει· ήταν τόσο αόρατος όσο και τώρα, παρότι συναναστρεφόταν μαζί του καθημερινά, θεωρώντας τον «βασιλικό διπλωμάτη». *Τα Πνεύματα να σε πάρουν, Πόνκιμ—πάντα κρύβεσαι, δειλέ!*

«Βένγκριλ,» είπε, αργά, η Αάνθα. «Ηρέμησε. Δε μπορείς να κάνεις τίποτα έτσι. Τίποτα...» Έγλειψε νευρικά τα χείλη της, και πήρε μια βαθιά ανάσα. *Μα τον Ωκεανό, συλλογίστηκε, τι θα κάνουμε; Θα βρισκόμαστε, διαρκώς, υπό την επίβλεψη του Πόνκιμ; Ήταν... φρικιαστικό. Τρομακτικό. Να αισθάνεσαι ότι κάποιος έχει συνεχώς τα αόρατά του μάτια καρφωμένα επάνω σου, πάντα, παντού... Πνεύματα...!*

«Πόνκιμ, σταμάτα να το κάνεις αυτό!» πρόσταξε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Δεν έχει καμία ουσία. Άδικα σπαταλάς τις δυνάμεις σου. Κανείς δε θα φύγει από δώ! Κανείς! Η Όρφαλχ θα πέσει!»

Και η Δούκισσα Βόνα θα πεθάνει, πρόσθεσε ο Σφετεριστής.

«Αν η Νερενία πειράζει την Βόνα, δαιμονοφιλε...!» άρχισε ο Βένγκριλ.

Αν την πειράζει, τι; Τι θα κάνεις, Βένγκριλ, αν την πειράζει; έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ.

«Θα την σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια!»

Ο Πόνκιμ γέλασε. *Μη γίνεσαι αστείος. Έστω, όμως, ότι το κάνεις αυτό. Εμένα τι μ'ενδιαφέρει; Μην ξεχνάς πως ακόμα κρατάω τη γυναικούλα σου αιχμάλωτη, Αρχοντά μου.*

«Να σε πάρουν τα Πνεύματα, Πόνκιμ! Να σε πάρουν τα Πνεύματα!» καταράστηκε ο Βένγκριλ. «Να εύχεσαι να μη σε βρω ποτέ μπροστά μου!»

Αντιθέτως, εγώ ανυπομονώ, κάποια στιγμή, ν'ανταμώσουμε, Βένγκριλ. Ανυπομονώ ιδιαίτερα. Γιατί έχω ένα μυστικό να σου πω.

«Μυστικό;» έκανε εκείνος, στενεύοντας τα μάτια.

Ναι.

«Τι μυστικό;»

Δεν είναι από εκείνα τα μυστικά που λέγονται από απόσταση. Θα τα ξαναπούμε άλλη φορά, όμως. Τώρα, να σας αφήσω στην ησυχία σας, όπως επιθυμεί η Βασίλισσα Αάνθα.

Και, πρόσθεσε, συγγνώμη, Πριγκίπισσα Σούλτριθ, για το απότομό μου φέρεσιμο, αλλά επέμενες να μπεις στο δρόμο μου. Για την υπόλοιπη

ημέρα, θα σου πρότεινα να ξεκουραστείς, και ν'αποφύγεις την επίκληση των Πνευμάτων.

«Χάσου, Πόνκιμ!» γρύλισε η Αάνθα. «Φύγε, επιτέλους!»

Ο Σφετεριστής δεν αποκρίθηκε.

Έπαψε, άραγε, να μας παρακολουθεί; αναρωτήθηκε η Βασίλισσα. Ή, απλά, δε μιλάει;

Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στον Βένγκριλ και ρώτησε: «Σε ποιο μυστικό αναφερόταν;»

«Αν ήξερα, δε θα ήταν μυστικό, σωστά;» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν, βαθιά προβληματισμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Πρώτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Νυχτερινές επισκέψεις

Ηταν βράδυ. Ο Ρινκ ον Γκνερφ αισθανόταν κουρασμένος από την ημέρα και κατευθύνθηκε στην καμπίνα του, για να ξεκουραστεί. Καθώς μπήκε στο μικρό δωμάτιο –που ήταν επιπλωμένο με ένα κρεβάτι κι ένα γραφείο–, οι σκέψεις του περιστρέφονταν γύρω από την πρόταση αυτού του άγνωστου Βασιλιά Πόνκιμ... του Σφετεριστή, όπως τον αποκαλούσε η Βασίλισσα Αάνθα.

Ο Ρινκ άρχισε να βγάζει τα ρούχα του. Από την κουβέντα στην καμπίνα της Κυράς του Ωκεανού και ύστερα, ήταν αναποφάσιστος, σχετικά με το τι έπρεπε να κάνει. Αν ο Πόνκιμ μπορούσε να προσφέρει στο λαό του μια θέση εδώ, στο Σαραόλν, γιατί να μην τη δεχόταν; Από την άλλη, βέβαια, χρωστούσε πολλά στην Αάνθα, που είχε δώσει πρόσβαση σ'αυτόν και τους Μογκλιανούς στο Βασίλειό

της· κι επιπλέον, ίσως να ήταν αλήθεια όσα υποστήριζε, ότι ο Σφετεριστής έλεγε ψέματα, και θα τους έκανε υπόδουλους των δαιμονανθρώπων. Αλλά ο Ρινκ δε μπορούσε, επίσης, παρά να αναρωτιέται: *Μήπως, όμως, η Αάνθα και ο Βένγκριλ μάς χρησιμοποιούν, για να πετύχουν τους δικούς τους σκοπούς; Ο δεύτερος, σίγουρα, ήθελε να κερδίσει ξανά το Βασίλειο που είχε χάσει, και η πρώτη όλοι γνώριζαν –αν και κανείς δεν ήταν απόλυτα βέβαιος– πως ήταν ερωμένη του. Βρισκόμαστε μπλεγμένοι μέσα σε έναν μεγάλο αραχνοϊστό, μα την Έρημο...*

Κάθισε στο γραφείο του, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του. *Τι θα ήταν καλύτερο για το λαό μου; Τι θα ήταν καλύτερο για τους Μογκλιανούς;*

Μια φωνή διέκοψε τις σκέψεις: *Καλησπέρα, Ρινκ.*

Ο Μογκλιανός αναπήδησε, γουρλώνοντας τα μάτια. Ύστερα, ηρέμησε. «Καλησπέρα, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε. «Τι θέλεις εδώ;»

Να κουβεντιάσουμε.

«Νομίζω ότι ήδη το κάναμε αυτό, στην καμπίνα της Βασίλισσας Αάνθα.»

Εκεί είχε πολυκοσμία. Εδώ μπορούμε να μιλήσουμε οι δυο μας.

Ο Ρινκ σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στέρνο του. Προφανώς, ο Πόνκιμ επιθυμούσε να συζητήσει μαζί του για το γνωστό ζήτημα. Να τον πείσει να μην επιτεθεί στην Όρφαλχ, παρά να προτιμήσει να εγκαταστήσει το λαό του ειρηνικά στο Σαραόλν.

«Σε λάθος άνθρωπο ήρθες, Πόνκιμ. Εγώ δεν διαθέτω κανέναν μεγάλο στρατό. Οι μεγαλύτεροι στρατοί είναι των Ζιρκεφιανών και των Καρνεβολθιανών.»

Νομίζεις ότι νοιάζομαι για τους στρατούς; Η προσωπική μου επιθυμία είναι όλοι να βρείτε μια θέση στο νέο Σαραόλν: όλοι οι ξεπατρισμένοι Νότιοι. Κι εγώ θα σας προσφέρω αυτή τη θέση, φτάνει να επιλέξετε να μην επιτεθείτε στο Βασίλειό μου.

Ίσως, όμως, ο Πόνκιμ να του έλεγε ψέματα, όπως τον είχε προειδοποιήσει η Βασίλισσα Αάνθα. «Πώς μπορώ να σ'εμπιστευτώ;»

Πιστεύεις τα ψέματα της Κυράς του Ωκεανού, Ρινκ;

«Είναι ψέματα;»

Δεν πρόσεξες το μένος του Αρχοντα Βέγκκριλ εναντίον μου;

Ο Ρινκ κατένευσε, αργά. «Ωστόσο...»

Η Βασίλισσα Αάνθα είναι ερωμένη του, και θέλει να τον βοηθήσει να ξαναπάρει το Σαραόλν. Εσάς σας χρησιμοποιούν, για να πετύχουν τους σκοπούς τους.

Μα την Έρρημ, λες και είχε διαβάσει τις σκέψεις του! Άραγε, μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο; Μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις του; Αυτοί οι μάγοι της Βόρειας Γης είχαν παράξενες δυνάμεις...

Το ξέρεις ότι έχω δίκιο. Το βλέπω στα μάτια σου.

Με βλέπει κιόλας! συλλογίστηκε ο Ρινκ. Με παρατηρεί. Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διαπερνά.

Ποια είναι η απόφασή σου, Ρινκ ον Γκνερφ;

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα...»

Σε καταλαβαίνω... Είναι φυσικό, άλλωστε, να έχεις τις αμφιβολίες σου για εμένα. Δε με γνωρίζεις καθόλου. Όμως πίστεψέ με όταν σου λέω τούτο: μπορώ να βρω ένα ασφαλές μέρος για τον λαό σου στο Σαραόλν. Δεν υπάρχει λόγος για περισσότερους θανάτους ανάμεσα στους Νότιους· ειδικά ύστερα από ό,τι συνέβη στην Νότια Γη. Σ'αφήνω, τώρα, να σκεφτείς.

Και η φωνή του Πόνκιμ δεν ξανακούστηκε εκείνο το βράδυ, μέσα στην καμπίνα του Ρινκ ον Γκνερφ. Ούτε ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών κοιμήθηκε καθόλου.

** ** *

Καλησπέρα, Βασιληά των Καρνεβολθιανών.

Ο Νόβμορ τεντώθηκε, κοιτώντας τριγύρω, ενώ καθόταν στο ξύλινο γραφείο της καμπίνας του. Η Άρρα, η οποία βρισκόταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, στένεψε γιατίσια τα μαύρα της μάτια, που γυάλισαν.

Σίγουρα, με αναγνωρίζεις...

«Βασιληά Πόνκιμ,» άρθρωσε εκείνος, ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα του. «Πώς θα μπορούσα να σε εξυπηρετήσω;»

Ήρθα για να μιλήσουμε, Βασιληά Νόβμορ. Προτιμώ πολύ περισσότερο τις προσωπικές συζητήσεις από εκείνες των μεγάλων συμβουλίων. Όπου ακούγονται πολλές φωνές, τ'αφτιά εύκολα κουράζονται.

«Κι όπου λίγες φωνές ακούγονται, οι υπόλοιπες σωπαίνουν,» πρόσθεσε η Άρρα.

Ο Πόνκιμ γέλασε. *Πρέπει να υποκλιθώ μπροστά στη σοφία σας, Αρχόντισσά μου. Ποια είστε;*

«Αυτό δεν έχει σημασία,» παρενέβη ο Νόβμορ. «Τι ζητάς εδώ; Δεν έχουμε κάτι περισσότερο να σου πούμε απ'όσα είπαμε με τους υπόλοιπους.»

Εννοείς, Βασιληά Νόβμορ, πως δεν σκέφτεσαι καν να δεχτείς την πρότασή μου, και ο λαός σου να εγκατασταθεί στο Σαραόλν;

«Και η Βασίλισσα Αάνθα το ίδιο προσφέρει στο λαό μου, Πόνκιμ.»

Μετά από πόσους θανάτους, όμως, Βασιληά μου; Μετά από έναν ολόκληρο πόλεμο; Εγώ σου προτείνω να κατοικήσεις στο Σαραόλν εδώ και τώρα... αναίμακτα.

Ο Νόβμορ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, αναστέναξε.

«Πάντα είσαι τόσο γενναιόδωρος, Βασιληά Πόνκιμ;» ρώτησε η Άρρα.

Με όσους έρχονται ειρηνικά σε μένα, ναι, Αρχόντισσα....

«Άρρα.»

Αρχόντισσα Άρρα. Το μόνο που ζητώ είναι να μην επιτεθείτε στο Βασίλειό μου, και θα έχετε όλοι οι Καρνεβολθιανοί μια θέση στο Σαραόλν. Δε νομίζω πως η απαίτησή μου είναι τόσο υπερβολική...

«Μπορούμε, όμως, να σε εμπιστευτούμε, Πόνκιμ; Είσαι άγνωστος για μας,» είπε ο Νόβμορ.

Και είναι περισσότερο γνωστή η Βασίλισσα Αάνθα και ο Άρχοντας Βένγκριλ;

«Η αδελφή μου, Πριγκίπισσα Σούλτριθ, τους βοήθησε κάποτε, όταν βρίσκονταν στο Κάρνεβολθ...»

Εσύ, όμως, δεν τους γνωρίζεις και τόσο καλά, σωστά, Βασιληά μου;

«Η αλήθεια είναι αυτή. Αλλά...»

Σας χρησιμοποιούν, και οι δυο τους. Ο Βένγκριλ θέλει ν'αρπάξει το Βασίλειο από μένα, και η Βασίλισσα Αάνθα, καθότι ερωμένη του, τον συντρέχει σ'αυτή την προσπάθεια.

«Η Βασίλισσα Αάνθα ερωμένη του;» έκανε ο Νόβμορ. «Πώς το ξέρεις; Λες ψέματα!»

«Δε λέει ψέματα,» είπε η Άρρα. «Είναι ερωμένη του.»

«Τι!» Ο Νόβμορ στράφηκε να την κοιτάξει. «Πώς είσαι τόσο σίγουρη;»

«Δεν είμαι τυφλή.»

«Γιατί δε μου το είπες, τόσο καιρό;»

Η Άρρα ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Δεν υπήρχε λόγος.»

Ο Νόβμορ σηκώθηκε από το γραφείο και άρχισε να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. «Αν η Βασίλισσα Αάνθα και ο Βασιληάς Βένγκριλ είναι εραστές... ναι... μπορεί εκείνη να τον βοηθάει, για να ξαναπάρει το Βασίλειό του. Δεν είναι καθόλου απίθανο... Όμως, να μας χρησιμοποιούν; Ύστερα από όσο τους βοηθήσαμε στο Κάρνεβολθ; Να μας χρησιμοποιούν, τώρα που έχουμε ανάγκη;...

»Πόνκιμ, γιατί δε μιλάς; Πόνκιμ;»

Καμία απάντηση.

«Έφυγε,» είπε η Άρρα.

** ** *

«Κοπελιά, κάποιες φορές μ'εντυπωσιάζεις με την τέχνη σου, να πούμε,» σχολίασε ο Κάλ'μλιρβ, χαϊδεύοντας τα ξανθά μαλλιά της Νάρντα, η οποία ήταν ξαπλωμένη πλάι του, ενώ εκείνος βρισκόταν καθισμένος επάνω στο κρεβάτι, ακουμπώντας την πλάτη του στο ξύλινο τοίχωμα της καμπίνας.

«Μμμμ.»

«Δε θέλω μουγκρητά. Η αλήθεια να λέγεται.» Πήρε το τσιμπούκι του από δίπλα, το έβαλε στο στόμα, και το άναψε. «Που λες... παράξενη δεν είναι η κατάσταση όπου έχουμε μπλέξει; Ποια η άποψή σου για το όλο ζήτημα;»

«Μμμμ.»

«Ε, ρε κοπελιά, δε μπορούμε να κάνουμε μια καθωσπρέπει συμβέντα, άμα συνέχεια μουγκρίζεις!»

«Μμμμ.»

Καλησπέρα, Οδηγέ των Ζιρκεφιανών.

«Μα τα Πέντε Κύματα!» αναφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, ενώ η Νάρντα πετάχτηκε πάνω, τυλίγοντας το σεντόνι γύρω της.

Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αλλά δε μπορούσα να βρω καλύτερη στιγμή για να κουβεντιάσουμε.

«Ρε φίλε, αυτό που κάνεις θα με τρελάνει, να πούμε. Είναι σαν συνέχεια κάποιος να βρίσκεται πάνω απ'το κεφάλι σου, άμα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Κι εγώ ουδέποτες πίστευα σε Θεούς.»

Σοφό αυτό.

«Πάλι τα ίδια! Είπαμε, δεν είμαι σοφός άνθρωπος, ρε παλικάρι.»

Κάλ'μλιρβ, αντιλαμβάνεσαι το λόγο για τον οποίο ήρθα να σε επισκεφτώ;

«Κάποιοι ψύλλοι μού έχουν μπει στ'αφτιά...»

Έχω να σου κάνω μία πρόταση.

«Την ίδια με πριν, υποθέτω...»

Η αλήθεια είναι πως ναι. Θέλω να προσκαλέσω τους Ζιρκεφιανούς στο Σαραόλν, και θεώρησα πως εσύ είσαι το καλύτερο άτομο για να κουβεντιάσω το ζήτημα. Σωστά;

«Δε χρειάζεται να τους προσκαλέσεις στο Σαραόλν. Ήδη τους έχεις.»

Όχι, όμως, όπως τους θέλω. Θα προτιμούσα μια ειρηνική συμβίωση μαζί τους. Είμαι πρόθυμος να τους προσφέρω όλα τα απαραίτητα για να ζήσουν εδώ. Φτάνει να μη με πολεμήσουν.

«Θα σκεφτούμε την πρότασή σου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, επιθυμώντας να τον ξεφορτωθεί. Τι θέλει και πετάγεται έτσι, εκεί όπου δεν τον περιμένεις; αναρωτήθηκε. Πώς θα ξεμπερδέψουμε από αυτόν;

Έχω την εντύπωση ότι δεν παίρνεις καθόλου σοβαρά τα λόγια μου. Κι όμως, η κατάσταση είναι πολύ σοβαρή, Οδηγέ των Ζιρκεφριανών. Επιθυμείς ο λαός σου να υποφέρει;

«Κοίταξε να δεις, κοπέλι μου, δεν έχει καμία σημασία τι επιθυμώ εγώ. Οι Ζιρκεφριανοί, ούτως ή άλλως, θα πράξουν όπως εκείνοι νομίζουν. Πάντοτε έτσι έκαναν· λες, τώρα, ν'αλλάξουν;»

Ίσως θα έπρεπε να το σκεφτούν. Για το δικό τους καλό. Μπορείς, τουλάχιστον, Οδηγέ, να τους μεταφέρεις τα λόγια μου, και να αφήσεις εκείνους να αποφασίσουν αν, τελικά, επιθυμούν να μου επιτεθούν ή να συμμαχήσουν μαζί μου;

«Γιατί δεν τους μιλάς ο ίδιος; Δε νομίζω να έχεις πρόβλημα.»

Εάν έχεις την καλοσύνη να τους συγκεντρώσεις, ευχαρίστως να τους μιλήσω. Θα το κάνεις, λοιπόν;

«Θα το... σκεφτώ,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, μασώντας το τσιμπούκι του.

Σκέψου το. Κι εγώ πάντα εδώ γύρω θα είμαι.

«Δυστυχώς,» ξεφύσησε ο Κάλ'μλιρβ, βγάζοντας καπνό απ'τα ρουθούνια. Στράφηκε στη Νάρντα, η οποία έμοιαζε να έχει κοκαλώσει. «Τι έχεις, ρε κοπελιά;»

«Τίποτα απολύτως,» απάντησε εκείνη. «Μια χαρά είμαι. Φωνές ακούγονται από το πουθενά κάθε μέρα!»

** ** *

Σκιές στα όνειρά του. Φιγούρες που βαδίζουν μέσα σε σοκάκια, στενορύμια, ή μεγάλες λεωφόρους. Και όλες ψιθυρίζουν.

...έτσι άδοξα...

...δε φτάνουν...

...μας κατέστρεψε...

...η πόλη...

...κάποτε πρέπει να τελειώσει...

Αισθανόταν ένα βάρος να πλακώνει το στήθος του, μια μεγάλη δυστυχία. Η Έλρουν, η Μεγάλη Έλρουν, που είχε κρατήσει αιώνες κι αιώνες... να πέσει έτσι, να καταστραφεί. Μ' αυτό τον τρόπο. Αυτό τον άδοξο τρόπο. Κανένας εχθρός δεν είχε καταφέρει να την ρίξει, και τώρα, θα ερχόταν η διάλυση από την ματαιοδοξία των ίδιων της των αρχόντων. Από τη ματαιοδοξία μιας γυναίκας.

Όχι! Όχι! Θα το εμποδίσω! Δεν πρέπει να γίνει αυτό! Δεν πρέπει να γίνει! Όχι η Μεγάλη Έλρουν! ΟΧΙ!

Το κεφάλι του Νε-Μόρλιν στριφογύριζε επάνω στο μαξιλάρι του, καθώς ο φριχτός εφιάλτης τον στοίχειωνε.

...σπατάλη...

...φόροι...

...δε νοιάζεται...

...πόλη...

...οι Ελρουνίοι θα χαθούν έτσι!...

—Πρόσωπα, φωνές, εικόνες, σκιές—

...δεν την ενδιαφέρει!...

...τι θα κάνεις εσύ;...

...είσαι ανόητος;...

—Εικόνες, εικόνες, εικόνες, πρόσωπα, άνθρωποι, άντρες, γυναίκες, σκιές, σκιές, δρόμοι, σοκάκια, χτίρια, χρυσά και αργυρά νομίσματα, σημαίες με το έμβλημα της Μεγάλης Έλρουν—

–Ο Μεγάλος Σεισμός! Τα χτίρια πέφτουν, κόσμος τρέχει, ουρλιαχτά, στριγκλιές, φωνές, η γη τραντάζεται, χιλιάδες θηρία βρυχιούνται μαζί–

Πρέπει να τους σώσω! Πρέπει να τους βοηθήσω!

Στα πλοία! Στα πλοία!

Η περήφανη πόλη πέφτει...

Ο Νε-Μόρλιν πετάχτηκε πάνω, ξυπνώντας λαχανιασμένος. Το μυώδες κορμί του ήταν λουσμένο στον ιδρώτα. «Ερπετά...» μουρμούρισε. «Μα τα Ερπετά... Τι ήταν αυτό που είδα; Τι ήταν;» Προς το τέλος, είχε δει εικόνες από τον σεισμό που κατέστρεψε την Μεγάλη Έλρουν, όμως, στην αρχή, από πού είχαν έρθει εκείνα τα πρόσωπα, οι σκιές, οι εικόνες, και οι φωνές;

Πέρασε το χέρι μέσα από τα μαλλιά του, ξεφυσώντας. *Είμαι πολύ ταραγμένος, συλλογίστηκε. Πολύ ταραγμένος.*

Ευχόταν η Δάτλα να ήταν εδώ. Όταν βρισκόταν κοντά της, πάντοτε κατάφερνε να ηρεμήσει, ό,τι κι αν είχε. Όμως, επί του παρόντος, εκείνη βρισκόταν στην Θέρληχ, για να κυβερνά τους υπόλοιπους Ελρούνιους. Όπως ήταν σωστό, άλλωστε. Δε μπορούσαν να τους αφήσουν ακυβέρνητους μέσα σε ένα ξένο βασίλειο. Εξάλλου, ήταν δική του δουλειά –του Εξουσιαστή των Όπλων– να κάνει πόλεμο, και δική της δουλειά –της Εξουσιάστριας του Χρήματος– να ασχολείται με το εμπόριο και τα χρηματικά ζητήματα της πόλης και των κατοίκων της. Η πόλη, βέβαια, δεν υπήρχε πια, αλλά υπήρχαν ορισμένοι κάτοικοί της.

Ο Νε-Μόρλιν ξεφύσησε, πάλι. *Καλύτερα να κοιμηθώ. Να καθαρίσει το μυαλό μου. Κι ας ελπίσω ότι δε θα δω αυτά τα όνειρα ξανά...*

Δεν κοιμάσαι καλά, Νε-Μόρλιν;

Ο Εξουσιαστής των Όπλων συνοφρυώθηκε, καθώς η φωνή του Πόνκιμ ακούστηκε από τον αέρα.

Όνειρα;

«Τι ξέρεις εσύ για τα όνειρά μου;» Ο Νε-Μόρλιν δεν εμπιστευόταν τους μάγους. Τους απεχθανόταν. Ήταν επικίνδυνα, παραφυσικά όντα.

Τίποτα, αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Γιαντό κιόλας ρώτησα.

«Φύγε απ' την καμπίνα μου!» πρόσταξε ο Νε-Μόρλιν.

Γιατί με διώχνεις έτσι, Εξουσιαστή των Όπλων; Εγώ ήρθα για να κουβεντιάσουμε.

«Δεν έχω κάτι να σου πω.»

Δεν επιθυμείς ο λαός σου να κατοικήσει στο Σαραόλν;

«Ο λαός μου θα κατοικήσει στο Σαραόλν. Η Βασίλισσα Αάνθα μάς το υποσχέθηκε.»

Η Βασίλισσα Αάνθα σάς χρησιμοποιεί, για να κατακτήσει τούτα τα μέρη και να τα κάνει δώρο στον εραστή της, Άρχοντα Βένγκριλ.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Νε-Μόρλιν ζάρωσαν, μέσα στο ημίφως της καμπίνας. «Η Κυρά του Ωκεανού μάς φιλοξένησε στο Βασίλειό της. Της χρωστάμε χάρη.»

Κι επομένως, θα την αφήσεις να σας χρησιμοποιήσει; Τόσο μεγάλη εκτίμηση έχεις για το λαό σου, Νε-Μόρλιν;

«Τολμάς, μάγε, να με ειρωνεύεσαι;» σφύριξε ο Εξουσιαστής των Όπλων.

Τουναντίον, είμαι πραγματικά περίεργος. Σου προσφέρω ειρήνη, κι ωστόσο, επιθυμείς τον πόλεμο... Δεν είναι τούτο παράδοξο, Μεγαλειότατε;

«Η τιμή μου δε θα μ'άφηνε ποτέ να προδώσω τη Βασίλισσα Αάνθα, Βασιλιά Πόνκιμ,» δήλωσε ο Νε-Μόρλιν. «Όχι ύστερα από όσο μας έχει βοηθήσει. Με προσβάλεις με τα λόγια σου, τα οποία υπονοούν ότι θα έπρεπε να το πράξω.»

Κάποιες φορές, η τιμή σου δε μπορεί να σε εξυπηρετήσει τόσο καλά όσο πιστεύεις...

«Η τιμή μου δεν είναι για να με εξυπηρετεί, Πόνκιμ. Είναι ο τρόπος με τον οποίο ζω.»

Είναι κι ο τρόπος με τον οποίο προτιμάς να πεθάνεις;

«Ναι.»

Και ο τρόπος με τον οποίο προτιμάς να πεθάνει ο λαός σου, Νε-Μόρλιν; Δεν έχουν ήδη χάσει τις ζωές τους αρκετοί Ελρούνιοι, από την καταστροφή της Νότιας Γης; Γιατί να μην κρατήσεις ζωντανούς τους επιζώντες;

Ο Εξουσιαστής των Όπλων δεν αποκρίθηκε· παρέμεινε σιωπηλός, συλλογισμένος τα λόγια του Πόνκιμ.

Η προσφορά μου ακόμα ισχύει, Νε-Μόρλιν. Και θα συνεχίσει να ισχύει. Μην μου επιτεθείς, και όλοι θα έχετε μία θέση στο νέο Σαραόλν.

** ** *

Ο Στρατηγός Όβγκερ πλησίασε την πόρτα των μουντρουμιών του παλατιού της Όρφαλχ.

«Άνοιξέ μου,» πρόσταξε την Μαγκραθμέλια φρουρό που στεκόταν εκεί.

Εκείνη του έριξε ένα εξεταστικό βλέμμα απ' την κορφή ως τα νύχια.

«Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω;»

Η δαιμονογυναίκα, δίχως ν' αποκριθεί, στράφηκε απ' την άλλη, πήρε μια αρμαθιά κλειδιά απ' τη ζώνη της, και ξεκλείδωσε την πόρτα. Μια σκιερή σκάλα παρουσιάστηκε μπροστά στον Όβγκερ, φωτιζόμενη μονάχα από μερικούς δαυλούς. Ο Στρατηγός άρχισε να κατεβαίνει. Πίσω του άκουσε την πόρτα να κλείνει, και να κλειδώνει. Για μια στιγμή, αισθάνθηκε έναν τρόπο να τον καταλαμβάνει, ότι ίσως να τον φυλάκιζαν για πάντα εδώ και να μην τον άφηναν να βγει. Όμως έδωσε αυτές τις σκέψεις από το μυαλό του, γιατί κάτι τέτοιο ήταν απίθανο να συμβεί. *Παιδιάστικοι φόβοι*, συλλογίστηκε, καθώς κατέβαινε. *Όμως γιατί φοβάμαι; Πάω, μήπως, να κάνω κάτι κακό; Όχι, όχι κακό, αλλά... ανεπίτρεπτο. Πώς θα έβλεπαν την ενέργειά του η Δούκισσα Θάρνα κι ο Δούκας Βόνιουρ, αν ήξεραν γι' αυτήν; Πώς θα την έβλεπε η Στρατάρχισσα Νερενία; Ίσως να παίζω το*

κεφάλι μου στα ζάρια, αυτή τη στιγμή... Και γιατί; Ποιος ο λόγος; Η περιέργειά μου; Η αδύναμή μου καρδιά;

Έφτασε στο τέλος των πέτρινων σκαλοπατιών και βάδισε μέσα στα μπουντρούμια, όπου μπορούσε ν'αντικρίσει ακίνητες σκιές να στέκονται στις γωνίες των διαδρόμων. Δαιμονάνθρωποι φρουροί. Ή δαιμονόφιλοι. Δε μπορούσε να διακρίνει ακριβώς τι απ'τα δύο ήταν, μέσα στο μισοσκοτάδο των δαυλών. Και, ύστερα, σκέφτηκε: *Δαιμονόφιλοι. Τους θεωρώ δαιμονόφιλους. Λες κι εγώ είμαι καλύτερος, τούτη τη στιγμή. Κι εγώ δαιμονόφιλος δεν είμαι, εφόσον βρίσκομαι εδώ, στην κατακτημένη Όρφαλχ, στο πλευρό των Μαγκραθμέλιων, του Βασιληά Πόνκιμ, και της Στρατάρχισσας Νερενία;* Αισθανόταν αηδισμένος. Αισθανόταν ότι ήθελε ν'ακουμπήσει σ'έναν από τους βρόμικους τοίχους του μπουντρουμιού και να ξεράσει. Όμως αντιστάθηκε στην παρόρμηση. Συνέχισε να βαδίζει.

Σε λίγο: *Εδώ πρέπει να την έχουν*, συλλογίστηκε. *Εδώ.* Κοίταξε μέσα από το σιδερένιο κιγκλίδωμα του παραθύρου της πόρτας, και στο εσωτερικό αντίκρισε μια σκιερή μορφή να βρίσκεται ξαπλωμένη επάνω στα άχυρα. *Η Δούκισσα Βόνα.* Έμεινε να την κοιτάζει, για κάποια ώρα, να προσπαθεί να καταλάβει αν ήταν ξύπνια ή αν κοιμόταν.

«Ποιος είσαι;» ακούστηκε η φωνή της, βραχνή και κουρασμένη.

Ο Όβγκερ δε μίλησε· δεν ήξερε τι να πει. Το όνομά του δεν είχε καμία σημασία. Ούτε ο τίτλος του. Και τι είχε σημασία, λοιπόν; Ότι ήταν δαιμονόφιλος, τώρα; Αυτό είχε σημασία;

«Τι θέλεις;» ρώτησε η Βόνα, μέσα από το σκοτάδι του κελιού της.

Γιατί ήρθα εδώ; αναρωτήθηκε ο Όβγκερ. *Για να την ανησυχήσω; Επειδή την λυπάμαι; Γιατί; Τι μπορώ να κάνω για ν'ανακουφίσω τον πόνο της; Τολμώ να την πάρω από τούτο το μέρος; Όχι...* Αισθάνθηκε δειλός.

Η Βόνα δε μίλησε άλλο, μα, τώρα, ο Στρατηγός νόμιζε ότι μπορούσε να δει τα μάτια της να γυαλίζουν μες στο σκοτάδι, σαν πολύτιμοι λίθοι.

Ξεροκατάπιε. «Δούκισσά μου...» άρθρωσε. «Λυπάμαι.»

Γύρισε και έφυγε, βιαστικά. Τα βήματα των μποτών του αντηχούσαν μέσα στα μπουντρούμια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Δεύτερη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Οι Νότιοι σε σύγχυση

Καθόταν στην πρύμνη του *Νότιου Ανέμου* και ατένιζε τα τείχη της Όρφαλχ. Στις επάλξεις μπορούσε να δει τους υπερασπιστές. Μερικοί είχαν βγάλει τα κράνη τους και οι μακριές, ποικιλόχρωμές τους χαίτες ανέμιζαν. Κοντά τους βρίσκονταν σημαίες με το νέο έμβλημα του Σαραόλν: ένα μεγάλο, μαύρο μάτι, με χρυσή κόρη, σε πορφυρό φόντο.

Ταιριαστό έμβλημα γι' αυτόν τον Πόνκιμ, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ. *Ακόμα και τώρα, ίσως να με κοιτάζει, ο μπάσταρδος...* Ένιωσε ένα ρίγος να τον διαπερνά. Άσχημο, πολύ άσχημο, συναίσθημα να νομίζεις ότι σε παρακολουθούν δίχως να μπορείς να τους εντοπίσεις.

Ο Κάλ'μλιρβ έβγαλε την πίπα μέσα από το πανωφόρι του, την έτριψε επάνω στο πουκάμισό του, τη γέμισε με καπνό, και την άναψε, βάζοντάς τη ανάμεσα στα δόντια του. Στο μυαλό του στριφογύριζαν αυτά που του είχε πει ο Πόνκιμ, χτες βράδυ. *Να συγκεντρώσω τους Ζιρκεφιανούς, ώστε να τους μιλήσει; Να το κάνω; αναρωτήθηκε. Να τους μαζέψω, για να τους πει δυο κουβέντες ο*

μπαγαπόντης; Όμως, απ'την άλλη, ο Βασιληάς του Σαραόλν –ή ο Σφετεριστής του Σαραόλν, τέλος πάντων– ήταν μάγος. Ίσως νάλεγε μερικά παράξενα λόγια και να τους μάγευε όλους. Μα, αν μπορούσε να το κάνει, δε θα το έκανε ούτως ή άλλως; Θα περίμενε να τους μαζέψω; Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια του. Κι όμως, ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται, βρε αδελφέ...

Άκουσε βήματα να τον ζυγώνουν. Ελαφριά βήματα.

«Καλημέρα, κούκλα,» είπε.

«Καλημέρα, γατούλη μου,» αποκρίθηκε η Νάρντα, πλησιάζοντας, για να καθίσει κοντά του. «Μελαγχολικό σε βλέπω...»

«Κοντεύω να πηδήξω απ'το κατάστρωμα, μα τα Πέντε Κύματα,» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ο Πόνκιμ;»

Ο Οδηγός κατένευσε. «Ναι. Ποιος άλλος; Μ'έχει βάλει σε πειρασμό, ο ξιπασμένος παλατοπόντικας,» παραδέχτηκε. «Ειρήνη. Και μια θέση για εμάς στο Σαραόλν. Ωραίο δεν ακούγεται;»

«Συνήθως, τα όμορφα λόγια κάτι κρύβουν, γατούλη μου,» είπε η Νάρντα. «Εκείνο που μου δίδαξε η ζωή στη Ζίρκεφ είναι *μην εμπιστεύεσαι κανέναν.*»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά... Να συγκεντρώσω τους Ζιρκεφιανούς, για να τους μιλήσει; Τι λες;»

«Όχι.»

«Χμ,» έκανε εκείνος, καπνίζοντας. «Ενστικτο;»

«Φόβος.»

«Χμ...»

Ο Γκόρ'θλαμπ τούς ζύγωσε, βαδίζοντας αργά. Στον ώμο του ήταν γαντζωμένος ο Ανώνυμος.

«Τώρα που το σκέφτομαι,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, «ίσως αυτό το καταραμένο γκαντεμοπούλι να κάλεσε τον μάγο εδώ.»

Ο Γκόρ'θλαμπ μειδίασε.

«Εδώ! Εδώ! Εδώ!» έκρωξε ο Ανώνυμος.

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε, λες και περίμενε από κάπου ν'ακούσει τη φωνή του Πόνκιμ.

«Δε μου φαίνεσαι καλά, σύντροφε,» παρατήρησε ο Γκόρ'θλαμπ, σταυρώνοντας τα μυώδη χέρια μπροστά στο στήρνο του.

«Κι εσύ δε θα ήσουν καλά, άμα είχε επισκεφτεί την καμπίνα σου μια φωνή απ'το υπερπέραν, το βράδυ,» μούγκρισε εκείνος.

«Τι;» έκανε ο Γκόρ'θλαμπ. «Τι εννοείς;»

«Ο μάγος,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ. «Αυτός που αποκαλούν Πόνκιμ, ο οποίος μας μίλησε στην καμπίνα της Βασίλισσας, το πρωί...»

«Ναι;»

«Μου μίλησε και το βράδυ.»

«Και τι σου είπε;»

«Ότι θα μας αφήσει να κατοικήσουμε ειρηνικά εδώ, άμα δεν του εναντιωθούμε.»

Ο Γκόρ'θλαμπ μόρφασε. «Κι εσύ τι λες;»

«Τι να πω, ρε κοπέλι μου; Χαμένα τάχω! Επίσης, ο μπαγαπόντης μού ζήτησε να συγκεντρώσω τους Ζίρκεφιανούς, για να τους μιλήσει, όπως υποστήριξε...»

«Και πιστεύεις ότι θέλει να κάνει κάτι άλλο;»

«Μάγος είναι, σωστά;»

«Σωστά...»

«Και ίσως ακόμα και τώρα να μας κοιτάει, σύντροφε. Βλέπεις αυτό το σύμβολο εκεί δα πέρα;» Ο Κάλ'μλιρβ έδειξε τη σημαία του Ματιού του Σαραόλν, η οποία κυμάτιζε στον άνεμο. «Κάτι πρέπει να σου λέει, έτσι;»

Ο Γκόρ'θλαμπ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Καταλαβαίνω τι εννοείς... Με τρομάζουν τούτα τα πράγματα, φίλε μου. Μάγοι... δαιμονάνθρωποι... Εσύ δεν ήσουν που δεν ήθελες να μπλέκεις με τις αιρέσεις, στην Ζίρκεφ; Τι άλλαξε, τώρα;»

«Τώρα, κοπέλι μου... δε με ρώτησε κανείς αν ήθελα να μπλέξω ή όχι!» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Αισθάνομαι σαν κάποιος να μου έδωκε μια κλοτσιά στα νώτα και να με πέταξε δω να πέρα!»

Ο Γκόρ'θλαμπ χαμογέλασε πλατειά. «Όπως και νάχει, έχουμε περάσει από πολλές φουρτούνες, φίλε μου. Θα τα βγάλουμε πέρα ξανά.»

«Μα τα Πέντε Κύματα, είσαι το πιο αισιόδοξο άτομο που μπορώ ν'ατενίσω, τούτη στιγμή,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, κοιτάζοντας επάνω σ'ένα άλλο κατάστρωμα δύο άντρες να κουβεντιάζουν: τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν και τον Αντιπρόσωπο των Μογκλιανών Ρινκ ον Γκνερφ.

** ** *

«Καλημέρα, Μεγαλειότητα,» χαιρέτησε ο Ρινκ τον Εξουσιαστή των Όπλων της Έλρουν, βλέποντάς τον να βαδίζει σκεπτικός επάνω στο κατάστρωμα. Μπορούσε να παρατηρήσει μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια του γεροδεμένου άντρα, σα να μην είχε κοιμηθεί καλά. Επιπλέον, ρυτίδες αυλάκωναν το μέτωπό του. *Άλλος ένας που δεν τον έπαιρνε ο ύπνος, χτες βράδυ*, σκέφτηκε ο Ρινκ. *Όμως, μάλλον, για διαφορετικούς λόγους...*

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Πώς είσαι, Ρινκ;» Ο Εξουσιαστής των Όπλων μπορούσε να παρατηρήσει ότι ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών δεν πρέπει να είχε κοιμηθεί καλά· ήταν πασιφανές από το πρόσωπό του. *Λες κι αυτόν να τον επισκέφτηκε ο Πόνκιμ; αναρωτήθηκε.*

«Κουρασμένος. Δε μ'έπαιρνε ο ύπνος, χτες βράδυ. Με τίποτα.» Γέλασε, κοφτά. «Ούτε το κρασί δε μπορούσε να με βοηθήσει.»

Έχω δίκιο, επομένως, παρατήρησε ο Νε-Μόρλιν. «Κι εμένα,» είπε. «Ήταν... ταραγμένη βραδιά.»

«Αλήθεια; Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Ρινκ, αναρωτούμενος: *Πήγε και σ'αυτόν ο Πόνκιμ; Και, ξαφνικά, κάτι τέτοιο του φάνηκε πολύ λογικό. Μα φυσικά!* συλλογίστηκε. *Θέλει όλους τους Νότιους με το μέρος του, όχι μονάχα τους δικούς μου Μογκλιανούς –που, άλλωστε, είναι λίγοι.*

«Εφιάλτες.»

Εφιάλτες; Δεν τον επισκέφτηκε ο Πόνκιμ, δηλαδή; «Άσχημο πράγμα οι εφιάλτες, Μεγαλειότατε.»

«Κι εσύ εφιάλτες έβλεπες, Ρινκ;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν. *Κι αν ναι, πρόσθεσε νοερά, έβγαλες νόημα από τους δικούς σου; Γιατί από τους δικούς μου εγώ κανένα νόημα δε μπορούσα να βγάλω. Όμως... είναι εφιάλτες· συνήθως, δεν έχουν κανέναν νόημα. Ωστόσο... αυτοί οι εφιάλτες νομίζω πως κάτι ήθελαν να μου πουν. Γιατί, άραγε;*

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών. «Αλλά...» Κοίταξε, για μια στιγμή, την Όρφαλχ· έπειτα, έστρεψε το βλέμμα του στον Νε-Μόρλιν. «Μεγαλειότατε, κάποιος με επισκέφτηκε. Ο Πόνκιμ. Η φωνή του.»

Ο Νε-Μόρλιν αναστέναξε. «Τούτη δεν είναι σύμπτωση.»

«Κι εσένα σε επισκέφτηκε ο Πόνκιμ, έτσι;»

Ο Εξουσιαστής των Όπλων ένευσε, αργά. «Μου ζήτησε να μην επιτεθώ στο Βασίλειό του, και πάντα θα υπάρχει μια θέση για μένα και το λαό μου στο Σαραόλν.»

«Τα ίδια που μας είπε και στο συμβούλιο, ουσιαστικά,» παρατήρησε ο Ρινκ ον Γκνερφ.

«Ναι. Όμως είχαν άλλη βαρύτητα, όταν μας μίλησε προσωπικά,» πρόσθεσε ο Νε-Μόρλιν.

«Σ' αυτό συμφωνώ, Μεγαλειότατε.»

«Τι σκέφτεσαι, Ρινκ;»

«Σχετικά με την πρόταση του Πόνκιμ;» Προσπαθεί να με ψαρέψει για πληροφορίες ο Εξουσιαστής των Όπλων; συλλογίστηκε. *Κι αν ναι, τι σκοπεύει να τις κάνει τις πληροφορίες αυτές; Να τις μεταφέρει στην Βασίλισσα Αάνθα; Να μ'αποκαλέσει προδότη, ίσως; Μπορεί, όμως, και να υπερβάλλω...*

«Φυσικά.»

«Εσύ τι σκέφτεσαι, Μεγαλειότατε;» αντέστρεψε το ερώτημα ο Ρινκ. *Καλύτερα εγώ να ψαρέψω εκείνον, κι όχι εκείνος εμένα.*

Ο Νε-Μόρλιν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος από την ξαφνική ερώτηση του Αντιπροσώπου των Μογκλιανών. *Γιατί τέτοια αντίδραση; αναρωτήθηκε. Με φοβάται; Κι αν με φοβάται, από πού προέρχεται αυτός ο φόβος; Μήπως σκοπεύει να προδώσει τη Βασίλισσα Αάνθα, και τρέμει στη σκέψη ότι θα τον καταδώσω σ'αυτήν; Ή, μήπως, προσπαθεί να μου αποσπάσει πληροφορίες; να δει εγώ τι σκοπεύω να κάνω; «Είμαι μπερδεμένος, Ρινκ.»*

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών. Και συλλογίστηκε: *Προσπαθεί ν'αποφύγει να μου απαντήσει...*

Ο Νε-Μόρλιν ακούμπησε τα γαντοφορεμένα του χέρια στην κουπαστή κι ατένισε τη θάλασσα, σκεπτικός. «Κι εγώ.» *Τέλος συζήτησης. Κάτι κρύβεις, Ρινκ. Προσπαθείς ν'αποφύγεις να μου μιλήσει καθαρά. Αραγε, είναι η υποψία μου σωστή; Σκέφτεσαι να πας με το μέρος του Πόνκιμ; Και... είσαι, μήπως, πιο συντομής από μένα, Ρινκ ον Γκνερφ;*

Ο Εξουσιαστής των Όπλων ύψωσε το βλέμμα του, και στο αντικρινό σκάφος είδε τον Οδηγό των Ζιρκεφιανών και τους δυο του φίλους –που ονομάζονταν Νάρντα και Γκόρ'θλαμπ, αν δεν έκανε λάθος. Ο Κάλ'μλιρβ ύψωσε το χέρι του σε χαιρετισμό προς τη μεριά του Νε-Μόρλιν.

Επισκέφτηκε κι αυτόν ο Πόνκιμ, χτες βράδυ; αναρωτήθηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων. Και ύστερα: Μα τα Ερπετά! τους υποψιάζομαι όλους...

** ** *

«Ίσως θα ήταν φρονιμότερο να κάνουμε ό,τι μας προτείνει ο Πόνκιμ,» είπε η Άρρα, καθισμένη στο γραφείο της μεγάλης καμπίνας του *Ξίφους του Κάρνεβολθ*.

«Ναι...» είπε, σκεπτικά, ο Νόβμορ, ο οποίος έκανε, πάλι, πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. «Ίσως... Δεν ξέρω, Άρρα. Είναι παράξενος.

Έχει κάτι επάνω του –επάνω στη φωνή του– το οποίο με τρομοκρατεί.»

Η Άρρα γέλασε. «Αγάπη μου, απλά, ένας πολύ ισχυρός Ελεγκτής Πνευμάτων είναι.»

«Απλά;» έκανε ο Νόβμορ, σταματώντας να βαδίζει.

Η Άρρα σηκώθηκε από την καρέκλα του γραφείου και βάδισε προς το μέρος του. Ο τρόπος του βαδισμού της ανατρίχιασε τον Βασιλιά του Κάρνεβολθ. Δεν ήξερε αν η ερωμένη του το έκανε επίτηδες τούτο, όμως κάποιες φορές... μια απλή της κίνηση –ένα χαμόγελο, ένα βάδισμα, ένα ανασήκωμα του ώμου, ένα τέντωμα του ποδιού, ένα σούφρωμα των χειλιών– τον φούντωνε παράξενα. Τόσο ερωτευμένος ήταν μαζί της. Ποτέ ξανά δεν του είχε συμβεί κάτι παρόμοιο με γυναίκα.

«Η αδελφή σου είναι Ελέγκτρια Πνευμάτων, αγάπη μου,» του θύμισε.

«Είναι,» συμφώνησε ο Νόβμορ. «Όμως... όμως όχι σαν τον Πόνκιμ.»

«Σίγουρα όχι,» ένευσε η Άρρα. «Ο Πόνκιμ είναι δέκα –αν όχι εκατό– φορές πιο ισχυρός από την Σούλτριθ, αλλά αυτό δε σημαίνει πως θα έπρεπε να σε παραξενεύει τόσο... Εξάλλου, τι σημασία έχει τι είναι, όταν μπορεί να προσφέρει καταφύγιο στο λαό μας;»

«Και η Βασίλισσα Αάνθα;» έθεσε το ερώτημα ο Νόβμορ. «Τι γίνεται με τη Βασίλισσα Αάνθα, Άρρα; Κι εκείνη μας πρόσφερε καταφύγιο. Θα την προδώσουμε;»

Η Αρχόντισσα αναποδογύρισε τα μάτια της. «Φυσικά και δεν θα την προδώσουμε! Απλά, δε θα επιτεθούμε στο Σαραόλν.»

«Μα αυτό δεν είναι σα να την προδίδουμε, και σα να συμμαχούμε με τον Πόνκιμ;»

Η Άρρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι καθόλου έτσι. Δεν γυρίσαμε να επιτεθούμε στους πολεμιστές της. Μονάχα, θα παραμείνουμε ουδέτεροι σε τούτο τον πόλεμο. Εξάλλου, τόσοι

Καρνεβολθιανοί πέθαναν στον Μεγάλο Σεισμό· πρέπει να πεθάνουν κι άλλοι; Άσε τις κατακτήσεις γι' αργότερα, Βασιληά μου.»

«Κατακτήσεις! Δεν πρόκειται για κατακτήσεις, Άρρα. Ο Ωκεανός δε μπορεί να μας χωρέσει όλους. Κάπου θα πρέπει να πάμε—»

«Ναι –στο Σαραόλν.»

«Όλοι;»

«Όχι. Ορισμένοι θα κατοικήσουμε στον Ωκεανό, ορισμένοι στο Σαραόλν.»

«Μα, αν δε βοηθήσουμε την Αάνθα, θα μας επιτρέψει να μείνουμε στο Βασίλειό της;» έθεσε το ερώτημα ο Νόβμορ.

«Θα μας διώξει, δηλαδή;» έκανε η Άρρα. «Τούτη είναι η ευγνωμοσύνη της, που τη σώσαμε στο Κάρνεβολθ, ενώ θα μπορούσαμε να είχαμε αφήσει και αυτήν και τον Βένγκριλ να πεθάνουν στις ερημιές;»

«Ναι, βέβαια...» είπε ο Νόβμορ, σουφρώνοντας τα χείλη.

«Λοιπόν;»

Αναστέναξε. «Είμαι μπερδεμένος.»

«Αγάπη μου.» Η Άρρα τύλιξε το δεξί της χέρι γύρω από τη μέση του, πηγαίνοντας κοντά του –και ο Νόβμορ ένιωσε το αίμα του να βράζει κάτω απ' το πετσί του. «Ποτέ δεν ήσουν άνθρωπος του πολέμου.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε εκείνος, φιλώντας το πλάι του λαιμού της. «Αλήθεια...»

«Δεν είναι, επομένως, καλύτερα ν' αποφύγουμε τον πόλεμο, αντί να τον κυνηγήσουμε;» του ψιθύρισε στ' αφτί η Άρρα.

«Ναι, είναι πράγματι καλύτερα έτσι,» συμφώνησε ο Νόβμορ, συνεχίζοντας να φιλά το λαιμό της και σφίγγοντάς την επάνω του.

Η Άρρα χαμογέλασε, ενόσω εκείνος δε μπορούσε να τη δει.

** ** *

«Περάστε.»

Η Αάνθα άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην καμπίνα της Πριγκίπισσας Σούλτριθ, για να την βρει ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, σκεπασμένη με ένα μεταξωτό σεντόνι.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ, και ανακάθισε επάνω στο στρώμα.

«Πώς είσαι;» ρώτησε η Αάνθα. Έκλεισε την πόρτα και κάθισε σε μια καρέκλα της καμπίνας.

«Καλά. Το χτύπημα του Πόνκιμ δεν ήταν σοβαρό. Απλά, εκείνη την ώρα με ζάλισε. Όμως, αφότου κοιμήθηκα...» Ανασήκωσε τους ώμους. «...μου πέρασε.»

«Είχα ανησυχήσει για σένα,» παραδέχτηκε η Βασίλισσα. Όμως, τώρα, μπορούσε να δει καθαρά ότι η Σούλτριθ δεν της έλεγε ψέματα σχετικά με την υγεία της. Φαινόταν μια χαρά, ξεκούραστη και ανανεωμένη. Μάλλον, ο Πόνκιμ δεν ήθελε να τη βλάψει. Του ήταν, άραγε, τόσο ασήμαντη –τόσο ανούσιος εχθρός– που δεν έμπαινε καν στον κόπο να της κάνει τη μέγιστη δυνατή ζημιά; αναρωτήθηκε η Αάνθα.

Η Πριγκίπισσα χαμογέλασε. «Δεν υπήρχε λόγος,» είπε. «Και, αν μπορούσα, θα σας βοηθούσα να ξεφορτωθείτε τον Πόνκιμ... Όμως είναι πέρα από τις δυνάμεις μου, Αάνθα. Είναι πολύ ισχυρός για να τον αντιμετωπίσω.»

«Και να μην το ξαναπροσπαθήσεις,» τόνισε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Προτιμώ να είσαι όρθια, παρά ξαπλωμένη!»

Η Σούλτριθ γέλασε.

«Είναι πολύ ώρα που έχεις ξυπνήσει;»

«Όχι. Πριν από λίγο ξύπνησα.»

«Ωραία. Έρχεσαι μαζί μου για πρωινό;»

«Ναι,» είπε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ. «Αισθάνομαι μια μεγάλη πείνα να τρώει το στομάχι μου.»

Η Αάνθα σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Θα σε περιμένω στην καμπίνα μου.» Βγήκε, κλείνοντας την πόρτα αθόρυβα.

Η Σούλτριθ χασμουρήθηκε, και τεντώθηκε επάνω στο κρεβάτι. *Τουλάχιστον, κοιμήθηκα καλά*, συλλογίστηκε. Και πράγματι, ο ύπνος της ήταν βαθύς, ανονείρευτος, αναζωογονητικός. Η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα σηκώθηκε και άρχισε να ετοιμάζεται.

** ** *

Ο Ρινκ ον Γκνερφ ατένιζε τον Βασιληά Κέργκναρ να κάθεται στο κατάρωμα ενός πλοίου, όχι πολύ μακριά. Ο Αδράντιος δεν του έμοιαζε ταραγμένος, όπως ο Νε-Μόρλιν. Ούτε έμοιαζε να είχε χάσει τον ύπνο του. Μονάχα κοιτούσε τα τείχη της Όρφαλχ, σα να συλλογιόταν ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να τα ρίξει.

Μάλλον, αυτόν δεν τον επισκέφτηκε ο Πόνκιμ, σκέφτηκε ο Ρινκ. *Περίεργο... Ή ίσως και να κάνω λάθος. Ίσως να τον επισκέφτηκε, όμως ο Βασιληάς του Άδραντ να μην το δείχνει. Είναι σκληρός άνθρωπος, ούτως ή άλλως. Μακάρι να βρισκόταν πιο κοντά, ώστε να κουβέντιαζε μαζί του, όπως είχε κουβεντιάσει με στον Εξουσιαστή των Όπλων της Έλρουν. Άλλωστε, μπορούσε να συνεννοηθεί πολύ εύκολα με τον Κέργκναρ, αφού κι αυτός μιλούσε την Νότια Αρμπεναρκιανή (όπως είχε πάρει την πρωτοβουλία να χωρίσει τις γλώσσες η Βασίλισσα Αάνθα).*

Ο Ρινκ κάθισε στην πλώρη του караβιού και αναλογίστηκε, για λίγο, όσα είχε πει με τον Νε-Μόρλιν. Δε μπορούσε να καταλάβει ακριβώς τις προθέσεις του Ελρούνιου. Ήθελε να τον ψαρέψει, τελικά; να δει αν σκόπευε να πάει με τον Πόνκιμ; Ή ο ίδιος σκόπευε να πάει μαζί του; Και οι άλλοι; Σε ποιους άλλους είχε μιλήσει ο τωρινός Βασιληάς του Σαραόλν; Είχε μιλήσει και στον Κάλ'μλιρβ, τον Οδηγό των Ζιρκεφιανών, ή όχι;

Το βλέμμα του Ρινκ ον Γκνερφ στράφηκε προς τον *Νότιο Άνεμο*, μα δεν βρήκε εκεί ούτε τον Κάλ'μλιρβ ούτε τους φίλους του.

** ** *

Ο Κάλ'μλιρβ, η Νάρντα, και ο Γκόρ'θλαμπ είχαν πάει σε έναν από τους καταυλισμούς των Ζίρκεφιανών, έξω από τα τείχη της Όρφαλχ, και, επί του παρόντος, βάδιζαν ανάμεσα στις σκηνές.

«Πότε θ'αρχίσουμε τις επιθέσεις, Οδηγέ;» ακούστηκε μια φωνή απ'τα δεξιά τους.

Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε, για ν'αντικρίσει μια ψηλή γυναίκα, ντυμένη με δερμάτινη αρματωσιά, η οποία είχε ένα μακρύ ξίφος περασμένο στη μέση. Οι μπότες της ήταν ψηλές και ξεπερνούσαν το γόνατο, το παντελόνι της πράσινο και λεκιασμένο. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά τα είχε δεμένα σε μια αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. Και πέρασε από το νου του: *Ρε, αυτοί είναι παλαβοί· μπορεί και να ορμήσουν, όποτε βαρεθούν!* «Και προσέξτε, ε! Μην τολμήσει κανένας κι αρχίσει την επίθεση, προτού δοθεί διαταγή από τη Βασίλισσα Αάνθα. Ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο βρίσκεται μέσα στην πόλη, και η Κυρά του Ωκεανού δε θέλει να του συμβεί κάνα κακό.»

«Η Βασίλισσα Αάνθα μάς υποσχέθηκε λάφυρα και εδάφη,» είπε η γυναίκα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. Μισθοφόρος, έκρινε ο Κάλ'μλιρβ, παρατηρώντας την καλύτερα. Από τους πιο σκληροτράχηλους της Ζίρκεφ. Φτάνει να έριχνε κανείς μια πιο προσεκτική ματιά στο πρόσωπό της. Αλύγιστο, ψυχρό, επιβλητικό. Δύο δόντια της έλειπαν –το ένα μπροστινό και τ'άλλο προς τη δεξιά μεριά– και είχε μια ουλή στο σαγόνι η οποία χάραζε και λίγο απ'τ'αριστερό της μάγουλο. Παρ'όλ'αυτά, η γυναίκα είχε μια δική της γοητεία.

«Θα έρθουν όλα τούτα,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ –«στον καιρό τους, όμως, κοπελιά· στον καιρό τους.»

Η μισθοφόρος στραβομουτσούνιασε. Το ίδιο κι αρκετοί άλλοι που παρακολουθούσαν την κουβέντα τους.

«Ρε! μη μου κάνετε καμια μπαγαποντιά,» τους προειδοποίησε ο Οδηγός, «γιατί θα σας γδάρω ζωντανούς!»

Αυτό φάνηκε να τους έφερε στα συγκαλά τους. Η μισθοφόρος απομακρύνθηκε και κάθισε σε ένα ξύλινο σκαμπό, λίγο παραπέρα. Οι υπόλοιποι έστρεψαν αλλού τα πρόσωπά τους, δίχως να μιλούν. Προφανώς, συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ, είχαν συνηθίσει σε μια τέτοια συμπεριφορά από τους ανωτέρους τους, καθότι όλοι τους έμοιαζαν στρατιώτες. Ωστόσο, δε μπορούσε παρά να τον ανησυχήσει ο τρόπος με τον οποίο έβλεπαν την κατάσταση. Γιατί ετούτοι ήταν Ζιρκεφιανοί, και ποτέ δεν ήξερες πώς ίσως να αντιδρούσαν. Σπάνια περίμεναν ν' ακούσουν διαταγές, προτού ενεργήσουν.

Καθώς εκείνος, η Νάρντα, κι ο Γκόρ'θλαμπ απομακρύνονταν, είπε: «Έχω την τρομερή απορία, ρε σύντροφοι: Ακόμα κι άμα τους συγκέντρωνα για να τους μιλήσει ο Πόνκιμ, θα του έδιναν σημασία;»

Η Νάρντα ανασήκωσε τους ώμους. «Μάλλον όχι...»

Ο Γκόρ'θλαμπ δε μίλησε.

** ** *

«Νερενία,» είπε η Θάρνα, «πρέπει να στείλουμε κάποιον αγγελιαφόρο στον Βασιλιά Πόνκιμ. Να τον ειδοποιήσουμε ότι βρισκόμαστε αποκλεισμένοι εδώ. Αλλιώς πώς θα το ξέρει για να—»

«Ο Βασιλιάς είμαι σίγουρη ότι ήδη το ξέρει,» τη διέκοψε η Στρατάρχισσα, καθισμένη στον ξύλινο θρόνο της, στην αρχοντική αίθουσα.

«Πώς—;»

«Έχει τους τρόπους του.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Θάρνα. «Εξήγησέ μου!»

Η Νερενία σούφρωσε τα χείλη. «Δούκισσα, εκείνος είναι που με προειδοποίησε για τον ερχόμενο στόλο της Αάνθα.»

«Εκείνος;» έκανε η Θάρνα. «Μα, είπες ότι...»

«...είχα πληροφορίες. Και δεν ήταν ψέματα, ήταν;»

«Γιατί δε μας είπες την αλήθεια, Νερενία;» απαίτησε η Θάρνα.

Η Νερενία μόρφασε. «Δεν υπήρχε λόγος να ξέρετε.»

«Όπως και νάχει, πώς είναι δυνατόν ο Βασιληάς να επικοινωνήσει μαζί σου, από τη στιγμή που—» Διέκοψε μόνη τον εαυτό της, σαν, ξαφνικά, να θυμήθηκε κάτι.

«Τι είναι, Δούκισσα;» ρώτησε η Νερενία. «Δε γνωρίζεις ότι ο Βασιληάς έχει... ξεχωριστές δυνάμεις; Δεν είναι ένας κοινός θνητός.»

«Ναι,» ένευσε η Θάρνα, σκεπτική. «Αλλά είσαι *βέβαιη* ότι γνωρίζει για την άφιξη του στόλου—;»

«*Εκείνος* με προειδοποίησε για το στόλο!» επανέλαβε, εμφοτικά, η Νερενία.

«Ναι, όμως αυτό δε σημαίνει ότι θα στείλει και βοήθεια.»

«Θα στείλει, μην ανησυχείς.»

Η βοήθειά μου προς εσάς έχει ήδη αρχίσει, αντήχησε μια φωνή μέσα στην αρχοντική αίθουσα.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι —η Νερενία, η Θάρνα, ο Βόνιερ, ο Όβγκερ, ο Κένβρινμορ, και μερικοί φρουροί— αναπήδησαν, ξαφνιασμένοι.

«Στείλατε στρατό, Βασιληά μου;» ρώτησε η Στρατάρχισσα, προσπαθώντας ν'ακουστεί ήρεμη. *Ποτέ δε θα το συνηθίσω αυτό*, συλλογίστηκε. *Μα τα Πνεύματα! μπορεί να μας παρακολουθεί συνέχεια;*

Όχι ακόμα.

«Τότε;...»

Κι ο στρατός, σύντομα, θα ετοιμαστεί, τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. *Όμως η βοήθεια προς σε σας έχει ήδη αρχίσει.*

«Με τι τρόπο;»

Έχει αρχίσει, Στρατάρχισσα, είπε μονάχα ο Βασιληάς· κι όλοι κατάλαβαν πως δεν ήταν πρόθυμος να προσφέρει καμια περαιτέρω πληροφορία.

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε η Νερενία.

Θα επιθυμούσατε τίποτ'άλλο από μένα;

Η Στρατάρχισσα κοίταξε τους υπόλοιπους, που ένας-ένας κούνησαν το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, Μεγαλειότατε.»

Σας χαιρετώ, τότε.

Άπαντες ηρέμησαν, σαν ένας βάρος να έφυγε από πάνω τους.

«Κένβρινμορ,» είπε η Νερενία στον Μαγκραθμέλιο Στρατηγό, «πρόσταξες τους δαίμονές σου να μη βλάψουν άλλο την Δούκισσα Βόνα; Δε θέλω να τις προκαλέσουν καμία μόνιμη βλάβη, επάνω στα... παιχνίδια τους.»

«Η αδελφή του Βένγκριλ δεν πρόκειται να πάθει κακό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όλοι αντιλαμβανόμαστε πόσο πολύτιμη είναι σε τούτη την πολιορκία. Όσο την κρατάμε αιχμάλωτη, κρατάμε και την πόλη υπό την κυριαρχία μας· αν την χάσουμε, χάσαμε και την πόλη.»

«Ακριβώς,» ένευσε η Νερενία.

Και τα λόγια αυτής και του Κένβρινμορ αντήχησαν ξανά και ξανά μέσα στο κεφάλι του Στρατηγού Όβγκερ της Γκέχβιν. Ξανά και ξανά, και ξανά. «Όσο την κρατάμε αιχμάλωτη, κρατάμε και την πόλη υπό την κυριαρχία μας· αν την χάσουμε, χάσαμε και την πόλη.» – «Ακριβώς.» – «Όσο την κρατάμε αιχμάλωτη, κρατάμε και την πόλη υπό την κυριαρχία μας· αν την χάσουμε, χάσαμε και την πόλη.» – «Ακριβώς.» – «Όσο την κρατάμε αιχμάλωτη, κρατάμε και την πόλη υπό την κυριαρχία μας· αν την χάσουμε, χάσαμε και την πόλη.» – «Ακριβώς.»

Αν έπαιρνα τη Βόνα απ'τα μουντρούμια, αν την έβγαζα από την Όρφαλχ, ο Βασιληάς Βένγκριλ θα νικούσε, σκέφτηκε ο Όβγκερ. Θα νικούσε πολύ, πολύ εύκολα. Αναλογίστηκε με ποιον τρόπο μπορούσε να το κατορθώσει αυτό. Γιατί, αν αποφάσιζε να το επιχειρήσει, έπρεπε να είναι βέβαιος ότι θα πετύχαινε· αλλιώς, θα χαράμιζε τη ζωή του (αναμφίβολα, θα τον σκότωναν) και, μετά, δε θα υπήρχε κανένας, πλέον, για να συντρέξει την Δούκισσα Βόνα. Κανένας. Είμαι η τελευταία της ελπίδα, κι ας μην το ξέρει... Όβγκερ, πρέπει να βρεις έναν τρόπο.

Η συζήτηση μέσα στην αρχοντική αίθουσα ερχόταν στ'αφτιά του δίχως εκείνος να δίνει σημασία. Η Νερενία, η Δούκισσα Θάρνα, και ο Κένβρινμορ κάτι έλεγαν, όμως ο νους του Όβγκερ γύριζε γύρω από την Όρφαλχ. Τούτη η πόλη ήταν η γενέτειρά του, άσχετα αν, ύστερα, είχε πάει στην Γκέχβιν και είχε καταλήξει να μείνει εκεί. Επομένως, γνώριζε αρκετά καλά τους δρόμους της, και τώρα, έψαχνε νοερά για πιθανές διεξόδους, ώστε να πάρει την Βόνα από τα μπουντρούμια και να φύγει.

Απ'όσο ήξερε υπήρχε μια παραπύλη στο ανατολικό τείχος, μερικά μέτρα νότια της κεντρικής ανατολικής πύλης. Άραγε, ήταν ανοιχτή ακόμα; Κι αν ναι, ήταν φρουρούμενη; Και πόσοι φρουροί βρίσκονταν εκεί; Η Νερενία δεν γνώριζε την Όρφαλχ –δεν καταγόταν απο δώ–, επομένως υπήρχε μια πιθανότητα (μεγάλη, ήλπιζε ο Όβγκερ) να είχε αφήσει την παραπύλη αφύλακτη, ή η φύλαξη εκεί να ήταν ελλιπής –οπότε, εύκολα θα μπορούσε να ξεφορτωθεί τους φρουρούς και να φύγει, μαζί με τη Δούκισσα Βόνα.

Πρέπει να μάθω σε τι κατάσταση είναι, τώρα, η παραπύλη, αποφάσισε ο Στρατηγός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Δεύτερη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Σκόνη και πέτρες

Απόγευμα.
Το λυκόφως έλουζε την Όρφαλχ, όταν μια φιγούρα γλίστρησε έξω από τον κήπο του παλατιού και βάδισε βιαστικά μέσα στους δρόμους. Φορούσε μακριά κάπα και κουκούλα, ώστε να κρύβει την όψη της. Ο Στρατηγός Όβγκερ δεν ήθελε κανείς

να τον αναγνωρίσει εκεί όπου κατευθυνόταν. Γιατί ποτέ δεν ήξερες τι μπορούσε να γίνει. Ίσως κάποιος –Μαγκραθμέλιος ή δαιμονόφιλος– να πήγαινε να ειδοποιήσει τη Στρατάρχισσα Νερενία, ή τη Δούκισσα Θάρνα, ή τον Άρχοντα Βόνιορ.

Κανείς δεν του έδινε ιδιαίτερη σημασία, καθώς περνούσε μέσα από τις σκιοντυμένες παρόδους της πόλης... που ήταν ακόμα στενότερες από τους κύριους δρόμους της Όρφαλχ, οι οποίοι φημίζονταν σ'ολάκερο το Βασίλειο για τη στενότητά τους. Ορισμένοι έλεγαν ότι είχαν κατασκευαστεί έτσι ώστε να μπορούν οι κάτοικοι να υπερασπιστούν καλύτερα την πόλη εναντίον των πειρατών. Ορισμένοι άλλοι γελούσαν μ'αυτή τη θεωρία, υποστηρίζοντας, απλά, πως οι κτίστες της Όρφαλχ δεν είχαν καμία, μα καμία, οργάνωση στο κεφάλι τους. Ο Όβγκερ δεν είχε άποψη επάνω στο θέμα· το ότι ήταν στενοί του έφτανε. Και, επί του παρόντος, τον εξυπηρετούσε πολύ, μα τα Πνεύματα.

Σύντομα, τα βήματά του τον οδήγησαν στην παραπύλη του ανατολικού τείχους, κάμποσα μέτρα νότια της κεντρικής πύλης, την οποία ο Στρατηγός δε μπορούσε να δει από εδώ. Και, ούτως ή άλλως, για την ώρα, τα μάτια του ήταν καρφωμένα επάνω στην μικρή πύλη, που ήταν κλειστή και καμωμένη από συμπαγές σίδηρο. Πλάι της βρισκόταν ένα πέτρινο φυλάκιο, περιορισμένων διαστάσεων. Ο Όβγκερ δε μπορούσε να δει κανέναν φρουρό εκεί κοντά. *Η Νερενία δεν ξέρει καλά την πόλη, και το δείχνει. Αυτή της η άγνοια θα της κοστίσει.*

Υπομειδώντας, ζύγωσε την ξύλινη θύρα του φυλακίου, κι επιχείρησε να την ανοίξει. Περιέργως, δεν ήταν κλειδωμένη· και, μάλιστα, η κλειδαριά έμοιαζε να είχε σπάσει. *Παλιά, θυμάμαι ότι ήταν μια χαρά. Αλλά, βέβαια, έχω κάποια χρόνια να περάσω από την Όρφαλχ.*

Στο εσωτερικό, σκοτάδι. *Χρειάζομαι μια λάμπα. Βλάκα! γιατί δεν το σκέφτηκες;* Έκλεισε, πάλι, την πόρτα κι απομακρύνθηκε, κοιτώντας

γύρω-γύρω, για να δει αν κανείς τον παρακολουθούσε. Κανείς. Ωραία.

Βάδισε μέσα σε μια πάροδο, μέχρι που συνάντησε έναν ξύλινο στύλο, απ'όπου κρεμόταν, από ένα τσιγκέλι, μια από κείνες τις λάμπες που φώτιζαν τους δρόμους. Προσέχοντας, πάλι, μην τον παρακολουθούσε κανείς, την ξεκρέμασε και την πήρε, επιστρέφοντας στο φυλάκιο. Άνοιξε την ξύλινη πόρτα και μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο. Την έκλεισε πίσω του, και, χρησιμοποιώντας το τσακμάκι που είχε μαζί του, άναψε τη λάμπα. Το φως της αποκάλυψε έναν εγκαταλειμμένο χώρο. Μια μικρή, πέτρινη σκάλα, ένα τραπέζι, δυο καρέκλες, τρεις νυχτερίδες (που ζάρωσαν στην αντικρινή γωνία), έναν ποντικό (που χώθηκε μέσα σε μια τρύπα ανάμεσα στις πλάκες του δαπέδου), και ένα ξύλινο οπλοστάσιο (όπου υπήρχαν τρία σκουριασμένα ξίφη).

Το βλέμμα του Όβγκερ πήγε στη σκάλα. Την ανέβηκε, με προσεκτικά βήματα, και έφτασε σε ένα μικρό δωμάτιο, μ'ένα στενό παράθυρο στον ανατολικό τοίχο και μια τροχαλία... με τα σκοινιά κομμένα. *Ανάθεμα! Έχουν κλείσει την πύλη για τα καλά. Δε θα μπορέσω να τη σηκώσω...* Αισθάνθηκε μια μεγάλη απογοήτευση να τον πλημμυρίζει, καθώς όλα του τα σχέδια να πάρει απο δώ τη Δούκισσα Βόνα κομματιάστηκαν.

Τώρα, δεν μπορώ να κάνω τίποτα, αναστέναξε, κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Καθώς έφτανε στο ισόγειο, με το βλέμμα του καρφωμένο στο έδαφος, αντίκρισε τον ποντικό που είχε δει και πριν. Το τροκτικό είχε βγάλει τη μουσούδα του από την τρύπα ανάμεσα στις πλάκες και τον ατένιζε ερευνητικά. Τα μαύρα μάτια του γυάλισαν.

Ξαφνικά, μια τρελή ιδέα πέρασε απ'το νου του Όβγκερ. «Από πού έρχεσαι εσύ, μικρούλη;» ψιθύρισε, και ζύγωσε τη χαραματιά ανάμεσα στις πλάκες. Ο ποντικός τρόμαξε κι εξαφανίστηκε στο σκοτάδι.

Ο Στρατηγός γονάτισε, ακουμπώντας τη λάμπα του στο έδαφος. Κοίταξε, προσεκτικά, το οριζόντιο άνοιγμα. *Δε μπορεί να έχω δίκιο...* Δεν πίστευε η ιδέα του να ήταν εφικτή. Κι όμως, φαινόταν να είναι. Έχωσε τα δάχτυλα και των δύο του χεριών μέσα στη χαραμάδα και τράβηξε επάνω την πέτρινη πλάκα, ρίχνοντάς τη στο πλάι.

Μια μπόχα χτύπησε, αμέσως, τα ρουθούνια του, η οποία έμοιαζε να προέρχεται από ακαθαρσίες. *Υπόνομος;* Έπιασε τη λάμπα και την έβαλε μέσα στο άνοιγμα που είχε ανακαλύψει, για να δει τι βρισκόταν από κάτω. Ποντίκια σκόρπισαν από την ακτινοβολία του φωτός, και ο Όβγκερ διαπίστωσε πως, όντως, επρόκειτο για υπόνομο. *Επομένως, έχω έναν τρόπο για να βγάλω τη Δούκισσα από την πόλη, συμπεράνε. Όσο βρομερός τρόπος κι αν είναι, δεν πιστεύω να την ενοχλήσει.*

** ** *

Βράδυ.

Η πόρτα των μπουντρουμιών άνοιξε, και ο Όβγκερ κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια. Βάδισε μέσα στους μισοσκοτεινούς διαδρόμους και, σε μια διασταύρωση, σταμάτησε μπροστά στον Μαγκραθμέλιο φύλακα.

«Η Στρατάρχισσα Νερενία,» του είπε, «μου ζήτησε να της φέρω τη Δούκισσα Βόνα. Άνοιξέ μου το κελί, φρουρέ.»

Ο δαιμονάνθρωπος στένεψε τα γαλαζοκίτρινά του μάτια, λες και υποψιαζόταν την απάτη.

Ο Όβγκερ πήρε το ύφος που έπαιρνε πάντα όταν μιλούσε σε στρατιώτες –το ύφος που επέφερε υπακοή. Ήλπιζε μόνο οι Μαγκραθμέλιοι στρατιώτες να μην ήταν διαφορετικοί από τους ανθρώπινους. «Είμαι ο Στρατηγός Όβγκερ, φρουρέ. Γιατί διστάζεις;»

Ο δαιμονάνθρωπος τράβηξε μια αρμαθιά κλειδιά απ'τη ζώνη του και βάδισε προς μια πόρτα του διαδρόμου. Ο Όβγκερ τον

ακολούθησε, πλησιάζοντας κι εκείνος το χέρι στη ζώνη του... αλλά για να πιάσει τη λαβή του ξιφιδίου που κρεμόταν εκεί.

Ο Μαγκραθμέλιος δε φάνηκε να πρόσεξε την κίνησή του. Έβαλε το ένα από τα κλειδιά μέσα στην κλειδαριά, το έστριψε. Ο Όβγκερ τού έκλεισε το στόμα με το αριστερό χέρι, του έσχισε το λαιμό με την καλοακονισμένη του λεπίδα. Αίμα πιτσίλισε τα ρούχα του δαιμονανθρώπου, προτού σωριαστεί στο πάτωμα.

Ο Στρατηγός θηκάρωσε το όπλο του, άνοιξε την πόρτα, και κοίταξε στο εσωτερικό του κελιού. «Δούκισσά μου,» είπε.

Μια σκιερή φιγούρα σάλεψε επάνω στα άχυρα. «Ποιος είσαι;»

«Ο Στρατηγός Όβγκερ. Ήρθα να σας πάρω απο δώ,» αποκρίθηκε, μπαίνοντας.

«Ο Στρατηγός Όβγκερ;» Η φωνή της Βόνα ήταν ξερή, βραχνή.

Ο άντρας έσκυψε και τη σήκωσε στα χέρια του, επειδή ήξερε πως η Δούκισσα δε μπορούσε να περπατήσει. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ίσως να μη με γνωρίζετε, μα εγώ σας γνωρίζω.»

Τα μαύρα μάτια της τον κοίταξαν με δυσπιστία. «Λες αλήθεια; Ήρθες να με πάρεις απο δώ; Δηλαδή, από την Όρφάλχ;»

«Ναι,» απάντησε ο Όβγκερ. Βγήκε από το κελί και βάδισε. «Μη μιλάς, τώρα,» της είπε. Απέφυγε έναν Μαγκραθμέλιο, στρίβοντας εκεί όπου έπρεπε για να μην τον συναντήσει, και έφτασε στις σκάλες.

«Εδώ, Δούκισσά μου, θα έχουμε πρόβλημα. Πάρε το ξιφίδιο από τη μέση μου.»

Η Βόνα δίστασε.

«Γρήγορα.»

Η Βόνα το ξεθηκάρωσε, αγνοώντας το αίμα με το οποίο ήταν λερωμένη η λεπίδα του.

«Κρύψτο, μέσα στα ρούχα σου.»

Το έκρυψε μέσα στο κουρελιασμένο της φόρεμα.

«Και... μόλις πλησιάσω την Μαγκραθμέλια έξω και της μιλήσω, κάρφωσέ την, στο λαιμό. Γρήγορα και με δύναμη. Θα έχεις μόνο *μία* ευκαιρία. Με καταλαβαίνεις;»

Η Βόνα κατένευσε. Τον καταλάβαινε πολύ καλά. Έτσι και δε σκότωνε τη δαιμονογυναίκα με την πρώτη, εκείνη θα φώναζε κι άλλους ομοειδείς της, για να τους κομματιάσουν. Έσφιξε γερά τη λαβή του αιματοβαμμένου ξιφιδίου, κάτω απ' τα ρούχα της. «Πάμε,» είπε.

Ο Όβγκερ κοίταξε το πρόσωπό της, για λίγο. Του άρεσε αυτό που είδε εκεί. Αποφασιστικότητα και θυμός. Η Δούκισσα θα χτυπούσε την Μαγκραθμέλια, γρήγορα και θανατηφόρα. Άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα.

Φτάνοντας επάνω, μίλησε στην φρουρό από το καγκελωτό παραθυράκι: «Άνοιξε.»

Η Μαγκραθμέλια άνοιξε, και τα μάτια της γούρλωσαν, καθώς τον αντίκρισε να κουβαλά τη Δούκισσα της Σάνβεκ. «*Τι κάνεις, άνθρωπε;*» απαίτησε.

Ο Όβγκερ την πλησίασε. (Η Βόνα έσφιξε τα δόντια· έσφιξε ακόμα περισσότερο τη λαβή του ξιφιδίου μέσα στη γροθιά της.) «Η Στρατάρχισσα Νερενία μού παράγγειλε να τη φέρω επάνω.»

«*Γιατ-;*»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της. Το λεπίδι της Δούκισσας παρουσιάστηκε, ξαφνικά, μέσα από τα κουρελιασμένα της ρούχα και καρφώθηκε στο λαιμό της Μαγκραθμέλια. Μια πνιχτή φωνή βγήκε απ' τα μισάνοιχτα χείλη της τελευταίας, όχι αρκετά δυνατή για να ειδοποιήσει κάποιον.

Η Βόνα έχωσε ακόμα πιο βαθιά το ξιφίδιο της. Το έστριψε. Το τράβηξε έξω. Η δαιμονογυναίκα σωριάστηκε στο δάπεδο.

Ο Όβγκερ ξεκίνησε να βαδίζει. «Κρύψου μέσα στην κάπα μου, όσο πιο καλά γίνεται,» της είπε. «Και φόρεσέ μου και την κουκούλα.»

Η Δούκισσα –επιστρέφοντας το ξιφίδιο μέσα στα ρούχα της– υπάκουσε. Ήξερε πως αυτό δεν αποτελούσε μεγάλη κάλυψη για

κανέναν απ'τους δυο τους, όμως, τουλάχιστον, κάποιος που τους έβλεπε δε θα τους αναγνώριζε αμέσως. Κι όταν έβγαιναν απ'το παλάτι, τα πράγματα, πλέον, θα ήταν ευκολότερα.

Ο Όβγκερ διέσχισε έναν διάδρομο, ζύγωσε μια πόρτα. «Άνοιξε.»

Η Βόνα την άνοιξε. Βγήκαν στον κήπο. Μπορούσε ν'ακούσει την ανάσα του άντρα που την κρατούσε να έχει γίνει γρήγορη. Έμοιαζε αγχωμένος. *Κακό σημάδι*, σκέφτηκε η Δούκισσα.

Έφτασαν στον τοίχο του κήπου. «Εδώ είναι τα δύσκολα,» είπε ο Όβγκερ. «Πρέπει να σκαρφαλώσουμε.»

Η Βόνα κοίταξε το πέτρινο εμπόδιο εμπρός τους, και ένα σύγκρυο τη διαπέρασε. *Πώς θα το κάνω αυτό;...*

Σαν απάντηση στην νοερή της ερώτησή, ο Όβγκερ είπε: «Βλέπεις αυτά τ'αναρριχώμενα φυτά; Απο δώ θα κρατηθείς, μέχρι ν'ανεβώ. Θα στηριχτείς όρθια.»

«Και μετά;»

«Μετά, θα σ'ανεβάσω.» Δεν ακουγόταν, όμως, και τόσο σίγουρος.

Η Βόνα άπλωσε τα χέρια της και πιάστηκε απ'τα φυτά που σκαρφάλωναν στην επιφάνεια του τοίχου. Ο Όβγκερ την άφησε, και, δίχως ιδιαίτερη δυσκολία, ανέβηκε στην κορυφή.

Τέντωσε το δεξί του χέρι προς το μέρος της. «Έλα.»

Η Βόνα πήρε μια βαθιά ανάσα. *Πνεύματα, βοηθήστε με*. Ήθελε, απελπισμένα, να βγει απο δώ. *Οπωσδήποτε*. Όχι τόσο για να σωθεί η ίδια, όσο για να εκδικηθεί τη Νερενία. Γνώριζε πολύ καλά πως μονάχα το γεγονός ότι την κρατούσε αιχμάλωτη εμπόδιζε τον Βένγκριλ και το στρατό της Βασίλισσας Αάνθα απ'το να επιτεθούν στην πόλη. *Θα φύγω από τούτο το μέρος, και όλοι θα πεθάνουν!* Άπλωσε το χέρι της κι έφτασε το χέρι του Όβγκερ. Τα δουλεμένα δάχτυλα του Στρατηγού έκλεισαν γερά γύρω απ'τον καρπό της, και ο άντρας την τράβηξε επάνω, ενώ εκείνη προσπαθούσε να τον βοηθήσει, συγκρατώντας τον εαυτό της από τα αναρριχώμενα φυτά, με το αριστερό της χέρι.

Σύντομα, βρισκόταν στην κορυφή του τοίχου του κήπου.

«Καλύτερα απ' ό,τι περίμενα,» της είπε ο Όβγκερ, και πήδησε κάτω, απ' την έξω μεριά, μέσα στις σκιές ενός δρόμου.

Ύψωσε το βλέμμα του στη Δούκισσα. «Ελα. Πέσε.»

Η Βόνα έπεσε. Και δεν κατάλαβε για πότε ο Στρατηγός την έπιασε και ξεκίνησε, αμέσως, να βαδίζει, μπαίνοντας σε μια πάροδο της Ορφαλχ, σκοτεινή εκτός από τα λιγοστά σημεία όπου τη φώτιζαν λάμπες επάνω σε ξύλινους στύλους.

«Κρύψου μέσα στην κάπα μου.»

Η Δούκισσα υπάκουσε.

Ο Όβγκερ την πήγε προς το φυλάκιο της παραπύλης του ανατολικού τείχους. Λίγο προτού φτάσουν εκεί, σταμάτησε στη γωνία ενός δρόμου, όπου είχε αφήσει τη λάμπα του, το απόγευμα.

«Πάρτη,» είπε στη Βόνα. Εκείνη, πάλι, υπάκουσε. «Και άναψέ την. Το τσακμάκι βρίσκεται στην εσωτερική τσέπη του πανωφοριού μου.»

Η Δούκισσα έχωσε το χέρι της μέσα στο πανωφόρι του, πήρε το τσακμάκι, κι άναψε τη λάμπα· ύστερα, το επέστρεψε στη θέση του. «Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε, σιγανά. Όχι πως φοβόταν μην την ακούσει κανείς, όμως η όλη κατάσταση ήταν... συνωμοτική, υπόγεια· το ψιθύρισμα τής ερχόταν φυσιολογικά.

«Δεν έχω χρόνο για εξηγήσεις, Υψηλοτάτη,» είπε ο Όβγκερ, βαδίζοντας.

Όταν έφτασαν μπροστά στην παραπύλη, ο Στρατηγός κοίταξε, πάλι, γύρω-γύρω. Και διαπίστωσε ότι κανείς δεν τους παρακολουθούσε. *Ωραία, σκέφτηκε. Όλα κινούνται στρωτά. Το θέμα, όμως, είναι: ο υπόνομος θα μας βγάλει έξω απ' την πόλη; Πνεύματα, δεν πιστεύω να μου σκαρώνετε καμία χοντρή πλάκα. Θα σας κρατάω κακία για όλη μου τη ζωή. Όσο σύντομη κι αν είναι μετά από τούτο...*

Ο Όβγκερ βάδισε προς την ξύλινη θύρα του φυλακίου. Την άνοιξε με το πόδι. Και μέσα, αντίκρισε δυο δαιμονογυναίκες κι έναν δαιμονάνθρωπο να κάθονται γύρω απ' το τραπέζι, με μια τεχνολογική λάμπα ανάμεσά τους.....

.....
Ο Στρατηγός βλεφάρισε.

«Σε είχα δει και το πρωί, κουκουλοφόρε,» είπε η μια απ'τις Μαγκραθμέλιες, καθώς όλοι τους άρχιζαν να σηκώνονται.

Το μυαλό του Όβγκερ λειτούργησε γρήγορα. Άφησε κάτω τη Βόνα, λέγοντας: «Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αφέντες μου. Είπα να φέρω τη γυναίκα μου εδώ. Είναι άρρωστη, και πρέπει να ξεκουραστεί.»

Η δαιμονογυναίκα στένεψε τα παράξενα μάτια της. «Αυτή μου μοιάζει με... Άνθρωπε!» γρύλισε.

Καθώς ήταν σκυμμένος, ο Όβγκερ τράβηξε, πάραυτα, το ξίφος απ'τη ζώνη του και χίμησε καταπάνω στην Μαγκραθμέλια (η οποία στεκόταν πρώτη). Το λεπίδι του της καρφώθηκε στο στομάχι. Αίμα πετάχτηκε πάνω στα ρούχα της και στα ρούχα του Στρατηγού, πορφυρό απ'την πληγή της, μαύρο απ'το στόμα της.

Οι άλλοι δυο Μαγκραθμέλιοι τράβηξαν τα όπλα τους. Ο Όβγκερ στράφηκε να χτυπήσει τη δαιμονογυναίκα στα πλευρά. Εκείνη απέκρουσε με το λεπίδι της. Ο δαιμονάνθρωπος επιχείρησε να πάρει το κεφάλι του Στρατηγού. Ο Σαραολνιανός έσκυψε και τον κάρφωσε στην κοιλιά, διαπερνώντας τη δερμάτινη αρματωσιά του.

Κάτι σφύριξε στον αέρα.

Ο Όβγκερ στράφηκε, περιμένοντας να δει ό,τι χειρότερο. Όμως εκείνο που είδε ήταν ένα ξιφίδιο καρφωμένο στ'αριστερό μπράτσο της δαιμονογυναίκας –το ξιφίδιο της Βόνα. Ο Στρατηγός χτύπησε την Μαγκραθμέλια καταπρόσωπο, με τη γαντοφορεμένη του γροθιά. Τράβηξε το σπαθί του έξω απ'τον άλλο και, καθώς τώρα η αντίπαλός του βρισκόταν κάτω, πάτησε τον καρπό του οπλοφόρου χεριού της και κατέβασε, με δύναμη, τη λεπίδα του επάνω στο αριστερό της στήθος, διαπερνώντας της την καρδιά.

Νεκροί. Όλοι τους.

Ο Όβγκερ κοίταξε ανήσυχος προς την πέτρινη σκάλα, φοβούμενος πως μπορεί κι άλλοι να κατέβαιναν απο κεί. Αλλά κανείς δεν ήρθε.

Θηκάρωσε το σπαθί του. Τράβηξε το ξιφίδιο από το μπράτσο της δαιμονογυναίκας και το έδωσε στην Βόνα.

«Τελείωσε,» της είπε. «Φεύγουμε.» Γονάτισε πλάι στη σχισμή του πατώματος. «Ευχήσου μονάχα τούτο το άνοιγμα να μας οδηγήσει κάπου έξω απ' την πόλη.»

Η Δούκισσα έβαλε, πάλι, το ξιφίδιο μέσα στα ρούχα της, καθώς τον κοιτούσε να σηκώνει την πλάκα και να την ρίχνει στο πλάι. Ο Όβγκερ ήρθε κοντά της και την πήρε στα χέρια του, όπως πριν. Ο τρόπος που τη σήκωνε έμοιαζε τόσο με του Κίορν, του νεκρού της συζύγου... Δάκρυα ήρθαν στα μάτια της.

«Κουράγιο, Δούκισσά μου,» της ψιθύρισε ο Στρατηγός. «Σε λίγο, θα είμαστε μα—»

«Όχι, δεν είν' αυτό,» τον διέκοψε εκείνη.

Ο Όβγκερ γονάτισε δίπλα στο άνοιγμα. «Λοιπόν,» είπε. «Θα σε κατεβάσω, αργά, εντάξει; Πρόσεχε τη λάμπα μας. Θα είναι το μοναδικό μας φως εκεί κάτω.»

Η Βόνα έριξε μια ματιά στην τεχνολογική λάμπα των Μαγκραθμέλιων. «Ίσως...» άρχισε.

«Εμπιστεύεσαι τις μηχανές των δαιμόνων;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Κατέβασέ με.»

Ο Όβγκερ την κατέβασε. Τα πόδια της δεν τη βαστούσαν, όμως εκείνη κρατήθηκε απ' τον τοίχο και, τουλάχιστον, δεν έπεσε απότομα στο έδαφος, παρά γλίστρησε κάτω ομαλά.

Ύστερα, πήδησε πλάι της ο Στρατηγός και έριξε μια ματιά δεξιά κι αριστερά του. «Απο κεί πρέπει να είναι η έξοδος,» είπε, σταματώντας το βλέμμα του στα αριστερά.

«Είσαι βέβαιος;»

«Αν δεν είναι, κι οι δυο θα πεθάνουμε απ' τη βρόμα, Δούκισσά μου.»

Πράγματι, συλλογίστηκε η Βόνα.

Ο Όβγκερ τη σήκωσε στην αγκαλιά του, και ξεκίνησε να βαδίζει, ενώ εκείνη βαστούσε τη λάμπα. Ποντίκια και έντομα σκορπίζονταν

στο διάβα τους. Η Βόνα ανέκαθεν τα σιχαινόταν –και τα έντομα και τα ποντίκια. Έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του άντρα που την κουβαλούσε. Εισέπνευσε τη μυρωδιά του δέρματος του πανωφοριού του, προσπαθώντας ν' αποφύγει τη μπόχα του υπονόμου.

Ο Όβγκερ είχε το κεφάλι του σκυμμένο, καθώς προχωρούσε εδώ κάτω, ώστε να μην χτυπήσει στο ταβάνι. *Οι υπόνομοι της Όρφαλχ δεν είναι και πολύ πιο στενοί από τους δρόμους της, παρατήρησε. Θετικό αυτό. Γιατί, αν στένευαν περισσότερο, δε θα μπορούσε να τρυπώσει ούτε ποντικός σε τούτο το μέρος· μονάχα καμία αράχνη, και με το ζόρι...*

Συνάντησε διάφορες στροφές στο δρόμο του, όμως προσπάθησε να διατηρήσει μία συγκεκριμένη πορεία, πιστεύοντας πως έτσι θα έφτανε σε κάποια έξοδο. *Πνεύματα... Καταραμένα Πνεύματα, μη μου κάνετε εκείνη τη δαιμονισμένη πλάκα που λέγαμε πιο πριν, ανάθεμά με... Πώς βγαίνει κανείς απο δώ;*

Συνέχισε να βαδίζει.

«Φτάνουμε;» τον ρώτησε η Βόνα.

«Ναι, Δούκισσά μου, φτάνουμε,» της απάντησε, με τρεμάμενη φωνή. *Πνεύματα, πού είναι η έξοδος; Πού είναι η έξοδος; Η ανάσα του είχε γίνει βαριά. Και ήταν κι αυτή η μπόχα... Αυτή η διαολεμένη μπόχα... Σε λίγο, δε θα μπορώ ν' αναπνεύσω καθόλου.*

Να σε πάρουν οι δαιμονάνθρωποι, Δούκισσα Θάρνα! Εσύ μας έμπλεξες εδώ! Εσύ φταις για όλα! Όμως... ήδη σε έχουν πάρει οι δαιμονάνθρωποι, αν δεν κάνω λάθος.

Η λάμπα στο χέρι της Βόνα διέλυε το σκοτάδι εμπρός του, μα η αλήθεια ήταν ότι ο Όβγκερ δεν ήξερε πού βάδιζε. Δεν ήξερε αν έκανε Πνευματοχτυπημένους κύκλους ή όχι! Δεν ήξερε αν είχε αλλάξει τελείως πορεία. *Λες να βρισκόμαστε ακόμα κάτω απ' την πόλη; Λες να μην έχουμε βγει; Πού πηγαίνω, πανάθεμά με; Πού πηγαίνω;*

Το σκοτάδι. Βρισκόταν παντού γύρω του, περιτριγύριζε το φως της λάμπας, κι έμοιαζαν πλοκάμια να τυλίγονται και να ξετυλίγονται μέσα του, έτοιμα να τον αρπάξουν. Έτοιμα να τον πνίξουν. *Αλλά η μόχα φτάνει για να με πνίξει· δε χρειάζονται και τα δαιμονισμένα πλοκάμια της καταραμένης μου φαντασίας!*

«Φτάνουμε;»

«Ναι...»

Η Βόνα ύψωσε το βλέμμα της, για να κοιτάξει το πρόσωπό του. «Έχεις χαθεί,» είπε. Δε ρωτούσε.

«Θα βρω την έξοδο,» αποκρίθηκε ο Όβγκερ. «Θα βρω την έξοδο, Δούκισσά μου. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Όλα είναι υπό έλεγχο.»

Η Βόνα ξεφύσησε, κι ακούμπησε, πάλι, το κεφάλι στον ώμο του, μυρίζοντας το δέρμα του πανωφοριού του. *Τουλάχιστον, σκέφτηκε, θα πεθάνω εδώ. Και η Νερενία δε θα με έχει πια. Ο Βένγκριλ θα επιτεθεί. Θα την κομματιάσει!*

Ο Όβγκερ δεν είχε πάψει καθόλου να βαδίζει. Προχωρούσε, προσπαθώντας να βρει την έξοδο που είχε υποσχεθεί στην Δούκισσα. Προσπαθώντας να βγει στον καθαρό αέρα.

Και τα πάντα ταρακουνήθηκαν γύρω απ'αυτόν και την Βόνα. Οι πέτρες έτριξαν, μούγκρισαν, βρυχήθηκαν σα θηρία. Ο Στρατηγός έχασε την ισορροπία του.

«Τι συμβαίνει;» ούρλιαξε η Δούκισσα, προτού πέσουν κι οι δυο μέσα στα νερά του υπονόμου.

«Σεισμός, Υψηλοτάτη! Σαν προχτές βράδυ. Σεισμός!»

Πέτρες άρχισαν να πέφτουν γύρω τους.

Η Βόνα ούρλιαξε.

Όμως είναι πολύ, πολύ δυνατότερος από προχτές, συλλογίστηκε ο Όβγκερ, καθώς ολάκερος ο Άρμπεναρκ έμοιαζε να καταρρέει.

** ** *

«Πάλι τα ίδια!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς πεταγόταν όρθιος.

Η Νάρντα και ο Γκόρ'θλαμπ σηκώθηκαν, επίσης, από τα ξύλινα σκαμπό όπου κάθονταν γύρω από τη φωτιά.

Ο Ανώνυμος φτερούγισε στον αέρα, κρώζοντας: «Καταστροφή, Καπ'τάνιε! Καταστροφή, Καπ'τάνιε! Καταστροφή! Καταστροφή!»

«Σκάσε, δαιμονοπούλι!» γκάριξε ο Κάλ'μλιρβ, ενώ το έδαφος κάτω απ'τις μπότες του ταραζόταν άγρια. Τούτο το ταρακούνημα ήταν χειρότερο από κείνα τα μικρά στον Ωκεανό, τα οποία η Βασίλισσα Αάνθα έλεγε ότι προέρχονταν από το αποσταθεροποιημένο Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης. Τριγύρω, ο ναυτικός μπορούσε να δει τις σκηνές του καταυλισμού των Ζιρκεφιανών να πέφτουν, ενώ τα ψηλά τείχη της Όρφαλχ τραντάζονταν.

** ** *

«Δαίμονες!» αναφώνησε η Νερενία, καθώς πεταγόταν όρθια από τον ξύλινο θρόνο της. Η αρχοντική αίθουσα ταρακουνιόταν. Βάζα έπεσαν, για να γίνουν κομμάτια και θρύψαλα. Κρεμασμένα όπλα σωριάστηκαν στο δάπεδο· ένα από δαύτα παραλίγο να κόψει το κεφάλι ενός Μαγκραθμέλιου.

Η Δούκισσα Θάρνα ήταν το ίδιο αναστατωμένη με τη Νερενία. Κοιτούσε τριγύρω με γουρλωμένα μάτια. Ο Βόνιορ έμοιαζε να κρατιέται από την καρέκλα του.

Κρύσταλλα ακούστηκαν να σπάνε.

Πέτρες και σκόνη έπεσαν από τους τοίχους κι απ'το ταβάνι.

Η Θάρνα ούρλιαξε και κρύφτηκε κάτω απ'το τραπέζι, λίγο προτού ο σεισμός πάψει.

Η Νερενία απελευθέρωσε την ανάσα που κρατούσε. «Τι στην Μάγκραθμελ ήταν αυτό;...» άρθρωσε, ταραγμένη.

Οι Μαγκραθμέλιοι μέσα στην αίθουσα την αγριοκοίταξαν.

** ** *

Ο σεισμός σταμάτησε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Όβγκερ τη Βόνα, την οποία είχε προσπαθήσει να καλύψει από τις πέτρες και τα χώματα με το σώμα του.

«Ναι,» έβηξε εκείνη. «Εσύ;»

«Δόξα τοις Πνεύμασι, δεν έπεσε όλο το ταβάνι επάνω μας. Όμως... δεν έχουμε φως, τώρα...» Η λάμπα τους είχε σπάσει από μια πέτρα.

«Ναι...»

«Ωστόσο, θα τα καταφέρουμε.» Ο Όβγκερ προσπάθησε ν' ακουστεί καθησυχαστικός, αλλά ήταν βέβαιος πως δεν το κατόρθωσε. Σηκώθηκε όρθιος, παίρνοντας τη Βόνα στα χέρια. «Για να δούμε πού μπορούμε να πάμε...»

Άπλωσε το πόδι του μπροστά. Βρήκε πέτρες. Προχώρησε επάνω τους, προσεκτικά, για να μην πέσει. *Ο χρόνος δεν παίζει ρόλο, σκέφτηκε. Σημασία έχει να καταφέρουμε να βγούμε απο δώ. Μισή ώρα μπροστά, μισή ώρα πίσω, δε μετράει. Και να έχουν καταλάβει την εξαφάνιση της Δούκισσας ως τώρα, ο σεισμός θα τους προκάλεσε άλλα προβλήματα. Άσε που μέχρι να μας εντοπίσουν— Όβγκερ, ηρέμησε! Ηρέμησε.*

«Έχε το χέρι σου απλωμένο,» είπε στη Βόνα. «Ωστε αν συναντήσουμε εμπόδιο—»

«Ναι, ξέρω. Ήδη το έχω.»

«Ωραία.»

Τώρα, το σκοτάδι δεν έμοιαζε να τους απειλεί από την άκρια του φωτός της λάμπας· τώρα, τους είχε τυλίξει μέσα στη μαυρίλα του, ενώ η μπόχα κατέκλυζε τα ρουθούνια τους. Προχωρούσαν, μα κανένας απ'τους δυο τους δεν ήταν βέβαιος άμα ποτέ θα έβγαιναν.

«Φως!» αναφώνησε η Βόνα.

«Ναι, Δούκισσά μου, το βλέπω,» ανέπνευσε ο Όβγκερ. *Πνεύματα, άμα τούτο είναι δικό σας κόλπο... Αλλά, όχι, θα έπρεπε να σας ευχαριστώ, που καμια πέτρα δε μας σκότωσε.* «Φως.» *Φως το οποίο*

δε θα είχα δει, αν η Βόνα κρατούσε τη λάμπα. Φαίνεται από το βάθος του διαδρόμου, αχνό. Φεγγαρόφωτο. Βάδισε προς τα κει. Προσεχτικά, όμως. Δεν άφησε τον ενθουσιασμό του να τον παρασύρει. Παντού βρίσκονταν πεσμένες πέτρες, επικίνδυνες να σκοντάψει επάνω τους και να σωριαστεί.

Κιγκλίδωμα. Αντίκρισε ένα κιγκλίδωμα, μέσα απ' το οποίο περνούσε το φεγγαρόφωτο.

«Σωθήκαμε, Δούκισσά μου. Σωθήκαμε.»

** ** *

Όχι πολύ ώρα αφότου είχε τελειώσει ο σεισμός και οι Ζιρκεφιανοί έστηναν, ξανά, τις τέντες και τις σκηνές τους, η μισθοφόρος με την οποία είχε μιλήσει ο Κάλ'μλιρβ το πρωί ήρθε να τον βρει, τρέχοντας.

«Οδηγέ!» φώναξε. «Οδηγέ!»

«Τι 'ναι, κοπελιά;» ρώτησε εκείνος, μασώντας το τσιμπούκι του.

«Βρήκαμε δυο ανθρώπους στην ακτή, Οδηγέ. Έναν άντρα και μια γυναίκα. Η γυναίκα πρέπει νάναι χτυπημένη, γιατί ο άντρας τη σηκώνει στα χέρια. Κι οι δυο τους βρομάνε, λες και κάποιος τους είχε μόλις βουτήξει στα σκατά.»

«Ποιοι είναι; Ρωτήσατε;»

«Ο άντρας λέει πως φέρνει τη Δούκισσα Βόνα.»

«Τι!» αναφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, ενώ ο Γκόρ'θλαμπ και η Νάρντα, που βρίσκονταν κοντά του, συνοφρυώθηκαν. «Τη Δούκισσα Βόνα; Την αδελφή του Βασιληά Βένγκριλ;»

«Ξέρω γω, Οδηγέ; Αυτήν, υποθέτω,» απάντησε η μισθοφόρος.

«Για στάσου λίγο, κοπελιά.» Ο Κάλ'μλιρβ ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της, αναγκάζοντάς την να παραμερίσει. Και, μόλις έφυγε από μπρος του, ο ναυτικός αντίκρισε κάμποσους Ζιρκεφιανούς να περιτριγυρίζουν έναν άντρα, ο οποίος τον πλησίαζε –και ο οποίος κουβαλούσε μια μαυρομάλλα γυναίκα με

κουρελιασμένο φόρεμα. *Η Δούκισσα Βόνα;* Κι οι δυο τους έμοιαζαν να είναι σε μαύρα χάλια.

Ο Κάλ'μλιρβ περίμενε να έρθουν κοντά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Δεύτερη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Ανατροπή

Είστε ο Οδηγός των Ζιρκεφιανών;» ρώτησε ο άντρας.

«Ναι, σύντροφε,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Και ποιος είσαι συ;» Σούφρωσε τη μύτη του από τη δυσοσμία που ερχόταν από το μέρος του συνομιλητή του. Πράγματι, όπως είχε πει κι η μισθοφόρος, νόμιζες ότι ο άνθρωπος είχε βουτήξει στα σκατά!

«Ονομάζομαι Όβγκερ. Στρατηγός Όβγκερ της Γκέχβιν. Φέρνω την Δούκισσα Βόνα, αδελφή του Βασιληά Βένγκριλ και Πριγκίπισσα του Βασιλείου.»

Ο Κάλ'μλιρβ κοίταξε τη γυναίκα που κουβαλούσε ο άντρας. «Είστε, πράγματι, η Δούκισσα Βόνα, για την οποία έχει αναβληθεί η επίθεση;»

«Ναι,» ένευσε εκείνη. «Καλέστε εδώ τον Βασιληά Βένγκριλ. Θα σας διαβεβαιώσει γι' αυτό.»

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε. «Έρχεστε από μέσα απ' την πόλη; Πώς βγήκατε; Μου είπαν ότι σας βρήκαν στην ακτή.»

«Ακτή! Ακτή! Ακτή!» έκρωξε ο Ανώνυμος από τον φαρδύ ώμο του Γκόρ'θλαμπ όπου βρισκόταν γαντζωμένος.

«Πήρα τη Δούκισσα από τα μπουντρούμια της Όρφαλχ, κύριε. Και, ύστερα, ξεφύγαμε διαμέσου των υπονόμων,» εξήγησε ο Όβγκερ.

Εξ ου και η ευωδιά σας, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τώρα, θα μπορούσαμε κάπου να καθίσουμε;» ρώτησε ο Στρατηγός.

«Φυσικά, σύντροφε,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μιλριβ. Και φώναξε σε μερικούς Ζιρκεφιανούς που βρίσκονταν γύρω από μια φωτιά: «Κάντε χώρο, σκυλόψαρα, για τον κύριο και τη Δούκισσα!»

Εκείνοι απομακρύνθηκαν, και ο Όβγκερ κάθισε πλάι στις φλόγες, αποθέτοντας την Βόνα, ευγενικά, στο έδαφος. Ο Κάλ'μιλριβ, ο Γκόρ'θλαμπ, και η Νάρντα κάθισαν κοντά τους, ενώ η αναστάτωση στον καταυλισμό των Ζιρκεφιανών άρχιζε να καταλαγιάζει.

«Καλέστε τον Βασιληά Βένγκριλ, παρακαλώ,» είπε η Δούκισσα. «Ειδοποιήστε τον ότι βρίσκομαι εδώ.»

Ο Κάλ'μιλριβ έβγαλε την πίπα απ'το στόμα του, έβαλε μέσα δυο δάχτυλα, και σφύριξε δυνατά. Κάποιοι στράφηκαν να τον κοιτάζουν. «Ας τσακιστεί ένας από σας να ειδοποιήσει τον Βασιληά Βένγκριλ ότι έχουμε δω την αδελφή του.»

Οι Ζιρκεφιανοί κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

«Άντε, τράβα,» είπε κάποιος στο διπλανό του.

«Εγώ; Εσένα κοιτούσε!»

«Δεν κοιτούσε εμένα, ηλίθιε! Εσένα κοιτούσε, ή τη διπλανή σου. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο από κείνη τη μεριά.»

«Από τη δικιά σου μεριά ήταν στραμμένο,» μούγκρισε η γυναίκα στην οποία είχε αναφερθεί. «Τώρα, τσακίσου και πήγαινε!»

«Γιατί δεν πας εσύ;»

«Άσε—»

«Σκάστε όλοι σας!» φώναξε ο Κάλ'μιλριβ. «Και να τσακιστεί ένας σας να ειδοποιήσει τον Βασιληά Βένγκριλ. *Τώρα!*»

Ένας Ζιρκεφιανός —όχι απ'αυτούς που λογομαχούσαν— σηκώθηκε, κι άρχισε να βαδίζει γρήγορα.

«Ορίστε το παλικάρι,» είπε ο Κάλ'μιλριβ. «Πρόθυμο να εξυπηρετήσει, να πούμε.» Ξανάβαλε την πίπα του στο στόμα.

Έστρεψε το βλέμμα του στον Όβγκερ. Τον παρατήρησε. «Πώς κι εσύ αποφάσισες να βοηθήσεις τη Δούκισσα, σύντροφε; Δεν είσαι από τους μέσα;»

Εκείνος αναστέναξε. «Ό,τι κι αν σκέφτεσαι για μένα, φίλε μου, δεν είμαι δαιμονόφιλος,» τόνισε. «Ήμουν –γιατί δεν πιστεύω, πλέον, να είμαι– Στρατηγός του Δουκάτου Γκέχβιν, στην υπηρεσία της Δούκισσας Θάρνα, η οποία αποφάσισε να συμμαχήσει με τον Σφετεριστή... Όμως εγώ δε συμφώνησα ποτέ με την απόφασή της... Να βρίσκομαι πίσω από κείνα τα τείχη...» Έστρεψε το κεφάλι προς την Όρφαλχ, που φωτιζόταν από την ασημιά ακτινοβολία των τεσσάρων φεγγαριών. «...και να αρνούμαι την πρόσβαση στον δικαιοματικό Βασιληά της χώρας μου... κρατώντας την αδελφή του αιχμάλωτη... εκβιάζοντάς τον... Δε μου ταιριάζει, Οδηγέ.»

Ο Κάλ'μλιρβ φύσηξε καπνό απ' τα ρουθούνια. Ο Ανώνυμος πέταξε από τον ώμο του Γκόρ'θλαμπ και προσγειώθηκε κοντά στην Βόνα, η οποία χαμογέλασε.

Κανείς δε μίλησε, για κάποια ώρα, καθώς όλοι περίμεναν τον Βασιληά Βένγκριλ να έρθει. Ο Οδηγός των Ζιρκεφριανών έριχνε ματιές στους πολεμιστές του λαού του, προσπαθώντας να δει την αντίδρασή τους από αυτό που είχε μόλις συμβεί –από τη διάσωση της Δούκισσας Βόνα –της γυναίκας που, όσο ο εχθρός την είχε αιχμάλωτη, δε μπορούσαν να επιτεθούν. Ο Κάλ'μλιρβ παρατήρησε ότι πολλοί γυάλιζαν κι ακόνιζαν τα όπλα τους, ενώ μια γενικότερη ανησυχία επικρατούσε. *Μυρίζονται ότι ζυγώνει η ώρα της μάχης. Μόλις η Βασίλισσα Αάνθα κι ο Βασιληάς Βένγκριλ μάθουν ότι η αδελφή του δεύτερου είναι εδώ, μαζί μας, δε θα διστάσουν να δώσουν το σύνθημα της επίθεσης.*

Όταν είδε τους δύο εν λόγω μονάρχες να πλησιάζουν, σηκώθηκε απ' τη θέση του και υποκλίθηκε. Όπως και οι υπόλοιποι που βρίσκονταν γύρω από τη φωτιά, εκτός από την Δούκισσα της Σάνβεκ.

«Βόνα,» είπε ο Βένγκριλ, ατενίζοντας την αδελφή του. Φαινόταν ανακουφισμένος που την είχε βρει εδώ, ή ακόμα και έκπληκτος. «Στην αρχή, δεν ήθελα να το πιστέψω. Είναι σαν θαύμα.» Γονάτισε πλάι της και την αγκάλιασε.

«Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Βένγκριλ,» μουρμούρισε εκείνη, κοντά στ'αφτί του. «Χαίρομαι τόσο που σε ξαναβλέπω.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν επιχείρησε να τη σηκώσει όρθια, μα η Δούκισσα τον σταμάτησε. «Όχι,» είπε, κουνώντας το κεφάλι.

«Βόνα...» ψιθύρισε ο Βένγκριλ, ξεροκαταπίνοντας. «Τι συμβαίνει;» *Τι της έκαναν;* συλλογίστηκε. *Δε μπορεί να περπατήσει; Δε μπορεί να σταθεί;*

«Είμαι... κουρασμένη.»

«Δε μου λες αλήθεια. Τι σου έκαναν;»

Δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της. «Ω Βένγκριλ... Θα... θα θεραπευτούν, τελικά... Τα πόδια μου... Σε μια σκάλα...»

Το σμαραγδένιο βλέμμα του Βασιληά στράφηκε στον Κάλ'μλριβ. «Γιατί δε φέρατε θεραπευτή, Οδηγέ;» απαίτησε.

«Εμ... Αμέσως, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα φέρουμε έναν τώρα. Θα το φροντίσω ο ίδιος.» Και απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας προς τις σκηνές των Ζιρκεφριανών. Η φωνή του ήρθε απόμακρη στ'αφτιά των υπόλοιπων: «*Φέρτε μου έναν θεραπευτή, σκυλιά! Πού είναι ένας θεραπευτής;... Ακούτε τι σας....*»

«Θα γίνεις καλά, Βόνα,» είπε ο Βένγκριλ στην αδελφή του. «Θα γίνεις καλά.» Την αγκάλιασε, πάλι, και φίλησε το μάγουλό της. Αναμνήσεις πλημμύριζαν το νου του, τώρα που την ξανάβλεπε· αναμνήσεις από τη νιότη του, τότε που έμεναν όλοι μαζί –εκείνος, ο Σάλβινρ, η Βόνα, ο πατέρας, η μητέρα τους– στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ. Τι χαρούμενες μέρες... Τι όμορφες μέρες...

Την άφησε από την αγκαλιά του. «Πώς απέδρασες;» τη ρώτησε, πραγματικά παραξενεμένος.

Η Βόνα κοίταξε τον άντρα που καθόταν δίπλα τους. «Ο Στρατηγός Όβγκερ με βοήθησε.»

«Έχετε την ευγνωμοσύνη μου, κύριε,» είπε ο Βένγκριλ στον άγνωστο. «Όμως πώς καταφέρατε να μπειτε στην Όρφαλχ;»

Ο Όβγκερ καθάρισε το λαιμό του. Αισθανόταν μεγάλη ντροπή γι' αυτό που θα έλεγε, αλλά δε μπορούσε να το κρύψει... «Ήμουν μέσα εξ αρχής, Βασιληά μου. Κι αν με θεωρείτε για τούτο προδότη του Βασιλείου, παρακαλώ, πάρτε μου τη ζωή τώρα, μ' όποιον τρόπο επιθυμείτε.» Άφησε το βλέμμα του να πάει στις φλόγες.

Σιγή για λίγο.

Είναι τρελός; συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. «Άνθρωπέ μου,» είπε, «θα έπρεπε να μου ζητάς να σ' ανταμείψω, όχι να σε σκοτώσω!»

Ο Όβγκερ γύρισε, για να κοιτάξει το Βασιληά του. «Μεγαλειότητα...» άρθρωσε. «Ήμουν Στρατηγός της Γκέχβιν, στην υπηρεσία της Δούκισσας Θάρνα, η οποία έχω την υποψία ότι σκότωσε τη μητέρα της... και η οποία πρόδωσε το Βασίλειο, πηγαίνοντας με το σφετεριστή του θρόνου σας.» Το βλέμμα του δεν άφησε καθόλου το πρόσωπο του μονάρχη.

«Όμως εγώ δεν βλέπω έναν δαιμονόφιλο στα μάτια σου,» είπε ο Βένγκριλ. Και, απότομα, σηκώθηκε όρθιος. «Σήκω, Στρατηγέ Όβγκερ!»

Εκείνος υπάκουσε.

«Και γονάτισε εμπρός μου.»

Γονάτισε εμπρός μου; συλλογίστηκε ο Όβγκερ. *Αποφάσισε, τελικά, να μου πάρει τη ζωή; Όχι πως δε θα μου άξιζε μια τέτοια μοίρα... Στο κάτω-κάτω, δέχτηκα να οδηγήσω το στρατό της Δούκισσας Θάρνα στην Όρφαλχ. Δέχτηκα να προδώσω το Βασίλειο.* Γονάτισε. *Και τώρα, ήρθε η ώρα να πληρωθώ...*

Ο Βένγκριλ τράβηξε το σπαθί απ' τη μέση του.

Κάντο γρήγορα, Βασιληά μου. Λυπάμαι που σ' απογοήτευσα. Όμως δε λυπάμαι που έφερα την Δούκισσα Βόνα εδώ. Δε λυπάμαι που θα πεθάνω. Γιατί δε θα πεθάνω σαν δαιμονόφιλος προδότης, μα σαν... σαν ένας Σαραολνιανός που... προσπάθησε να ενεργήσει για το καλό του Βασιλείου.

Η λεπίδα του ξίφους του Βένγκριλ ακούμπησε στον δεξή του ώμο. «Ως δικαιοματικός σου Βασιληάς, Άρχοντα Όβγκερ, και ως δικαιοματικός Βασιληάς του Σαραόλν, σε ονομάζομαι, εδώ και τώρα, ενώπιον της αδελφής μου, Πριγκίπισσας Βόνα, και της Βασίλισσας Αάνθα του Ωκεανού, και ενώπιον των Αρχαίων Πνευμάτων, Αρχιστράτηγο του Βασιλείου!

»Σήκω, Αρχιστράτηγε Όβγκερ.»

Ο Όβγκερ ύψωσε το κεφάλι του, για να κοιτάξει τον Βένγκριλ. Βλεφάρισε, απορημένος. Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος, όπως τον είχε προστάξει ο Βασιληάς του.

«Μεγαλειότατε,» ψέλλισε. «Αα... Δεν ξέρω τι να πω...»

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Δε χρειάζεται να πεις τίποτα, Αρχιστράτηγε. Τα έργα σου μιλούν για σένα. Κι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος επικοινωνίας για έναν Σαραολνιανό.

»Απο δώ και στο εξής, δε σε θεωρώ μονάχα Αρχιστράτηγο του Βασιλείου μου, μα και προσωπικό μου φίλο.» Θηκάρωσε το ξίφος του και του έδωσε το δεξί του χέρι.

Ο Όβγκερ το έσφιξε. «Μεγαλειότατε, με τιμάτε ιδιαιτέρως.»

«Και τώρα, θα ήθελα να ζητήσω μια χάρη από σένα και τη Βόνα,» είπε ο Βένγκριλ: «Πηγαίνετε κάπου να πλυθείτε!»

Ο Όβγκερ και η Δούκισσα γέλασαν.

«Μα τα Πνεύματα, από πού περάσατε για να βγείτε απ'την πόλη; Από τους υπονόμους;»

«Ακριβώς, αδελφέ,» αποκρίθηκε η Βόνα. «Από τους υπονόμους.»

Ο Βένγκριλ μόρφασε.

Εκείνη την ώρα, ο Κάλ'μλιρβ επέστρεψε, μαζί με έναν πενηντάρη άντρα. «Ο θεραπευτής που ζητήσατε, Μεγαλειότατε,» είπε ο Οδηγός.

«Δες τι μπορείς να κάνεις για την αδελφή μου, θεραπευτή,» πρόσταξε ο Βένγκριλ τον Ζιρκεφιανό. «Τα πόδια της είναι χτυπημένα, και δε μπορεί να βαδίζει.»

«Στις υπηρεσίες σας, Βασιληά μου,» υποκλίθηκε εκείνος, και γονάτισε πλάι στην Βόνα.

Η Βασίλισσα Αάνθα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, και είπε: «Τώρα, λοιπόν, έχουμε μια επίθεση να σχεδιάσουμε.»

Ο Βένγκριλ έγενεψε καταφατικά, ενώ τα πράσινα μάτια του γυάλιζαν.

** ** *

«Ποιος την πήρε;» φώναξε η Νερενία, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Ποιος τη βοήθησε να δραπετεύσει;»

«Δεν ξέρουμε, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε ο άντρας εμπρός της. «Βρήκαμε τη Μαγκραθμέλια στην είσοδο των μπουντρουμιών με το λαιμό σκισμένο· το ίδιο και τον φρουρό κοντά στο κελί της Δούκισσας.»

«Έχουμε προδότες ανάμεσά μας!» σφύριξε η Νερενία. «Βρείτε μου τη Δούκισσα Βόνα, αμέσως!» πρόσταξε. «Οι ζωές όλων μας εξαρτώνται απ' αυτήν. Μην κάθεσαι και με κοιτάς! Φύγε!»

Ο πολεμιστής χαιρέτησε στρατιωτικά και έγινε καπνός.

Η Νερενία στράφηκε στην Θάρνα, τον Βόνιορ, και τον Κένβρινμορ, που βρίσκονταν όλοι μέσα στην αρχοντική αίθουσα.

«Μάλλον, επάνω στον πανικό του σεισμού έγινε η διάσωση,» είπε η Δούκισσα της Γκέχβιν.

«Αυτό υποψιάζομαι κι εγώ,» αποκρίθηκε η Νερενία, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο της. «Και πρέπει να βρούμε την Βόνα προτού απομακρυνθεί, αλλιώς— Αλλά πού να πάει; Οι πύλες είναι κλειστές.»

«Ίσως να έχει κάποιον άλλο τρόπο,» είπε η Θάρνα, μοιάζοντας τρομοκρατημένη.

Αντιλαμβάνεται πολύ καλά πως, αν δεν τη βρούμε, είμαστε χαμένοι, συλλογίστηκε η Νερενία. Όλοι το αντιλαμβανόμαστε. «Τι άλλο τρόπο; Πώς μπορεί να βγει από μια πόλη η οποία είναι σε κατάσταση

πολιορκίας;» Ύστερα, τα μάτια της στένεψαν: «Από τους υπόνομους, μήπως;... Από τους υπονόμους!

»Φρουροί!» φώναξε. «Φρουροί!»

Δυο άντρες και μια γυναίκα ζύγωσαν.

«Ψάξτε τους υπονόμους της πόλης. Εκεί πρέπει να έχει πάει η Δούκισσα Βόνα. Ψάξτε τους και βρείτε τη!»

Καθώς οι πολεμιστές χαιρετούσαν στρατιωτικά τη Νερενία, ο Βόνιορ έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να αυτοσυγκεντρωθεί, επικαλούμενος τα Πνεύματα. Στο μυαλό του είχε την εικόνα του προσώπου της Δούκισσας της Σάνβεκ. *Βρείτε τη για μένα. Βρείτε την.....*

...Μια σκηνή άρχισε να σχηματίζεται μπροστά στα πνευματικά του μάτια: Η Δούκισσα της Σάνβεκ. Πλάι σε μια φωτιά. Κοντά της... ο Βασιληάς Βένγκριλ... η Βασίλισσα Αάνθα... κάποιιοι άγνωστοι... και... ο Όβγκερ! *Ο καταραμένος προδότης! Μας πούλησε! Έπρεπε να το είχα καταλάβει ότι είχε τέτοιες προθέσεις... Έπρεπε να το είχα καταλάβει από χτες, επάνω στις επάλξεις... Έτσι όπως ατένιζε τη Βόνα... Τη λυπόταν. Και φοβόταν ότι θα χάναμε τη μάχη, ότι θα μας σκότωναν όλους, τελικά. Ο δειλός! Ο δειλός προδότης!*

Ανοίγοντας τα μάτια του, είπε: «Νερενία, πες τους να σταματήσουν να ψάχνουν για την Βόνα και ν'αρχίσουν να ετοιμάζονται για την επίθεση που, σύντομα, θα γίνει εναντίον μας.»

Η Στρατάρχισσα στράφηκε, απότομα, στο μέρος του, κάνοντας τα πορφυρά της μαλλιά ν'ανεμίσουν. «Τι; Γιατί;»

«Η Βόνα βρίσκεται μαζί με τον Βασιληά Βένγκριλ και τη Βασίλισσα Αάνθα, έξω από την πόλη,» την πληροφόρησε ο Βόνιορ.

«Πώς το ξέρεις;» σφύριξε η Νερενία, πλησιάζοντας τη μεριά όπου εκείνος καθόταν, μακριά από τους υπόλοιπους.

«Το ξέρω.»

«Αυτό δε μου φτάνει! *Πώς το ξέρεις;*»

Ο Βόνιερ σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Έχω... δυνάμεις παρόμοιες με του Βασιληά σου, Στρατάρχισσα.»

Τα μάτια της Νερενία γούρλωσαν, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Η φωνή της ήταν πνιχτή: «Και τώρα μου το λες;...» *Μετά από τόσο καιρό που πηδιέμαι μαζί σου; πρόσθεσε, νοερά.*

Ο Βόνιερ ανασήκωσε τους ώμους. Στράφηκε απ'την άλλη, και βάδισε μέσα στην αρχοντική αίθουσα. Τα βήματα των μποτοφορεμένων του ποδιών ήχησαν επάνω στο δάπεδο. «Δεν υπάρχει καιρός για λόγια. Πρέπει να προετοιμαστούμε για τα κύματα που έρχονται καταπάνω μας.»

Κύματα, σκέφτηκε η Νερενία. Κύματα, σύντομα, θα χτυπήσουν τα τείχη της πόλης μου.

** ** *

Μέσα στα μεσάνυχτα, όλοι οι αρχηγοί του στόλου συγκεντρώθηκαν στην καμπίνα της Βασίλισσας Αάνθα: ο Βασιληάς Κέργκναρ, ο Ρινκ ον Γκνερφ, ο Νε-Μόρλιν, ο Πρίγκιπας Θέρεν, η Ναύαρχος Μίρθα, ο Κάλ'μλιρβ, η Πριγκίπισσα Σούλτριθ, ο Βασιληάς Νόβμορ, η Αρχόντισσα Άρρα, ο Αρχιστράτηγος Όβγκερ (φρεσκοπλυμένος και ντυμένος με καινούργια ρούχα), και, φυσικά, η ίδια η Βασίλισσα του Ωκεανού και ο Βασιληάς Βένγκριλ.

«Η επίθεση θα γίνει με την αυγή,» είπε η Αάνθα, έχοντας έναν πρόχειρο χάρτη της Όρφαλχ μπροστά της: έναν χάρτη ο οποίος είχε πρόσφατα σχεδιαστεί γι'αυτήν, ώστε να μπορέσει να συντονίσει την πολιορκία. «Πρώτ–»

«Βασίλισσά μου,» τη διέκοψε ο Νόβμορ, «προτού συνεχίσετε, θα ήθελα να σας πληροφορήσω ότι οι Καρνεβολθιανοί δε μπορούν να συμμετέχουμε σ'αυτή την επίθεση.»

Η Σούλτριθ γούρλωσε τα μάτια. «Νόβμορ!...»

Η Αάνθα προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμη. *Να σε πάρουν οι δαίμονες, Πόνκιμ!* συλλογίστηκε. «Γιατί;» ρώτησε τον Βασιληά των Καρνεβολθιανών.

«Διότι δεν επιθυμώ να επιτεθούμε στο Σαραόλν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν το θεωρώ ωφέλιμο για το λαό μου, Βασίλισσα Αάνθα. Με συγχωρείς.»

«Νόβμορ, είχαμε συμφωνήσει με την Αάνθα!» είπε η Σούλτριθ. «Είχαμε συμφωνήσει να τη βοηθήσουμε στον αγώνα της. Πιστεύεις αυτά που είπε χτες ο Πόνκιμ; Προσπαθεί να μας διχάσει, Νόβμορ, για να έχει να κάνει με λιγότερους. Η δύναμη εν τη ενώσει, αδελφέ!»

Ο Νόβμορ την αγριοκοίταξε. «Ο λαός μας υπέφερε πολλά, με τον Μεγάλο Σεισμό. Δε θα τον βάλω να περάσει κι απ' τον φούρνο ενός πολέμου!»

«Ο Ωκεανός και η Βασίλισσα Αάνθα μάς δέχτηκαν—»

«Σε παρακαλώ, Σούλτριθ,» έκανε να παρέμβει η Αάνθα, μα η Πριγκίπισσα συνέχισε, ακάθεκτη:

«—Δεν τους χρωστάμε τίποτα γι' αυτό;»

«Τους χρωστάμε την αιώνιά μας ευγνωμοσύνη,» είπε ο Νόβμορ. «Όμως τούτο δε σημαίνει ότι πρέπει να βάλω τους Καρνεβολθιανούς να καταστρέψουν και να λεηλατήσουν ένα βασίλειο το οποίο δε μας έχει ποτέ βλάψει.»

«Όσοι Καρνεβολθιανοί ήρθαν εδώ ήρθαν με τη θέλησή τους!» τόνισε η Σούλτριθ. «Θα τους απαγορέψεις να επιτεθούν;»

«Ναι.»

«Αδελφέ—»

«Είμαι ο Βασιληάς τους, Σούλτριθ. *Ξέρω* τι είναι καλό γι' αυτούς! Και είμαι και δικός σου Βασιληάς,» της θύμισε, κοιτώντας την έντονα.

Τα μάτια της Πριγκίπισσας πήγαν, για λίγο, στην Άρρα, η οποία καθόταν πλάι στον Νόβμορ, ανέκφραστη. *Γιατί ήρθε σε τούτη τη συγκέντρωση; Δεν είχε παρευρεθεί και στην προηγούμενη. Αυτή του*

έβαλε την ιδέα να μην συμμετάσχουμε στην επίθεση! Αυτή! «Είσαι, όμως, Βασιληάς του εαυτού σου;»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Νόβμορ στράβωσαν. «Τι στην Μάγκραθμελ πάει να πει τούτο;»

«Εντάξει,» είπε η Αάνθα, προλαβαίνοντας τη Σούλτριθ. «Όποιος δεν επιθυμεί να μας βοηθήσει μπορεί να πράξει όπως νομίζει. Αλλά θα τον παρακαλούσα να αποχωρήσει από αυτή τη συγκέντρωση.»

«Πολύ καλά, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Νόβμορ. «Κανένα πρόβλημα από μέρος μου.» Σηκώθηκε από τη θέση του, μαζί με την Άρρα. Έριξε ένα οξύ βλέμμα στην Σούλτριθ, μα εκείνη δεν ακολούθησε το παράδειγμά του· έμεινε εκεί όπου καθόταν.

Ο Βασιληάς του Κάρνεβολθ και η ερωμένη του βγήκαν από την καμπίνα.

Η Αάνθα κοίταξε όσους βρίσκονταν γύρω της. «Επιθυμεί κανείς άλλος ν'αποχωρήσει;»

Κανένας δε μίλησε.

«Όποιος το επιθυμεί μπορεί να το πράξει, ελεύθερα. Δε θα κρατήσω κακία σε κάποιον, επειδή δε με βοήθησε σε τούτη την επίθεση, σας διαβεβαιώνω όλους,» τόνισε η Αάνθα.

Ο Ρινκ ον Γκνερφ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, σκεπτικός. *Τι έχω να κερδίσω εάν προστάξω τους πολεμιστές μου να επιτεθούν; συλλογίστηκε. Ούτως ή άλλως, δεν είναι πολλοί. Τι επιπλέον μπορούν να προσφέρουν; Και επίσης, αν δεν επιτεθώ, ο Πόνκιμ δε θα έχει τίποτα εναντίον μου. Όμως αισθάνομαι άσχημα, και μόνο που το σκέφτομαι...*

Βέβαια, απ'την άλλη, είναι αλήθεια πως η Βασίλισσα του Ωκεανού μάς χρησιμοποιεί. Εκείνη κι ο Βένγκριλ είναι εραστές. Θέλουν να πάρουν το Βασίλειό του πίσω.

Ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών καθάρισε το λαιμό του, βάζοντας τη γροθιά μπροστά στο στόμα του. «Βασίλισσα Αάνθα...» άρθρωσε. «Οι μαχητές μου είναι λιγοστοί. Η βοήθεια που μπορούν να προσφέρουν λιγοστή, επίσης...»

«Πήγαινε, τότε,» είπε η Αάνθα, κατεβάζοντας το βλέμμα της στον χάρτη της Όρφαλχ, που ήταν απλωμένος επάνω στο τραπέζι. «Πήγαινε, Ρινκ ον Γκνερφ!»

Άκουσε τον Μογκλιανό να σηκώνεται από την καρέκλα του και να φεύγει.

Ογδόντα χιλιάδες Καρνεβολθιανούς έχασα, σκέφτηκε η Αάνθα. Και τώρα, δέκα χιλιάδες Μογκλιανούς. «Ποιος άλλος επιθυμεί να φύγει;» ρώτησε, δίχως να υψώσει το βλέμμα της και προσπαθώντας να διατηρήσει τη φωνή της σταθερή. Δε θα κρατήσω κανέναν χωρίς τη θέλησή του. Και, μα τον Ωκεανό, μακάρι να μας μείνουν, στο τέλος, αρκετοί μαχητές για να μπορούμε να πολιορκήσουμε την Όρφαλχ!...

Ο Νε-Μόρλιν έριξε μια ματιά στην πόρτα της καμπίνας, απ'όπου είχε βγει ο Ρινκ ον Γκνερφ. Ύστερα, κοίταξε την Βασίλισσα Αάνθα, η οποία είχε τα πράσινα μάτια της καρφωμένα στον χάρτη της πολιορκούμενης πόλης. *Ο λιποτάκτης Μογκλιανός! συλλογίστηκε. Δεν είμαι σαν κι αυτόν. Ένας Ελρούνιος πολεμιστής ποτέ δεν εγκαταλείπει τους συντρόφους του στη μάχη. Ποτέ δεν αθετεί τις συμφωνίες του. Υποσχέθηκα να βοηθήσω τον Βασιλιά Βένγκριλ και τη Βασίλισσα Αάνθα, και, μα τα Ερπετά, θα το κάνω!*

«Εγώ είμαι μαζί σας, Βασίλισσά μου,» δήλωσε, για να ξεκαθαρίσει, μια και καλή, τη θέση του.

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Αάνθα. Γύρισε να τον κοιτάξει, και ο Νε-Μόρλιν είδε το ευχαριστώ στο βλέμμα της.

Ύστερα: «Βασιλιά Κέργκναρ;» ρώτησε η Κυρά του Ωκεανού.

Η μεταφράστρια του Αδράντιου τού μετέφρασε τα λόγια της. Και μετέφερε την απάντησή του στους υπόλοιπους: «Είμαι στο πλευρό σας, Βασίλισσα Αάνθα.»

«Κάλ' μιλρβ;»

«Βασίλισσά μου, και νάλεγα στους δικούς μου να μη χιμήσουν, νομίζατε ότι θα μ'ακούγανε;»

Η Αάνθα μειδίασε. «Εντάξει, λοιπόν,» είπε. «Ας αρχίσουμε να σχεδιάζουμε την επίθεση.»

** ** *

Στεκόμουν και την κοίταζα να κατεβαίνει τις μαρμάρινες σκάλες του Ανακτόρου, περνώντας ανάμεσα από τα δύο αγάλματα των Μεγάλων Ερπετών που βρίσκονταν στο τέλος τους. Ήταν μια ψηλή γυναίκα, περήφανη, η Εξουσιάστρια του Χρήματος Νι-Όνζα· τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά ήταν πιασμένα πίσω από το κεφάλι της, μα ελεύθερα να χύνονται στους λεπτούς της ώμους και στην πλάτη της. Τους κροτάφους και το μέτωπό της στόλιζε το Στέμμα του Χρήματος, ενώ το κορμί της αμέτρητα κοσμήματα από χρυσό και ασήμι. Ένα δαντελωτό, γαλάζιο φόρεμα την έντυνε, διχτυωτό από τα γόνατα και κάτω. Στα πόδια της δένονταν μαύρα, ψηλοτάκουνα σανδάλια. Το πράσινό της βλέμμα ούτε που στράφηκε προς το μέρος μου· δεν έμπαινε καν στον κόπο να με κοιτάξει. Διέσχισε την αυλή του Ανακτόρου δίχως να μου δώσει σημασία, σα να ήμουν τόσο ασήμαντος όσο ένα έντομο. Ο κόκκινός της μανδύας σερόνταν πίσω της, καθώς προχωρούσε.

«Κάτι άσχημο έχει, πάλι, στο μυαλό της, διοικητά,» ψιθύρισε η Βέτα, πλάι μου.

«Άσχημο;» αποκρίθηκα. «Μάλλον, εκείνης θα της μοιάζει ωραίο, διασκεδαστικό. Ένας παραπάνω τρόπος για να πλουτίσει. Ν'αγοράσει, αγάλματα, χρυσαφικά, έργα τέχνης.»

«Και να φτωχύνει την πόλη.»

Αναστέναξα. «Μακάρι ο Νε-Τένορ να με άκουγε, Βέτα... Αλλά δε μ'ακούει.»

«Μιλήστε του περισσότερο, διοικητά. Είστε ο καλύτερός του φίλος. Εσείς μπορείτε να κάνετε κάτι!»

«Είναι δύσκολο να πείσεις έναν άντρα να σκοτώσει τη γυναίκα με την οποία μοιράζεται χρόνια το ίδιο κρεβάτι...»

«Μα δε γίνεται αλλιώς, διοικητά –η Εξουσιάστρια πρέπει να πεθαίνει!»

«Σσς. Μη φωνάζεις. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί ν'ακούει εδώ πέρα.» Το βλέμμα μου ερεύνησε το μέρος. Ήταν μια μαρμάρινη πλατεία μέσα στο Ανάκτορο, στο κέντρο της οποίας βρισκόταν ένα μεγάλο σιντριβάνι, και γύρω από την οποία ήταν δέντρα, εξωτικά και μη. Στην κορυφή των σκαλιών απ'όπου είχε κατεβεί η Νι-Όνζα στέκονταν δύο σιδερόφρακτοι πολεμιστές, κρανοφόροι, με δόρυ στο δεξί χέρι και ασπίδα στ'αριστερό. Βρίσκονταν πολύ ψηλά, για να μπορούν να μας ακούσουν. Ωστόσο... «Ας πηγαίνουμε,» πρότεινα στην πολεμίστρια που βρισκόταν μαζί μου. Και ξεκινήσαμε να βαδίζουμε.

...Και το περιβάλλον άρχισε να θολώνει, σα να συγκεντρωνόταν ομίχλη από παντού. Μαγεία! σκέφτηκα. «Βέτα!» φώναξα, μα εκείνη δε μου αποκρίθηκε. Γύρισα, για να δω πού βρισκόταν, αλλά δε μπορούσα να την εντοπίσω πουθενά. Και η ομίχλη πύκνωνε και πύκνωνε και πύκνωνε. Στο τέλος, δε μπορούσα να δω ούτε το κορμί ούτε τα χέρια μου. Επιπλέον, είχα την αίσθηση ότι δεν πατούσα, μα αιωρούμουν. Τι αλλόκοτο συναίσθημα!

Ήταν σα να βρισκόμουν μέσα σε όνειρο.

Φωνές άρχισαν να με στοιχειώνουν, κι εγώ δε μπορούσα να αντιδράσω, μονάχα να τις ακούω.

«...φόροι...»

«...και πού θα πάει το εμπόρευμα αυτό...»

«...μα τα Ερπετά! καταλαβαίνεις τι θέλω να πω...»

«...ο Εξουσιαστής Νε-Τένορ δεν αντιδρά...»

«...η θέση του!...»

«...ανοησίες!...»

«...πόλη...»

«...στροφή της Μεγάλης Ήλρ...»

«...τρελάθηκε...»

«...πετά, κάποιος πρέπει ν'αναλάβει...»

Είχα χάσει, πλέον, κάθε αίσθηση του τόπου και του χρόνου. Και... δε θυμούνται ποιος ήμουν.....

.....
.....
Ο Νε-Μόρλιν άνοιξε τα μάτια του, τρομαγμένος. Κι άλλο όνειρο, ξανά. Μα τι ήταν αυτά που έβλεπε, τέλος πάντων; Εικόνες από την Μεγάλη Έλρουν; Από πότε;

Από πότε; Μα τι σκέφτομαι; Είναι μονάχα δημιουργήματα της φαντασίας μου!

Κι όμως, του έμοιαζαν τόσο αληθινά...

Νι-Ονζα, Εξουσιάστρια του Χρήματος. Το φαντάστηκα αυτό το όνομα; Νε-Τένορ, Εξουσιαστής των Όπλων. Κι αυτό;

Η Δάτλα ήξερε ιστορία πιο καλά από εκείνον. Ίσως, αν βρισκόταν εδώ, να μπορούσε να του πει ποιοι ήταν οι εν λόγω Εξουσιαστές· πότε είχαν ζήσει. Όμως, κατά πάσα πιθανότητα, δεν είχαν ζήσει ποτέ. Από τη φαντασία του είχαν προέλθει. *Ή, μήπως, κάπου είχα ακούσει τα ονόματά τους και, τώρα, πάλι, μου ήρθαν στο μυαλό;*

«Ερπετά!...» ξεφύσησε. «Είμαι πολύ ταραγμένος.» *Ίσως επειδή δεν έχω διεξάγει ποτέ ξανά πολιορκία...*

Άλλαξε πλευρό και προσπάθησε να κοιμηθεί. Σε μερικές ώρες θα ήταν αυγή, και τότε, οι επιθέσεις στην Όρφαλχ θα άρχιζαν. Επομένως, καλύτερα να ξεκουραζόταν, τώρα που μπορούσε.

** ** *

Η Αάνθα σάλευε επάνω στο κρεβάτι της καμπίνας της, μη μπορώντας να την πάρει ο ύπνος. Πολλά πράγματα την απασχολούσαν.

Όπως η άρση της υποστήριξης των Καρνεβολθιανών. Πώς ήταν δυνατόν να είχαν πιστέψει τα λόγια του Πόνκιμ; Πώς; Ήθελε μονάχα να τους χρησιμοποιήσει! Όπως είχε χρησιμοποιήσει και τον Βένγκριλ, για να του πάρει το θρόνο. Η Σούλτριθ ήταν πολύ πιο λογική απ'τον Νόβμορ. Καλύτερα εκείνη να ήταν Βασίλισσα. *Θα μπορούσα ευκολότερα να συνεννοηθώ μαζί της!* Επιπλέον, η Αάνθα

είχε προσφέρει στους Καρνεβολθιανούς καταφύγιο στον Ωκεανό· τι πρόσωπο ήταν, τώρα, τούτο που της έδειχναν; Βέβαια, κι εκείνοι την είχαν βοηθήσει, τότε, στο Κάρνεβολθ. Όμως, και πάλι, ήταν αυτή αλληλεγγύη; ήταν αλληλοϋποστήριξη; Τόσο προδοτικοί ήταν οι Καρνεβολθιανοί; Δεν το ήξερε. Είχαν ογδόντα χιλιάδες πολεμιστές· θα μπορούσαν να συμβάλουν ιδιαίτερα στην πολιορκία. *Αλλά ίσως καταφέρω να τους πείσω, αργότερα. Ίσως να λογικευτούν. Ακούς εκεί να πάνε με τον Πόνκιμ! Με τους δαιμονοανθρώπους! Τρελάθηκαν;*

Ένα άλλο πρόβλημα που στοίχειωνε το νου της ήταν ο σεισμός που είχε συμβεί λίγο προτού παρουσιαστεί η Βόνα μαζί με τον Όγκερ. Ήταν ο δυνατότερος μέχρι στιγμής, έκρινε η Αάνθα. Ο δυνατότερος. Και, μάλιστα, στη Βόρεια Γη. Φαντάσου, δηλαδή, πόσο άσχημα θα χτύπησε τον Ωκεανό και τη Θέρληχ. Τι ζημιές μπορεί να προκληθούν... Πρέπει να σταματήσω τους σεισμούς· πρέπει να σταθεροποιήσω το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας. Όμως, πρώτα, πρέπει να τελειώσει η πολιορκία. Πόσο καιρό θα πάρει, άραγε;

Ανάθεμα τους Καρνεβολθιανούς! Μαζί τους, ξεπερνούσαμε τις διακόσιες χιλιάδες. Τώρα, δεν είμαστε παρά εκατόν-εξήντα χιλιάδες. Και η Νερενία πρέπει να έχει γύρω στις εβδομήντα. Επομένως, δε μπορούμε να κατακλύσουμε την πόλη. Θα μας πετσοκόψουν, όσο εκείνοι στέκονται στα τείχη κι εμείς προσπαθούμε ν'ανεβούμε. Είμαστε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε πολιορκητικές μηχανές. Όμως αυτό θα πάρει καιρό...

Μήπως, τελικά, οι σεισμοί θα ρίξουν τα τείχη πριν από εμάς;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Τρίτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Τα κύματα χτυπούν τα τείχη

Η Μάνζρα πήδησε στην ξηρά.

Μια κοτρόνα διέγραψε ένα μεγάλο τόξο στον αέρα και κοπάνησε επάνω στα ανατολικά τείχη της Όρφαλχ, με μεγάλο θόρυβο.

Ο Μέρθναρ, η Θάρκα, ο Λόξμαρ, η Φέρλα, και ο Όρντιβηλ πήδησαν πίσω από την Μάνζρα, κατεβαίνοντας κι εκείνοι απ'τον Ωκεάνιο δρόμωνα.

«Αλτρεύω τις πολιορκίες!» γέλασε ο Λόξμαρ, καθώς ο νότιος άνεμος που ερχόταν από τη θάλασσα έκανε τη γαλάζια του κάπα να τον τυλίγει μέσα στην αγκαλιά της σαν κτητική ερωμένη.

«Σε πόσες πολιορκίες έχεις βρεθεί;» τον ρώτησε η Μάνζρα, που δεν είχε βρεθεί σε καμία, και ούτε πίστευε πως ο νεαρός πολεμιστής είχε.

«Αυτή είναι η πρώτη μου,» απάντησε ο Λόξμαρ.

«Όλα μοιάζουν καλά όταν βρίσκεσαι με το μέρος των πολιορκητών,» είπε ο Μέρθναρ.

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Λόξμαρ. «Πάντως, τώρα βρίσκομαι με το μέρος των πολιορκητών! Και η νίκη είναι, αναμφίβολα, δική μας. Τι ηλίθιοι αυτοί οι Καρνεβολθιανοί, που μας εγκατέλειψαν!»

«Άκουσα πως πίστεψαν τις υποσχέσεις του Σφετεριστή,» είπε η Φέρλα, κάνοντας πίσω μια μακριά τρίχα από τα μαύρα της μαλλιά η οποία είχε ξεφύγει απ'τον κότσο της.

«Μάλλον,» ένευσε η Μάνζρα. «Ο Πόνκιμ είναι επικίνδυνος. Και το χειρότερό του όπλο είναι ο λόγος του, απ'ό,τι έχω συμπεράνει.»

«Και πού νάβλεπες τη μαγεία του,» μούγκρισε ο Μέρθναρ. «Εγώ μία φορά την είδα και δεν επιθυμώ να την ξαναδώ,» είπε, καθώς

βάδιζαν, μπαίνοντας στην κατασκήνωση των Ζιρκεφιανών. «Επιχείρησα να τον σκοτώσω.» Κούνησε το κεφάλι. «Τα όπλα δε σε ωφελούν, όταν έχεις να κάνεις με μάγους... Με πετούσε, σαν πάνινη κούκλα, από τη μια μεριά της βασιλικής αίθουσας στην άλλη. Πώς δεν έσπασα κάνα κόκαλο...»

«Έχω δει παρόμοια μαγεία, Μέρθναρ,» είπε η Μάνζρα. «Ξεχνάς τη Σαντέ'ενθιν, στον Πύργο του Φιδιού;»

«Σωστά,» συμφώνησε ο πολεμιστής, ατενίζοντας έναν καταπέλτη των Ζιρκεφιανών, ο οποίος εκτόξευε κοτρόνες στα ανατολικά τείχη της Όρφαλχ. «Τι χοντροκοπήματα είναι αυτές οι πολεμικές μηχανές...» σχολίασε.

«Κάνουν τη δουλειά τους, πάντως,» είπε ο Λόξμαρ.

«Το ελπίζω. Αυτά τα τείχη μού μοιάζουν αρκετά γερά, φίλε μου. Μακάρι ο σεισμός να τα ταρακούνησε κάμποσο και νάγιναν πιο ευαίσθητα. Δεν είναι τόσο εύκολο να πάρεις μια πόλη, όσο νομίζεις.»

«Είπα εγώ πως είναι εύκολο;»

«Αυτό μου έδωσες να καταλάβω, απ'τον τρόπο σου.»

«Αα, επειδή είμαι άνετος, Μέρθναρ; Μα δεν είναι φυσικό κάτι τέτοιο, από τη στιγμή που έχουμε τον εχθρό περικυκλωμένο και φανερά υπεραριθμούμε.»

«Δεν έχει αρχίσει ακόμα ο χορός. Περίμενε ν'αρχίσει και θα δεις τι έχει να γίνει.»

«Έχεις, μήπως, εσύ ξαναδεί πολιορκία, Μέρθναρ;»

«Για την ακρίβεια, ναι,» ένευσε εκείνος, «έχω ξαναδεί.»

«Πότε;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Μια φορά, στα δυτικά σύνορα. Μαγκραθμέλιοι είχαν κυκλώσει ένα φρούριο. Ευτυχώς, βοήθεια ήρθε γρήγορα.»

«Ας ανεβούμε κάπου όπου μπορούμε ν'ατενίσουμε καλύτερα την πολιορκία,» πρότεινε η Φέρλα, κοιτώντας ένα μεγάλο, ξύλινο παρατηρητήριο των Ζιρκεφιανών.

«Πάμε,» ανασήκωσε τους ώμους η Μάνζρα, και βάδισε πρώτη προς το ψηλό κατασκεύασμα. Πιάστηκε από την ανεμόσκαλα κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Σύντομα, βρισκόταν επάνω, κι εμπρός της αντίκρισε έναν μουσάτο, μελαχρινό άντρα με τσιμπούκι στο στόμα, μια ξανθιά γυναίκα, ντυμένη με δέρμα, κι έναν πρασινοκίτρινο παπαγάλο.

«Οδηγέ Κάλ'μλιρβ,» χαιρέτησε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

«Γειασα,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας το βλέμμα του επικεντρωμένο στην πολιορκούμενη Όρφαλχ.

Ύστερα από την Μάνζρα, άρχισαν ν'ανεβαίνουν, ένας-ένας, κι οι υπόλοιποι Σαραολνιανοί μαχητές.

«Τι θέλετε εδώ;» τους ρώτησε η ξανθιά Ζίρκεφιανή.

Και ο παπαγάλος έκρωξε: «Εδώ! Εδώ! Εδώ!»

Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε, για να του ρίξει ένα εχθρικό βλέμμα. Έπειτα, κοίταξε την Μάνζρα. «Α, εσύ είσαι, βρε κοπελιά;» αναφώνησε. «Χα-χα! Δε σε κατάλαβα προηγουμένως, να πούμε!» Και είπε στην ξανθιά φίλη του: «Νάρντα, τούτη είναι η Μάνζρα, που σου έλεγα στην Ζίρκεφ ότι ήταν μαζί με την Ερία και την ομάδα της. Θυμάσαι;»

Η Νάρντα συνοφρυώθηκε. «Α, ναι,» αποκρίθηκε. «Θυμάμαι. Πάντα καλά λόγια έλεγε για σένα ο Κάλ'μλιρβ, Μάνζρα.»

«Ο Οδηγός με τιμά ιδιαίτερα,» αποκρίθηκε εκείνη, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Χα-χα-χα!» γέλασε ο Κάλ'μλιρβ. «Κούκλα, ας αφήσουμε τις τυπικότητες μεταξύ μας, να πούμε! Μέχρι εχτές, παίζαμε σφαλιάρες, που λέει ο λόγος!»

Η Μάνζρα μειδίασε. «Δεν έχεις άδικο, φίλε μου.»

«Γιατί δεν ήρθες να με βρεις, μια απ'αυτές τις μέρες;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ. «Σε κάποια στιγμή, νόμισα ότι σε μπάνισα από απόσταση, μα δεν ήμουν σίγουρος. Έχουμε πολλά να πούμε! Πού είναι η Ερία, για παράδειγμα; Ποιον βασανίζει, τώρα;» Γέλασε, φυσώντας καπνό.

«Δεν ξέρω πού είναι,» απάντησε η Μάνζρα.

«Αλλά ξέρεις ποιον βασανίζει;»

«Νομίζω πως ξέρω,» μειδίασε, θυμούμενη πως την τελευταία φορά που την είχε δει ήταν μαζί με τον Ζιρκεφιανό Όκ'φερν.

Ο Κάλ'μλριβ γέλασε, πάλι. Κι εκείνος θυμόταν τον Όκ'φερν. «Εγώ ίσως έχω μια ιδέα για το πού μπορεί να βρίσκεται η φίλη σου.»

«Πού;» ύψωσε ένα φρύδι η Μάνζρα.

«Στην πόλη που ονομάζετε εσείς, οι Σαραολνιανοί, Χάργκοχ.»

«Επομένως, επέστρεψε από τη Ζίρκεφ. Αλλά εσύ πού το έμαθες, Κάλ'μλριβ;»

«Μίλησα με τη Βασίλισσα Αάνθα, η οποία βρισκόταν στην Όρφαλχ με τον Άρχοντα Φερχ, όταν η Ερία πέρασε απο δώ, πηγαίνοντας σ'αυτήν την Χάργκοχ. Κάποιου είδους αντίσταση, λέει, συγκεντρώνεται εκεί.»

«Ναι,» είπε η Μάνζρα. «Ο Άρχων Σάλβινρ μαζεύει στρατό απ'όλο το Σαραόλν, για να πολεμήσει τον Σφετεριστή. Για την ώρα, όμως, δεν έχουμε κανένα νέο απ'αυτόν...»

«Μόλις κατακτήσουμε τούτη δω την πόλη, τα πράγματα θα καλυτερέψουν για το Βασίλειό σας, κούκλα, να μου το θυμηθείς.» Έστρεψε, πάλι, το βλέμμα του στην Όρφαλχ.

Ζιρκεφιανοί καταπέλτες πετροβολούσαν τα τείχη από τα ανατολικά, ενώ φαίνονταν και πέτρες να πετάγονται από τη βόρεια μεριά. Και η Μάνζρα ήταν βέβαιη πως κι από τη δυτική πλευρά η κατάσταση ήταν παρόμοια. Ενώ από τα νότια –από τη θάλασσα– τα πλοία της Βασίλισσας Αάνθα και των Νοτίων περνούσαν, εξαπολύοντας φλεγόμενα βλήματα και πέτρες. *Για πόσο θ'αντέξει η πόλη αυτό το αδιάκοπο σφυροκόπημα;* αναρωτήθηκε η πολεμίστρια.

Και, ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της πίσω, στον καταυλισμό των Καρνεβολθιανών και των Μογκλιανών, οι οποίοι είχαν επιλέξει να μη βοηθήσουν στην πολιορκία. *Ευτυχώς που, απλά, αρνούνται να βοηθήσουν. Φαντάσου να μας επιτίθονταν κιόλας! Φαντάσου να είχαν κλείσει συμμαχία με τον Πόνκιμ...* Και πέρασε μια δυσοίωνη σκέψη απ'το νου της: *Λες, όντως, να έχουν συμμαχήσει, και να περιμένουν*

την κατάλληλη στιγμή, για να μας επιτεθούν; Για παράδειγμα, το βράδυ; Αισθάνθηκε μια ξαφνική ανησυχία.

Μίλησε στον Κάλ'μλιρβ και στους υπόλοιπους για τους συλλογισμούς της.

Ο Οδηγός κούνησε το κεφάλι του. «Μπα, δεν το πιστεύω, κοπελιά. Θα είναι πολύ ξιπασμένοι λιμανόγατοι, για να κάμνουν κάτι τέτοιο. Κι επιπλέον, ας μην ξεχνάμε πως δεν τους συμφέρει. Άμα μας επιτεθούν, η Βασίλισσα Αάνθα θα τους διώξει απ' το Βασίλειό της.»

Ο Μέρθναρ κατένευσε. «Ναι, έτσι είναι.» Έριξε κι εκείνος μια ματιά στο στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών. Απ' ό,τι μπορούσε να κρίνει, με το βλέμμα, δεν τους άρεσε και τόσο που έμεναν άπραγοι, μα δε μπορούσαν ν' αψηφήσουν την προσταγή του Βασιλιά τους. Τι ανόητος μονάρχης που πρέπει να ήταν αυτός ο Νόβμορ...

Η Μάνζρα γύρισε να κοιτάζει την Θάρκα, η οποία βαστούσε την ξύλινη κουπαστή του παρατηρητηρίου και κοιτούσε καλά-καλά την πολιορκία. «Είδες, τελικά, πώς μπορεί να πολιορκηθεί μια πόλη από καράβια;» τη ρώτησε.

Η κοπέλα γέλασε. «Ακριβώς όπως μου το περιέγραψες.» Ύστερα, αναστέναξε. «Ξέρεις κάτι Μάνζρα.... από τότε που με πήρατε από την έπαυλη... ή, μάλλον, από τότε που οι δαιμονάνθρωποι εισέβαλαν στην έπαυλη του Άρχοντα Ζάρβημ, τα πάντα άλλαξαν για μένα. Η μητέρα μου...» Η φωνή της ήταν πνιχτή εδώ. «...σκοτώθηκε.» Αναστέναξε, πάλι. «Μετά, με πήρατε στη Χάργκοχ. Με μάθατε πώς να πολεμάω. Ταξίδεψα μαζί σας στο Άργκανθικ. Σ' εκείνο το παράξενο δάσος. Στα χιονισμένα βουνά. Στις πόλεις των Αργκανθικιανών. Έμεινα στους στρατώνες τους. Πήγα στον Ωκεανό, ύστερα. Και τώρα, πάλι, είμαι εδώ, στο Σαραόλν, έξω από μια πόλη που δεν είχα ποτέ ξανά δει, και η οποία βρίσκεται πολιορκημένη.» Ατένισε το πρόσωπο της εκπαιδευτριά της. «Μάνζρα, δεν είμαι ο ίδιος άνθρωπος που βρήκατε σ' εκείνο το υπόγειο της έπαυλης.»

Η Μάνζρα χαμογέλασε στραβά. «Ναι, μικρή, το ξέρω. Γιατί, εγώ νομίζεις είμαι ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν προτού ξεκινήσω εκείνη

την περιβόητη αποστολή για τα χαμένα πλοία, με την ομάδα της Ερία;»

Η Θάρκα ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω;»

Η Μάνζρα γέλασε.

** ** *

Ο Νόβμορ βρισκόταν μέσα σε μια σκηνή, στον ανατολικό καταυλισμό των Καρνεβολθιανών. Μαζί του ήταν η Άρρα. Ο Βασιλιάς καθόταν σε μια καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. Η ερωμένη του ήταν μισοξαπλωμένη σ'έναν ανάκλιντρο, βαστώντας μια κούπα γάλα και πίνοντας αργά.

«Τελικά, καλύτερα είναι εδώ από την καμπίνα του πλοίου,» είπε. «Είχες δίκιο που έλεγες να έρθουμε.»

«Ήταν απαραίτητο, Άρρα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τουλάχιστον, όταν βρίσκομαι εδώ, κάτι κρατάει τους μαχητές μου από το να εμπλακούν κι αυτοί στην πολιορκία. Ενώ αλλιώς....»

«Πιστεύεις ότι θα παράκουγαν τις προσταγές σου;»

«Ίσως. Είναι πρόσφυγες, αγαπημένη μου. Θα κάνουν τα πάντα για να πάρουν λάφυρα και γη.»

«Μα ο Πόνκιμ μάς υποσχέθηκε μια θέση εδώ, σωστά; Επομένως, δεν υπάρχει λόγος να επιτεθούν σε τούτο το Βασίλειο.»

«Ας πέσουν τα τείχη της Όρφαλχ και, τότε, θα δούμε άμα θα μπορούμε να το πούμε αυτό...»

Η Άρρα έστρεψε τα μαύρα της μάτια προς το μέρος του. «Νομίζεις ότι θα επιτεθούν, όταν πέσουν τα τείχη;»

«Σίγουρα, τότε θα υπάρχει πολύ μεγαλύτερη πιθανότητα να παρακούσουν τις προσταγές μου. Μα την Έρημο, θα βλέπουν τους Ζιρκεφιανούς και τους Ελρούνιους να ορμούν μέσα στην πόλη και ν'αρπάζουν ό,τι βρίσκουν. Θα μπορέσουν ν'αντισταθούν;»

«Πρέπει να τους αναγκάσεις να αντισταθούν!»

Και όχι μόνον αυτό, Βασιλιά των Καρνεβολθιανών.

Ο Νόβμορ και η Άρρα αιφνιδιάστηκαν· η δεύτερη παραλίγο να χύσει το γάλα απ' την κούπα της.

«Τι άλλο επιθυμείς, Πόνκιμ;» ρώτησε ο νεαρός μονάρχης.

Να πείσεις και τους υπόλοιπους να μην επιτεθούν.

«Τους Ζιρκεφιανούς;»

Ναι. Και αυτούς.

Ο Νόβμορ γέλασε. «Βασιληά Πόνκιμ. Εγώ δε μπορώ να συγκρατήσω τους δικούς μου· περιμένεις να συγκρατήσω τους Ζιρκεφιανούς και τους Ελρούνιους και τους Αδράντιους;»

Δηλαδή, συναινείς στην επίθεση εναντίον του Βασιλείου μου; Η φωνή του Πόνκιμ, τώρα, ήταν οργισμένη.

«Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας!» φώναξε ο Νόβμορ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Η συμφωνία μας ήταν η εξής: Αν δεν επιτιθόμουν στο Σαραόλν, θα υπήρχε μια θέση για μένα και το λαό μου εδώ.»

Βασιληά μου, είπε ο Πόνκιμ, τώρα με μειλίχιο τόνο, σα να μιλούσε σε έναν κουτό μαθητή, πώς περιμένεις να υπάρξει μια θέση για σένα και το λαό σου εδώ, όταν ο πόλεμος έχει τυλίξει όλο μου το Βασίλειό;

Ο Νόβμορ κούνησε το κεφάλι. Ξεφύσησε. *Ποτέ δεν ήθελα εξουσία, μα τα Πνεύματα! συλλογίστηκε, θυμωμένος. Ποτέ δεν το ήθελα αυτό! Τα Πνεύματα να κάψουν την ψυχή σου, Ρέηρμαρ! Γιατί μου άφησες τούτο το βάρος; Στους δικούς σου ώμους έπρεπε να βρίσκεται, ΟΧΙ στους δικούς μου!*

«Πόνκιμ... Πόνκιμ, έχεις δίκιο. Ίσως να έχεις δίκιο. Όμως,» φώναξε, «δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να αποτρέψω τους Ζιρκεφιανούς και τους υπόλοιπους απ' το να επιτεθούν στο Σαραόλν!»

«Και δεν πρόκειται να καταφέρεις κάτι έτσι, Πόνκιμ,» είπε, ξαφνικά, η Σούλτριθ, παραμερίζοντας την κουρτίνα της σκηνής και μπαίνοντας. «Ήδη έκανες πολλά. Κανονικά, οι Καρνεβολθιανοί έπρεπε να συμμετέχουν σε τούτη την επίθεση!»

Η Άρρα πήρε καθιστή θέση επάνω στο ανάκλιτρο, αντικρίζοντας την αδελφή του εραστή της.

Ο Νόβμορ συνοφρυώθηκε, θυμωμένος που η Σούλτριθ είχε χιμήσει έτσι μέσα στη σκηνή του. Κι επιπλέον –τον παρακολουθούσε;

Ααα, ακούστηκε η φωνή του Πόνκιμ από το πουθενά, η πολεμοχαρής Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, που, αντί να προασπίζεται τα συμφέροντα του λαού της, έχει συμμαχήσει με την λυσσασμένη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και τον τρελαμένο απ'τον φθόνο για εμένα εραστή της, τον έκπτωτο Βασιλιά Βένγκριλ.

«Τα λόγια σου πιθανώς να πείθουν τον αδελφό μου, μα δεν πείθουν καθόλου εμένα, Πόνκιμ,» αντιγύρισε η Σούλτριθ. «Σταμάτα να μας επισκέπτεσαι μ' αυτό τον τρόπο—»

Σκέφτεσαι να επιχειρήσεις να με σταματήσεις, Πριγκίπισσα;

Η Σούλτριθ έτριξε τα δόντια. «Το ξέρεις πολύ καλά ότι δε δύναμαι να το κατορθώσω αυτό. Όμως δε θα μας διχάσεις. Τα κατάφερες με τον Νόβμορ, για την ώρα, αλλά μην είσαι και τόσο βέβαιος ότι αυτό θα κρατήσει—»

«Σούλτριθ!» φώναξε ο αδελφός της. «Εγώ είμαι ο Βασιλιάς εδώ! Και αποφάσισα να μην επιτεθώ! Ανάθεμα τα Πνεύματα κι εσένα μαζί τους, έπρεπε να είχες δεχτεί τη θέση της Βασίλισσας, όταν σ' την είχα προτείνει! Γιατί όλοι ρίχνετε σε μένα αυτό το βάρος; Ποτέ δε σας το ζήτησα!

»Σε ρωτώ ξανά: Επιθυμείς να γίνεις Βασίλισσα των Καρνεβολθιανών, αδελφή;»

Προτού προλάβει η Σούλτριθ να μιλήσει, η Άρρα σηκώθηκε απ' το ανάκλιτρο, λέγοντας: «Νόβμορ, αγάπη μου, είσαι ταραγμένος. Καλύτερα θα ήταν να ηρεμήσεις. Ν' αφήσεις το μυαλό σου να ξεκουραστεί, για λίγο. Καταλαβαίνω πόσο σε έχει φορτίσει αυτή η κατάσταση. Πονώ να σε βλέπω έτσι...»

Σκύλα! σκέφτηκε η Σούλτριθ. Ήταν φανερό στα μάτια της Πριγκίπισσας πως η Άρρα επιθυμούσε να παραμείνει ο Νόβμορ Βασιλιάς, για να αποκτήσει κάποτε τον τίτλο της Βασίλισσας.

Πράγμα που, φυσικά, θα ήταν ανέφικτο αν η Σούλτριθ γινόταν Μονάρχισσα των Καρνεβολθιανών. Ίσως θα έπρεπε να δεχτώ την πρόταση του Νόβμορ, συλλογίστηκε. Ίσως αυτό θα ήταν το καλύτερο για το λαό μου. Όμως πώς θα με έβλεπαν οι άλλοι, τότε; Τι θα έλεγαν; Ότι, ασκώντας ψυχολογική βία στον αδελφό μου, του άρπαξα την εξουσία η οποία δικαιοματικά του ανήκε;

Η φωνή του Πόνκιμ είπε: *Η Αρχόντισσα Άρρα έχει δίκιο, πιστεύω, Βασιληά Νόβμορ. Καλύτερα θα ήταν να ξεκουραστείς, για να καθαρίσεις το νου σου.*

«Πόνκιμ,» γρύλισε η Σούλτριθ, «με αηδιάζεις! Έχεις την εντύπωση πως όλοι είναι χαζοί και—»

Τουναντίον, Πριγκίπισσα. Θέλω να πιστεύω ότι υπάρχει κάποια σύνεση στους άλλους, προκειμένου να συνεννοηθώ μαζί τους.

Η Σούλτριθ γέλασε. «Για να τους χρησιμοποιήσεις.»

Ποτέ δε χρησιμοποιώ κανέναν, Πριγκίπισσα. Απλώς, προσπαθώ να του υποδείξω τι είναι λογικότερο να πράξει.

«Λογικότερο να πράξει!» έκανε η Σούλτριθ.

Ακόμα κι εσύ, αν το σκεφτείς προσεκτικά, θα δεις πως δε σας συμφέρει να συμμαχήσετε με τη Βασίλισσα Αάνθα σ'ετούτο τον πόλεμο.

«Και να συμμαχήσουμε μαζί σου;»

Καθόλου. Μονάχα να μη μου επιτεθείτε. Αν η Αάνθα χάσει όλη την υποστήριξη των Νότιων, ο πόλεμος θα τελειώσει, Πριγκίπισσα. Και τότε, θα μπορέσουμε άπαντες να ζήσουμε ειρηνικά στο Σαραόλν. Σας το έχω υποσχεθεί.

Τα μάτια της στένεψαν. «Σε ξέρω—»

Δε με ξέρεις καθόλου, Σούλτριθ. Καθόλου. Ξέρεις μόνο ό,τι σου έχουν πει για εμένα. Ό,τι σου έχουν πει ένας έκπτωτος βασιληάς που αποζητά εκδίκηση και η ερωμένη του. Άσε, για μερικές στιγμές, όλοι σου τη γνώση πίσω και δες τι έχεις μπροστά σου. Έναν άνθρωπο που σου ζητά, απλά, να μην επιτεθείς στο Βασίλειό του —κι αν δεν επιτεθείς, θα σε δεχτεί εντός των συνόρων αυτού— και δύο άλλους

ανθρώπους που επιθυμούν να κατακτήσουν το εν λόγω Βασίλειο, επειδή κάποτε ανήκε στον έναν απ'αυτούς. Από τι έχεις να κερδίσεις περισσότερα, Πριγκίπισσα; Από τον πόλεμο ή από την ειρήνη;

«Απλοποιείς την κατάσταση, Πόνκιμ,» είπε η Σούλτριθ. «Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.» Όμως δε μπορούσε να μην παραδεχτεί πως υπήρχε κάποια λογική σ'όσα έλεγε. Αλλά, βέβαια, σίγουρα θα προσπαθούσε να την κοροϊδέψει. Θα προσπαθούσε να την κάνει να νομίζει πως τα λόγια του ήταν σωστά.

Σε προκαλώ να μου αποδείξεις το αντίθετο.

«Σφτετερίστηκες το θρόνο του Βασιληά Βένγκριλ.»

Και λοιπόν; Αυτό αλλάζει την τωρινή κατάσταση; Μήπως, χρωστάς εσύ κάποια χάρη στον Βένγκριλ την οποία δε γνωρίζω; Απ'όσο ξέρω, ο Βένγκριλ και η Αάνθα χρωστούν χάρη σε σένα!

Δεν έλεγε ψέματα, τώρα. Κι όμως... «Η Βασίλισσα Αάνθα μάς δέχτηκε στο Βασίλειό της.»

Ξεπλήρωσε το χρέος της σε σας, Σούλτριθ.

«Οχι, δεν είναι έτσι. Δέχτηκε όλους όσους ήρθαν στον Ωκεανό, μετά από την καταστροφή της Νότιας Γης.»

Και πάλι, αυτός δεν είναι καλός λόγος για να μου επιτεθείτε. Δεν έχει καν σχέση με εσάς, τους Καρνεβολθιανούς.

Η Σούλτριθ έσφιξε τις γροθιές της, μη γνωρίζοντας τι ν'αποκριθεί. Δε μπορεί ο Πόνκιμ να είχε δίκιο! Κάπως, την είχε μπερδέψει. Κάτι της είχε κάνει! Αυτά που της έλεγε τα ανέτρεπαν όλα.

Τα μαύρα μάτια της Άρρα γυάλισαν. «Τι τρέχει, Σούλτριθ; Κατάλαβες πως έκανες λάθος εκτίμηση, για μια φορά;»

«Δεν έκανα λάθος εκτίμηση,» σφύριξε η Πριγκίπισσα, νιώθοντας την πνευματική ισχύ να καίει μέσα της. Ήθελε –όσο τίποτ'άλλο, τούτη τη στιγμή– ν'αρπάξει την Άρρα, μέσω των Πνευμάτων, και να την στραγγαλίσει επιτόπου. Όμως δεν άφησε τον εαυτό της ν'αντιδράσει απερίσκεπτα.

«Ακόμα επιμένεις, αδελφή;» είπε ο Νόβμορ. «Θέλεις να χυθεί Καρνεβολθιανό αίμα για το τίποτα; Τόσο καιρό, ο πόλεμος με τον

Γελωτοποιό του Ζερ-Μογκλ δε σου έφτασε; Ήταν, μήπως, κι εκεί τόσο απλό να λυθεί η κατάσταση, μα εσύ κι ο Ρέηρμαρ προτιμήσατε την αιματοχυσία από τον συμβιβασμό;»

«Πώς τολμάς, Νόβμορ, να μου το λες αυτό,» φώναξε η Σούλτριθ, «όταν εγώ και ο Ρέηρμαρ βρισκόμασταν κάθε μέρα αντιμέτωποι με τις διαβολικές ορδές του Γελωτοποιού, ενώ εσύ διασκέδαζες, υποστηρίζοντας ότι αυτά τα ζητήματα δεν ήταν για σένα και δε θα μπορούσες να προσφέρεις κάτι παραπάνω; Φερόσουν σαν ένα μεγάλο βρέφος –κι ακόμα έτσι φέρεσαι!» Γύρισε και έφυγε από τη σκηνή, έχοντας ήδη μετανιώσει για τα λόγια της.

«Μην της δίνεις σημασία, αγαπημένε μου,» είπε η Άρρα. «Είναι τόσο θιγμένος ο εγωισμός της, για το λάθος το οποίο έκανε, που δεν ξέρει τι λέει.»

Ο Νόβμορ δε μίλησε.

** ** *

Ο Ρινκ ον Γκνερφ στεκόταν έξω από τη σκηνή του, στον καταυλισμό των Μογκλιανών, και κοίταζε τους πολεμιστές να κουβεντιάζουν σε χαμηλούς τόνους, ενώ από τα πρόσωπά τους φαινόταν ότι ήταν βαθιά προβληματισμένοι.

Μια γυναίκα ξεχώρισε μέσα από το πλήθος και τον πλησίασε. Ήταν μετρίου αναστήματος, γεροδεμένη, με καστανόξανθα μαλλιά, κομμένα λίγο πιο πάνω από τον ώμο. Φορούσε μαύρο, δερμάτινο πανωφόρι, δεμένο σφιχτά επάνω της. Το παντελόνι της, όμως, ήταν φαρδύ, σκούρο-μπλε, και φούσκωνε στους μηρούς. Φορούσε μαύρες μπότες, με δεσίματα, οι οποίες έφταναν ως το γόνατο. Στο λαιμό της ήταν δεμένος ένας γαλάζιος μανδύας, ενώ στη μέση της τυλιγόταν μια πορφυρή ταινία, όπου ήταν περασμένο το γιαταγάνι της.

«Καλημέρα, Αρχόντισσα Μέτα.»

«Καλημέρα Ρινκ,» αποκρίθηκε εκείνη, με κάποιο δισταγμό στη φωνή της.

Ο Ρινκ ον Γκνερφ παρατήρησε την όψη της. Όπως όλοι οι υπόλοιποι Μογκλιανοί, έτσι και η Αρχόντισσα Μέτα ον Βερ έμοιαζε προβληματισμένη. Σίγουρα, επειδή εκείνος είχε προστάξει να μην επιτεθούν.

«Διαφωνείς μαζί μου.»

Η Μέτα έσμιξε τα χείλη. «Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να διαφωνήσω... Δεν ξέρω αν διαφωνώ... Όμως η όλη κατάσταση δε μ'αρέσει. Αλλάζουμε στρατόπεδο, Ρινκ; Νόμιζα ότι ήμασταν με το μέρος της Βασίλισσας Αάνθα. Τώρα, όμως, με ποιον είμαστε; Είμαι μπερδεμένη, οφείλω να ομολογήσω. Και, αναμφίβολα, δεν είμαι η μόνη μπερδεμένη σε τούτο τον καταυλισμό.»

Ο Ρινκ κούνησε το κεφάλι. Κάθισε σ'ένα ξύλινο σκαμπό. «Καλύτερα να μην κάνουμε εχθρούς, όταν δε χρειάζεται.»

«Από πότε οι Μογκλιανοί αποφεύγουν μια δίκαιη μάχη;» ρώτησε η Μέτα, καθώς καθόταν σ'έναν βράχο παραδίπλα.

«Δίκαιη μάχη; Και ποια μάχη ορίζεις ως 'δίκαιη';»

Η Αρχόντισσα γέλασε. «Κάποιες φορές, αναρωτιέμαι γιατί εσύ μας αντιπροσωπεύεις.»

«Ίσως να ήταν λάθος μου που προθυμοποιήθηκα.» Ο Ρινκ έβγαλε μια πίπα από το πανωφόρι του, την άναψε, κι άρχισε να καπνίζει. Το βλέμμα του ήταν στα τείχη της Όρφαλχ, όπου έπεφταν οι βράχοι από τους καταπέλτες των Αδράντιων, των Ζιρκεφιανών, και των Ελρουνίων.

Η Μέτα χαμογέλασε. «Με συγχωρείς· δεν το εννοούσα όπως ακούστηκε.»

«Δεν τίθεται θέμα προσβολής. Γνωρίζομαστε πολύ καιρό.» Χαμογέλασε κι εκείνος, δείχνοντας τα δόντια του. «Σ'έχω μάθει, πια.»

Η Μέτα γούρλωσε τα αμυγδαλιά της μάτια. «Α, έτσι, ε; Χα! Τώρα, εγώ θα έπρεπε να προσβληθώ!»

«Δε θα ήταν συνετό από μέρος σου,» είπε ο Ρινκ. «Ειδικά από τη στιγμή που ξέρεις πόσο σε συμπαθώ.»

«Η αλήθεια να λέγεται. Άμα δεν ήσουν εσύ, δε θα την είχα βγάλει καθαρή από τον Γελωτοποιοί...

»Ωστόσο,» πρόσθεσε, πειραχτικά, «θα μπορούσες να μας είχες βρει ένα πιο βολικό μέρος από κείνη την έρημη παραλία!»

Ο Ρινκ γέλασε. «Καλύτερη η παραλία από τα μέρη όπου είχα φυγαδέψει τους άλλους. Όσοι ήταν στα βουνά, σίγουρα, χάθηκαν με τον Μεγάλο Σεισμό. Τουλάχιστον, εσύ κι οι περισσότεροι δικοί σου τη γλιτώσατε.»

«Ααααχ, Ρινκ,» έκανε η Μέτα, μελαγχολικά, «τη γλιτώσαμε, ναι... όμως εκείνος που είχε σημασία για μένα είχε ήδη ξεκινήσει το Μακρύ Ταξίδι.»

Ο Ρινκ ον Γκνερφ ήξερε ότι η Αρχόντισσα αναφερόταν στον σύζυγό της, Δήελ ον Βερ, ο οποίος είχε πέσει στα χέρια του Γελωτοποιοού, και είχε πεθάνει στον Πύργο των Μαρτυριών.

«Ορισμένες νύχτες, σκέφτομαι να τον συντροφεύσω στο Μακρύ Ταξίδι, φίλε μου,» συνέχισε η Μέτα.

«Κάποτε, θα τον συντροφεύσεις,» αποκρίθηκε ο Ρινκ. «Όμως δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς.»

«Ευθύς, για μια φορά,» είπε η Αρχόντισσα. «Σαν κι εμένα.»

Ο Ρινκ έβγαλε την πίπα του απ' το στόμα και φύσηξε ένα δαχτυλίδι καπνού στον αέρα, το οποίο γρήγορα διαλύθηκε. «Πιθανώς,» αποκρίθηκε, ύστερα από μερικές στιγμές σκέψης. «Και πιθανώς όχι. Η ευθύτητά σου δε συγκρίνεται, Μέτα.

»Πες μου, λοιπόν: ποια η άποψή σου για όλα τούτα;»

«Όλα τούτα;»

«Η πολιορκία. Η απόφασή μου να μη συμμετάσχουμε.»

«Εσύ είσαι ο Αντιπρόσωπος. Σ' εμπιστευόμαστε.»

«Τώρα, εσύ ακούγεσαι σαν εμένα, Μέτα. Εγώ μιλάω διπλωματικά· εσύ τα λες όπως έχουν τα πράγματα. Πες μου, λοιπόν: τι νομίζεις;»

«Δεν ξέρω κατά πόσο θα έπρεπε να εμπιστευτείς αυτόν τον Πόνκιμ. Τουλάχιστον, τη Βασίλισσα Αάνθα τη γνωρίζουμε. Ξέρουμε ότι μας

βοήθησε και θα συνεχίσει να μας βοηθά, ενώ για εκείνον δεν ξέρουμε τίποτα. Ίσως όλες του οι υποσχέσεις να είναι ψεύτικες.»

«Διόλου απίθανο,» συμφώνησε ο Ρινκ. «Όμως, με το να μην επιτεθούμε, δεν αλλάζει τίποτα, θα έλεγα. Λίγα θα μπορούσαμε να προσφέρουμε στην πολιορκία. Κι επιπλέον, έτσι έχουμε με το μέρος μας και τον Πόνκιμ και την Αάνθα.»

«Οι διπλές συμμαχίες είναι επικίνδυνες, όμως, Ρινκ,» είπε η Μέτα. «Φτάνει να δυσαρεστήσεις το ένα από τα δύο στρατόπεδα και τελειώσαν τα οφέλη για σένα.»

«Μα, οι διπλές συμμαχίες είναι η δουλειά μου,» αποκρίθηκε ο Ρινκ. «Τι έκανα τόσο καιρό με τον Γελωτοποιό;»

«Αναρωτιέμαι ποιος, τελικά, χρησιμοποιούσε ποιον;»

Ο Ρινκ στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι θες να πεις; Αν ο Γελωτοποιός είχε την παραμικρή υποψία ότι έκρυβα από αυτόν τους ευγενείς που του είχαν εναντιωθεί, θα με είχε στείλει στην κρεμάλα, ή στον Πύργο των Μαρτυρίων.»

«Εκτός κι αν ήθελε να έχουν έτσι τα πράγματα...»

«Να ήθελε ορισμένοι ευγενείς να καιροφυλαχτούν, για να τον σκοτώσουν;»

Η Μέτα μόρφασε, δείχνοντας άγνοια. «Τέλος πάντων,» είπε. «Τώρα, πλέον, δεν έχει σημασία, σωστά;»

«Ο Γελωτοποιός, όχι, δεν έχει σημασία· σίγουρα, είναι νεκρός. Όμως κάτι άλλο έχει σημασία: Δεν εμπιστεύεσαι τις διπλωματικές μου ικανότητες, πια, Μέτα;»

«Μη γίνεσαι αστείος.»

** ** *

Ο Βένγκριλ κατέβηκε από το πλοίο και βάδισε στην ακτή δυτικά της Όρφαλχ, μπαίνοντας στο στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών. Ήταν ντυμένος για μάχη, με την αρματωσιά του, το ξίφος του, και τον πορφυρό του μανδύα ν'ανεμίζει πάνω απ'τους ώμους του· το δε

κράνος του το κρατούσε παραμάσκαλα. Δεξιά κι αριστερά του μονάρχη έρχονταν ο Ρήφορβελ κι ο Σίνορμαρ, οπλισμένοι σαν αστακοί.

Ένας Ζιρκεφιανός τούς πλησίασε, για να τους προϋπαντήσει. Κι αυτός ήταν ντυμένος για μάχη, φορώντας δερμάτινη αρματωσιά, κράνος δίχως προσωπίδα, και ακουμπώντας το δεξί του χέρι στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ' τη ζώνη του.

«Βασιληά Βένγκριλ!» είπε. «Καλωσορίσατε στον δυτικό καταυλισμό των Ζιρκεφιανών. Είμαι ο Άρχων Σόρντ'κφαρ, και σας χαιρετώ θερμά.»

«Σε χαιρετώ κι εγώ, Άρχοντα Σόρντ'κφαρ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, δυσκολευόμενος κάπως στην προφορά του Ζιρκεφιανού ονόματος, μα παρ'όλ'αυτά καταφέροντας να το προφέρει σωστά. «Πώς πηγαίνει η πολιορκία;»

«Τώρα μόλις ξεκινήσαμε, Μεγαλειότατε,» είπε εκείνος. «Θα δούμε. Δεν ξέρω και πολλά από πολιορκίες, εδώ πού τα λέμε. Είμαι βέβαιος πως εσείς γνωρίζετε πολύ περισσότερα.»

«Έχω περάσει από δύο πολέμους, Άρχοντα Σόρντ'κφαρ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Και μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι ήταν υπέρ αρκετοί για μια ζωή. Δυστυχώς, όμως, απ'ό,τι φαίνεται»—το βλέμμα του στράφηκε στα τείχη της Όρφαλχ—, «θα ζήσω κι έναν τρίτο.»

«Έχοντας μεγάλη εμπειρία από τους δύο προηγούμενους, σωστά;» είπε ο Σόρντ'κφαρ. «Μπορείτε να μας προσφέρετε σημαντική βοήθεια σε τούτη την πολιορκία, υποθέτω.»

«Για την ώρα, δεν έχω κάτι επιπλέον να προτείνω, Άρχοντά μου. Συνεχίστε να τους σφυροκοπείτε με τους καταπέλτες σας. Αν είχαμε και τους Καρνεβολθιανούς μαζί μας, θα μπορούσαμε να επιχειρήσουμε να κατακλύσουμε τα τείχη, κάποια στιγμή. Όμως, αφού δεν τους έχουμε μαζί μας, κάτι τέτοιο είναι ασύμφορο. Ένας υπερασπιστής επάνω στις επάλξεις είναι σαν δέκα που προσπαθούν ν'ανεβούν σ'αυτές.» Καθώς μιλούσε, ο Βένγκριλ βάδιζε μέσα στον

καταυλισμό των Ζιρκεφιανών, ακολουθούμενος από τον Σόρντ'κφαρ και τους δυο του σωματοφύλακες. Το βλέμμα του πλανιόταν τριγύρω, στους Ζιρκεφιανούς και στις πολεμικές τους μηχανές. *Λίγη πειθαρχία δε θα έβλαπτε αυτούς τους Νότιους*, συλλογίστηκε. *Τα πάντα είναι ανάκατα εδώ πέρα. Στη μάχη, σίγουρα, οι Ζιρκεφιανοί δε θα είναι παρά μια άτακτη ορδή.*

«Ήταν βλακεία των Καρνεβολθιανών που αποφάσισαν να μη μας βοηθήσουν, Βασιληά μου,» είπε ο Σόρντ'κφαρ. «Αν και, βέβαια, δεν ήταν απόφαση των *ιδίων* των Καρνεβολθιανών. Αυτός ο Βασιληάς Νόμπορ τ'αποφάσισε. Οι πολεμιστές του Κάρνεβολθ, απ'ό,τι έχω καταλάβει, είναι διχασμένοι. Τουλάχιστον απ'ό,τι άκουσα εδώ, στο δυτικό τους στρατόπεδο, συμπεράνα πως μερικοί σκέφτονται ότι ίσως ο μονάρχης τους να έχει δίκιο, ενώ άλλοι υποστηρίζουν ότι πρέπει να έρθουν μαζί μας, όταν αρχίσει η καταμέτωπο επίθεση – όταν, δηλαδή, έχει καταρρεύσει κάποιο τμήμα του τείχους.»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Βένγκριλ, αψηρημένος, καθώς ατένιζε την Όρφαλχ. Και, ύστερα: «Εκεί, Άρχοντα Σόρντ'κφαρ,» είπε, δείχνοντας ένα συγκεκριμένο σημείο των τειχών. «Εκεί επικεντρώστε τις προσπάθειές σας.»

«Τι είναι εκεί, Μεγαλειότατε;» συνοφρυώθηκε ο Ζιρκεφιανός.

«Δε βλέπεις τη ρωγμή, Άρχοντά μου;» απόρησε ο Βένγκριλ. «Προφανώς, το τείχος από κείνη τη μεριά είναι πιο αδυνατισμένο. Ο σεισμός έκανε τη δουλειά του, φαίνεται...»

»Χτυπήστε εκεί. Όλοι οι καταπέλτες να στραφούν σ'αυτό το σημείο.»

** ** *

Η Αάνθα, στεκόμενη στην πρύμνη της *Κυράς της Θάλασσας*, ατένιζε ένα από τα πλοία του στόλου της να χτυπιέται από έναν καταπέλτη της Όρφαλχ και ν'αρχίζει να μπάζει νερά.

«Ανάθεμα!...» καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. «Ζιρκεφιανό σκάφος δεν ήταν αυτό;» ρώτησε την Ναύαρχο Μίρθα, η οποία βρισκόταν πλάι της.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

«Είναι βλάκες!» σφύριξε η Αάνθα. «Δεν ξέρουν τίποτα από ναυσιπλοΐα!»

«Όπως όλοι οι στεριανοί, Βασίλισσά μου,» σχολίασε η Μίρθα, ατενίζοντας τους Ζιρκεφιανούς να μπαίνουν σε βάρκες ή να βουτούν στη θάλασσα, εγκαταλείποντας το πλοίο.

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε η Κυρά του Ωκεανού, βαστώντας την κουπαστή της πρύμνης. Ξεφύσησε. «Έτσι, η πολιορκία θα πάρει πολύ καιρό, Ναύαρχε... Πρέπει κάτι να κάνουμε, για να την επισπεύσουμε. Ο χρόνος μάς πιέζει.»

«Δεν το πιστεύω, Μεγαλειοτάτη,» διαφώνησε η Μίρθα. «Συγκεκριμένα, θα έλεγα πως ο χρόνος δουλεύει υπέρ μας και κατά των πολιορκούμενων.»

Είναι, όμως, και οι σεισμοί, Ναύαρχε, σκέφτηκε η Αάνθα. *Πρέπει να σταματήσω και τους σεισμούς. Η Βάρνα μού το ζήτησε. Και όχι δίχως λόγο. Επιπλέον...* «Ο Σφετεριστής μπορεί να φέρει βοήθεια. Και δεν ξέρω πόσο μεγάλη θα είναι.»

«Ακόμα και χωρίς τους Καρνεβολθιανούς και τους Μογκλιανούς, είμαστε εκατόν-εξήντα χιλιάδες στο σύνολο, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Μίρθα. «Ο Πόνκιμ θα δυσκολευτεί να μας διώξει.»

«Κι αν οι Καρνεβολθιανοί και οι Μογκλιανοί συμμαχήσουν μ'αυτόν, και μας επιτεθούν όλοι μαζί;»

Τα μάτια της Μίρθα γούρλωσαν, προς στιγμή. «Μεγαλειοτάτη, όχι! Αποκλείεται να σας προδώσουν με τέτοιο τρόπο. Άλλωστε, φιλοξενείτε το λαό τους στο Βασίλειό σας. Μα τον Ωκεανό, αυτό θα ήταν... θα ήταν... ελεεινό!»

«Ναι... αλλά μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, Ναύαρχε;» έθεσε το ερώτημα η Αάνθα, με τα πράσινά της μάτια καρφωμένα στην υπό συνεχή σφυροκόπηση Όρφαλχ. *Γιατί δε μπορώ να σκεφτώ έναν*

έξυπνο τρόπο, ώστε να πάρουμε την πόλη γρήγορα; Και, μετά, θυμήθηκε κάτι, που –έπρεπε να το είχα σκεφτεί εδώ και ώρα!

Στράφηκε προς έναν από τους Ωκεάνιους πολεμιστές της. «Πού βρίσκεται ο Αρχιστράτηγος Όβγκερ; Φωνάξτε τον εκ μέρους μου. Ζητήστε του να έρθει.»

** ** *

«Με ζητήσατε, Μεγαλειοτάτη.»

Η Αάνθα κοίταξε τον Όβγκερ από πάνω ως κάτω. Σίγουρα, βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση από χτες βράδυ, έκρινε. «Εσείς και η Δούκισσα Βόνα βγήκατε από τους υπονόμους της Όρφαλχ, σωστά, Αρχιστράτηγε;»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» ένευσε εκείνος.

«Πείτε μου, θα μπορούσε το άνοιγμα από το οποίο ήρθατε να χρησιμοποιηθεί για να βάλω μέσα στην πόλη ορισμένους από τους πολεμιστές μου;»

«Εμ, σκέφτεστε να κάνετε επίθεση διαμέσου των υπονόμων, Μεγαλειοτάτη;»

«Όχι επίθεση· δε νομίζω ότι μας συμφέρει,» εξήγησε η Αάνθα. «Όμως... θα μπορούσαν ορισμένοι να μπουν στην πόλη από τους υπονόμους και ν'ανοίξουν τις πύλες, ώστε να την κατακτήσουμε.»

Ο Όβγκερ έτριψε το σαγόνι του. «Οι πύλες ευκολότερα κλείνουν παρά ανοίγουν, Μεγαλειοτάτη. Θα προλάβουμε να πάρουμε την πόλη τόσο γρήγορα;»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε. «Τι θέλετε να πείτε, Αρχιστράτηγε;»

«Οι άνθρωποί σας θα μπουν στην πόλη. Έστω ότι θα καταφέρουν να φτάσουν στις πύλες και να τις ανοίξουν (που πολύ φοβάμαι ότι τούτο θα είναι ιδιαίτερα δύσκολο). Μετά, τι γίνεται; Οι υπερασπιστές αρκεί να σκοτώσουν τους δικούς μας και να κόψουν τα σκοινιά, για να τις κλείσουν, πάλι, αμέσως. Θα προφτάσουμε μέσα σε τόσο λίγο χρόνο να εισβάλουμε και να πάρουμε την πόλη;

Δεν το πιστεύω, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό μονάχα στην περίπτωση που εμείς ήμασταν υπερβολικά περισσότεροι από εκείνους. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω;»

Η Αάνθα σούφρωσε τα χείλη, απογοητευμένα. «Ναι,» ένευσε. «Ο Βένγκριλ έκανε καλά που σας επέλεξε για Αρχιστράτηγο του Βασιλείου του, Αρχοντα Όβγκερ.»

Ο Όβγκερ χαμογέλασε. «Λέω τα πράγματα όπως τα βλέπω, Μεγαλειοτάτη...»

Και, δυστυχώς, δεν είναι καθόλου βολικά, σκέφτηκε η Αάνθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο

Χτίστες

Εδώ είναι το μέρος που ανέφερες, Μπάχτον;»
«Μάλιστα, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο τοξότης στον Αρχοντα Σάλβινρ.

Εκείνος έριξε μια ματιά στην τοποθεσία γύρω τους. Ήταν ένα ξέφωτο. Αρκετά μεγάλο. Προς τα βόρεια υπήρχαν μερικά βράχια, από τα οποία κυλούσε νερό, όχι τόσο πολύ ώστε να μπορεί να θεωρηθεί καταρράκτης, μα αρκετό για να γεμίζει τη λιμνούλα από κάτω τους. Στα ανατολικά, το έδαφος ήταν κατηφορικό· ο Σάλβινρ μπορούσε να δει μια δεντρόφυτη πλαγιά, διάσπαρτοι με ογκόλιθους. Στα δυτικά, ο τόπος ήταν βατός και, φυσικά, δασώδης –από τα πιο δασώδη σημεία αυτών των περιοχών, έκρινε ο Αρχοντας της Χάργκοχ.

«Συμφωνώ,» είπε, αφιππεύοντας. «Είναι, πράγματι, καλό μέρος για να καταυλιστούμε. Μόνιμα.»

Ο Έντρηλ έδωσε διαταγή στους πολεμιστές του στρατού να κατασκοηνώσουν.

«Τι έχει για φαγητό;» ρώτησε η Τουάθα τον Μπάχτον, ενώ όλοι είχαν κατεβεί από τα άλογά τους και τα είχαν δώσει σε στρατιώτες, για να τα περιποιηθούν.

«Οι κυνηγοί μας έπιασαν μερικούς λαγούς και κάποια ζαρκάδια, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο τοξότης. «Θα φάμε καλά σήμερα· μην ανησυχείτε.»

«Ευτυχώς,» είπε η Τουάθα. «Γιατί, αν τρώγαμε όπως χτες, ο μισός στρατός μας θα κινδύνευε να πεθάνει της πείνας!»

Ο Σάλβινρ γέλασε, με τα λόγια της Δούκισσας της Κάντνομ, καθώς όλο το αρχοντολόι του φουστάτου συγκεντρωνόταν γύρω του.

«Τώρα, που βρήκαμε μέρος για να μείνουμε, πρέπει να κουβεντιάσουμε κάποια πολύ σημαντικά ζητήματα, Σάλβινρ,» είπε ο Φερχ, πλησιάζοντας.

Ο Άρχοντας της Χάργκοχ υποπτευόταν τι εννοούσε ο Δούκας της Ορφαλχ, και έγενψε καταφατικά. «Ναι, συμφωνώ.»

Δύο στρατιώτες άναψαν μια μεγάλη φωτιά για τους άρχοντες, κοντά στην λίμνη, και εκείνοι κάθισαν γύρω της, ανυπομονώντας για το μεσημεριανό τους.

Ο Μπάχτον και ο Έντρηλ, εν τω μεταξύ, είχαν απομακρυνθεί από την παρέα τους, πηγαίνοντας προς την πλαγιά στα ανατολικά του ξέφωτου, όπου μπορούσαν να δουν την Ερία να προσπαθεί ν' ανάψει μια φωτιά. Καθώς έφταναν, επάνω στα ξύλα είχαν αρχίσει να χοροπηδούν φλόγες. Ο τοξότης και ο πολεμιστής κάθισαν εκεί κοντά, ο πρώτος σε έναν απ'τους μεγάλους ογκόλιθους, ο δεύτερος σε μια πέτρα.

«Ποιος θα φέρει φαγητό;» ρώτησε η Ερία τον Μπάχτον.

Εκείνος έβαλε δυο δάχτυλα στο στόμα και σφύριξε. Ένας από τους ανιχνευτές του στράφηκε στο μέρος του, και ο τοξότης τού έκανε νόημα ότι ήθελαν κάτι να φάνε. Ο άντρας ένευσε κι απομακρύνθηκε.

Η Μπόρνεφ πλησίασε, λύνοντας τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά. Έσκυψε, φίλησε τα χείλη του Έντρηλ, και κάθισε παραδίπλα, κοιτάζοντας τις φλόγες.

«Μοιάζεις κουρασμένη,» είπε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Σκέφτομαι κάτι που μου είπαν μερικοί στρατιώτες,» αποκρίθηκε εκείνη.

Η Ερία συνοφρυώθηκε. «Τι σου είπαν;»

«Οτι είδαν κάποιους να μας παρακολουθούν, χτες βράδυ. Αλλά, μάλλον, θα ήταν τα στοιχειά των δασότοπων· τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.»

«Η ίσως να μας κατασκοπεύουν οι Μαγκραθμέλιοι,» υπέθεσε η Ερία. «Από ποια μεριά τους είδαν, Μπόρνεφ;»

«Από τα νότιο-δυτικά.»

«Θα μπορούσαν να ήταν δαιμονάνθρωποι. Μπάχτον, εσύ είδες τίποτα;»

Ο τοξότης έφτιαχνε τη χορδή του τόξου του, καθώς καθόταν επάνω στον ογκόλιθο. «Όχι.» Ύψωσε το τόξο εμπρός του και τέντωσε τη χορδή, για να τη δοκιμάσει.

«Ναι, όμως κατόπτευες βόρεια, σωστά;»

«Σωστά.» Αρχισε, πάλι, να φτιάχνει τη χορδή.

«Και ποιος κατόπτευε νότια;»

«Κανένας.»

«Ίσως θα έπρεπε ορισμένοι να ρίξουν μια ματιά προς τα κει. Χαζομάρα μας, που δεν το σκεφτήκαμε πιο πριν.»

«Ηρέμησε, Ερία,» είπε η Μπόρνεφ. «Τα ξωτικά θα ήταν.»

Εκείνη τη στιγμή, μια πολεμίστρια πλησίασε, κρατώντας στο ένα χέρι τρεις σκοτωμένους λαγούς από τ'αφτιά. «Φαγητό. Θα θέλατε να τους βάλω πάνω απ'τη φωτιά κιόλας;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον, κατεβαίνοντας απ'τον ογκόλιθο. «Μπορούμε να το κάνουμε και μόνοι μας.» Τράβηξε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του.

«Όπως θέλετε.» Η πολεμίστρια άφησε τους λαγούς κοντά στη φωτιά κι έφυγε.

Ο Μπάχτον γονάτισε πλάι τους κι άρχισε να τους βγάλει τα εντόσθια.

Η Ερία στράφηκε στη Μπόρνεφ, συνεχίζοντας την προηγούμενή τους κουβέντα: «Γιατί να μας παρακολουθούν τα ζωτικά;»

Η πορφυρομάλλα πολεμίστρια γέλασε. «Θέλουν και λόγο τα ζωτικά, για να μας παρακολουθούν; Έτσι, μας παρακολουθούν!...»

Η Ερία σούφρωσε τα φρύδια. «Δε μ'αρέσει αυτό.»

«Εάν οι Μαγκραθμέλιοι ήθελαν να μας καταδιώξουν, θα το είχαν κάνει από την αρχή,» της είπε ο Έντρηλ, κοιτάζοντας τον Μπάχτον να ξεκοιλιάζει τους λαγούς. «Προφανώς, όμως, προτίμησαν να μη βάλουν σε κίνδυνο το στρατό τους, γιατί, μάλλον, τον χρειάζονται και σ'άλλα σημεία του Σαραόλν. Ή και της Μάγκραθμελ. Η χώρα τους πρέπει να είναι άδεια από πολεμιστές, άμα αναλογιστείς πόσους έφεραν εδώ.»

«Ναι...» αποκρίθηκε η Ερία, σκεπτική.

** ** *

«Σάλβινρ,» είπε ο Φερχ, καθώς ένα ζαρκάδι ψηνόταν επάνω στη φωτιά ανάμεσα στους άρχοντες, «ανησυχώ για την πόλη μου. Τα τελευταία νέα που μου έχουν έρθει απο κεί ήταν από το στόμα του Καρνταμάρ, ο οποίος μου είπε πως η Στρατάρχισσα Νερενία κατευθυνόταν στην Όρφαλχ, μ'ένα φουσάτο εκατό χιλιάδων Μαγκραθμέλιων.»

«Ναι, κι εγώ είχα αυτή την πληροφορία από κάποιους τυχοδιώχτες,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Και λυπάμαι που σ'το λέω τούτο, Φερχ, αλλά πιστεύω ότι η Όρφαλχ, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχει πέσει στα χέρια του Σφετεριστή.»

«Αυτό δεν είναι και ιδιαίτερα δύσκολο να το φανταστεί κανείς,» είπε εκείνος. «Όμως δύσκολο είναι να μην ανησυχώ για την

οικογένειά μου, και για τη Βασίλισσα Αάνθα, η οποία βρισκόταν εκεί αυτές τις μέρες. Θέλω να μάθω τι τους έχει συμβεί.»

Ο Σάλβινρ κούνησε το κεφάλι. «Κάτι τέτοιο είναι αδύνατον για την ώρα, νομίζω.»

«Ας στείλουμε μερικούς ανθρώπους μας, για να μάθουν, πατέρα,» είπε ο Τάνβαρ.

«Δεν είναι άσχημη ιδέα,» συμφώνησε η Τουάθα. «Έτσι, θα μπορούσαμε κιόλας να πληροφορηθούμε τι συμβαίνει και σ' άλλα μέρη του Σαραόλν, πριν από την Όρφαλχ. Όπως είναι η πόλη μου, Κάντνομ, το Βασιλικό Δουκάτο και η Μάρβαθ...»

«Γενικότερα, ίσως θα ήταν συνετό να στείλουμε ανθρώπους προς διάφορες κατευθύνσεις, ώστε να μάθουν τι συμβαίνει σε όλο το Βασίλειο,» γνωμοδότησε ο Γκόρντλαν. «Πώς θ' αποτινάξουμε τον Σφετεριστή, άμα δεν ξέρουμε τι μας γίνεται; Θα πρέπει να ενεργήσουμε προσεκτικά, πολύ προσεκτικά. Όχι άσκοπες κινήσεις. Όχι χάσιμο χρόνου. Όχι απώλειες πολεμιστών. Κάθε μας χτύπημα οφείλει να είναι μετρημένο και σίγουρο για την επιτυχία του.»

Ο Σάλβινρ κατένευσε. «Συμφωνώ μαζί σας,» δήλωσε. «Δε μπορούμε για πάντα να κρυβόμαστε σε τούτο το δάσος. Όμως, προς το παρόν, θα πρότεινα ο στρατός μας να μείνει εδώ, να οργανώσουμε το μέρος όπου θα κατοικούμε, και, ύστερα, να σκεφτούμε τι επιθέσεις θα κάνουμε.»

«Ναι,» είπε ο Φερχ. «Κι επιπλέον, έτσι οι Μαγκραθμέλιοι θα χαλαρώσουν. Άστους να νομίζουν ότι μας ξεφορτώθηκαν. Θα τους χτυπήσουμε απο κεί όπου δε θα το περιμένουν, όσο πιο αποτελεσματικά γίνεται.»

«Επομένως, χρειαζόμαστε πληροφορίες, όπως είπαμε. Πληροφορίες για το πεδίο μάχης που έχει μετατραπεί το Σαραόλν,» τόνισε ο Σάλβινρ.

** ** *

«Ο λαγός είναι γλύκισμα!» σχολίασε η Μπόρνεφ, μασουλώντας το φαγητό της.

«Η εμείς έχουμε πολύ καιρό να φάμε,» πρόσθεσε ο Έντρηλ.

«Ανοησίες. Ο λαγός είναι καλός.»

«Ίσως κι αυτό να οφείλεται στα ζωτικά,» είπε η Ερία.

Η Μπόρνεφ παρατήρησε κάποια ειρωνεία στη φωνή της, αλλά δεν αποκρίθηκε.

Ο Μπάχτον γέλασε. «Μπορεί οι ίδιοι οι λαγοί να είναι ζωτικά, και να πάθουμε τίποτα που τους τρώμε.»

Η Ερία τον λοξοκοίταξε.

«Αστειεύομαι,» χαμογέλασε ο Μπάχτον. «Δε νομίζω τα ζωτικά να παίρνουν τη μορφή λαγών.»

«Ίσως να ρωτούσαμε τη Δούκισσα Τουάθα επί του θέματος;» είπε ο Έντρηλ, και όλοι γέλασαν.

Η Ερία έγλειψε το λίκος από τα δάχτυλά της. «Έπρεπε να είχαμε πάρει κανένα μπουκάλι κρασί από την Χάργκοχ, προτού φύγουμε. Θα πήγαινε ωραία, τώρα, με το λαγό. Κόκκινο κρασί.»

«Θα αρκεστούμε στο νερό της πηγής, όμως,» είπε ο Μπάχτον, δείχνοντας, με το σαγόνι του, το νερό που κυλούσε από τα βράχια.

Ύστερα από λίγο, ο Έντρηλ ρώτησε: «Πώς ακριβώς θα είναι ο μόνιμος καταυλισμός μας εδώ; Σκηνές; Ξύλινα σπίτια;» Κοιτούσε τον Μπάχτον ενώ μιλούσε.

Ο τοξότης ανασήκωσε τους ώμους. «Τα ξύλινα σπίτια, υποθέτω, είναι καλύτερα από τις σκηνές. Ειδικά τις βροχερές μέρες. Επιπλέον, θα πρέπει να φτιάξουμε τείχη, σε περίπτωση που δεχτούμε επίθεση από τους δαιμονανθρώπους.»

«Σωστά,» ένευσε ο Έντρηλ. «Ξέρεις πώς να τα κάνεις όλ' αυτά;»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον. «Σου μοιάζω για χτίστης;»

Ο Έντρηλ μόρφασε. «Είσαι άνθρωπος με πολλά ταλέντα.»

«Αλλά όχι παντογνώστης. Καλύτερα θα ήταν κάποιος άλλος να αναλάβει την επίβλεψη αυτών των κατασκευών. Αν σκεφτείς πως

είμαστε στο σύνολό μας πάνω από πενήντα χιλιάδες –περίπου, πενήντα-μία χιλιάδες–, μπορείς εύκολα να συμπεράνεις πόσο μεγάλος θα είναι αυτός ο οικισμός. Τα ξύλινα σπίτια θα γεμίσουν τούτο το ξέφωτο, και θα πρέπει να πάμε και παραπέρα.»

«Ναι,» είπε ο Έντρηλ. «Επομένως, ίσως θα ήταν καλύτερα να βρούμε κάποιο μεγαλύτερο μέρος, για να κατοικήσουμε.»

«Δεν έχω εντοπίσει κανένα εδώ κοντά.»

«Τότε, ίσως πιο βόρεια. Πρέπει να κοιτάξουμε, Μπάχτον. Δε μπορούμε να το αφήσουμε έτσι.»

«Εάν θέλεις, θα κατοπτεύσω την περιοχή, με τους ανιχνευτές μου. Όμως θα πρότεινα, εν τω μεταξύ, να αρχίσουν εδώ οι κατασκευές. Δεν είμαι βέβαιος άμα θα βρούμε καλύτερο μέρος.»

«Σύμφωνοι.»

«Και ποιος θα αναλάβει την οικοδόμηση του οικισμού μας;» ρώτησε η Ερία. «Εσύ, Μπάχτον, δεν ξέρεις, εγώ δεν ξέρω, ούτε ο Έντρηλ, ούτε η Μπόρνεφ. Και υποθέτω πως ούτε κι οι άρχοντές μας γνωρίζουν.»

«Θα χρειαστεί να αυτοσχεδιάσουμε,» αποκρίθηκε ο τοξότης.

«Και πόσα χτίρια θα ρίξουμε, προτού στερεώσουμε το πρώτο;»

Ο Μπάχτον γέλασε. «Όσα και να ρίξουμε, στο τέλος, θα το στερεώσουμε. Θα πρότεινα σήμερα να κάνουμε κάποια σχέδια, για το πώς θα πρέπει να χτιστούν τα οικοδομήματα. Συμφωνείτε;»

Ο Έντρηλ και η Μπόρνεφ κατένευσαν, και τελικά, και η Ερία.

«Ωραία,» είπε ο Μπάχτον. «Έχουμε χαρτί και μελάνι;»

«Μη ζητάς πολυτέλειες,» αποκρίθηκε η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

«Τότε, ένα ξυλαράκι και το χώμα θα πρέπει να μας φανούν αρκετά,» κατέληξε ο τοξότης, και πήρε ένα λεπτό ξύλο από κάτω, το οποίο έμοιαζε με πένα. «Τα χτίρια προτείνω να είναι κάπως έτσι...» Σχημάτισε στο έδαφος ένα σπίτι το οποίο στεκόταν σε τέσσερα ψηλά πόδια.

«Στον αέρα θα βρίσκονται;» απόρησε η Ερία. «Γιατί;»

«Για να μπορούν απο κεί πιο άνετα να βάλουν οι τοξότες. Χρήσιμο, σε περίπτωση που οι δαιμονάνθρωποι μάς επιτεθούν.»

Η πολεμίστρια κατένευσε.

«Ωστόσο,» συνέχισε ο Μπάχτον, «δεν θα είναι όλα τα σπίτια στον αέρα. Κάποια θα βρίσκονται στο έδαφος. Γιατί τα άλλα υπάρχει και κίνδυνος να πέσουν. Ειδικά με τους σεισμούς που γίνονται, τελευταία.»

«Δεν έχεις καθόλου άδικο,» είπε η Μπόρνεφ. «Την προηγούμενη φορά, παραλίγο τα δέντρα που σωριάστηκαν να μας πλακώσουν! Δεν είχα ξαναζήσει ποτέ μου τόσο δυνατό σεισμό.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Μπάχτον.

«Οπότε, ίσως θα ήταν καλύτερα να μην έχουμε καθόλου σπίτια στον αέρα,» πρότεινε η Ερία.

«Τέλος πάντων,» παρενέβη ο Έντρηλ. «Αυτό το βλέπουμε –αν θα χτίσουμε σπίτια στον αέρα ή όχι. Το θέμα είναι άλλο: Πώς θα τα χτίσουμε αυτά τα σπίτια –στον αέρα ή μη–, Μπάχτον; Τι πρέπει να κάνουμε πρώτα, και τα λοιπά...»

«Κατ'αρχήν, πρέπει να κόψουμε δέντρα–»

«Φυσικά,» αναποδογύρισε τα μάτια η Ερία.

«–και, ύστερα, το όλο θέμα είναι... διαδικαστικό.»

«Δηλαδή, κι εσύ δεν ξέρεις.»

Ο Μπάχτον τη λοξοκοίταξε. «Ε, όχι, δεν έχω ξαναχτίσει σπίτι από ξύλα, να πω την αλήθεια!

»Πάντως, μπορώ να υποθέσω τι χρειάζεται. Ακούστε με.»

** ** *

Όταν ο Μπάχτον είχε τελειώσει με τις εξηγήσεις του, και οι άλλοι τρεις κουβέντιαζαν τι ήταν σωστό και τι λάθος από όσα τους είχε πει –δίχως κι εκείνοι να είναι σίγουροι για τίποτα, μα προσπαθώντας να βρουν τη σωστότερη λύση–, η Ερία αντίκρισε τον Δούκα Φερχ να πλησιάζει τη φωτιά τους.

«Άρχοντά μου,» τον χαιρέτησε.

«Καλώς σας βρίσκω,» αποκρίθηκε εκείνος, και κάθισε. «Πρέπει να σας μιλήσω.»

«Σχετικά με τι;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Πριν από λίγη ώρα, κουβεντιάζα με τους υπόλοιπους άρχοντες. Μιλούσαμε για τη γενικότερη κατάσταση στο Βασίλειο. Και... καταλήξαμε στο ότι δεν ξέρουμε σχεδόν τίποτα γι' αυτήν. Επομένως, θέλουμε να μάθουμε τι συμβαίνει στο Δουκάτο Κάνντομ, στο Όρφαλχ, στο Σάνβεκ, στο Βασιλικό Δουκάτο και την Μάρβαθ, στο Δουκάτο Σνοργκ... Καταλαβαίνετε τι προσπαθώ να πω.» Κατένευσαν. «Επιθυμούμε, εν ολίγοις, να πάρουμε χρήσιμες πληροφορίες για όλες τις περιοχές του Σαραόλν, ώστε να έχουμε τη δυνατότητα να οργανώσουμε μια αντεπίθεση εναντίον του Σφετεριστή. Η οποία αντεπίθεση, φυσικά, θα πρέπει να γίνει με πολύ, πολύ προσεκτικά βήματα –άπαντες συμφωνήσαμε σε τούτο. Δεν έχουμε ούτε χρόνο ούτε στρατό για χάσιμο. Τα πάντα οφείλουμε να τα κάνουμε υπολογισμένα. Όμως, η αντεπίθεση δε θα γίνει μέχρι που να... βολευτούμε εδώ, στους δασότοπους, να χτίσουμε τον οικισμό που έχουμε στο μυαλό μας. Και, όσο αυτό θα πραγματοποιείται –το χτίσιμο του οικισμού, δηλαδή–, αποφασίσαμε να στείλουμε ορισμένους ανθρώπους μας σ'όλα τα σημεία του Βασιλείου, για να μας φέρουν πληροφορίες. Και εσείς θέλουμε να κανονίσετε ποιοι θα σταλούν πού.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Μείνετε ήσυχος.»

«Καλώς,» είπε ο Φερχ. «Ένα άλλο θέμα είναι... Έχει κάποιος από εσάς οικοδομικές γνώσεις;»

Η Ερία μειδίασε. «Αυτό κουβεντιάσαμε κι εμείς, τώρα, Άρχοντά μου. Και, μάλλον, κανένας μας δεν έχει τις απαραίτητες γνώσεις. Ωστόσο, θα προσπαθήσουμε. Ελπίζουμε η συζήτησή μας να μας έβγαλε κάπου.»

«Αν και δεν είναι βέβαιο πως οι οδηγίες που θα δώσουμε στους στρατιώτες θα είναι και οι σωστές,» πρόσθεσε η Μπόρνεφ.

«Κοντολογίς, τα δυο-τρία πρώτα σπίτια, σίγουρα, θα πέσουν,» είπε η Ερία.

Ο Φερχ γέλασε· κι οι υπόλοιποι επίσης.

«Πότε ν'αρχίσουμε τις προσπάθειες οικοδόμησης, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Όποτε θέλετε,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Το πρώτο βήμα είναι να κόψετε τα ξύλα, σωστά;»

«Μακάρι τα ξωτικά των δασότοπων να μην το εκλάβουν τούτο ως προσβολή,» είπε η Μπόρνεφ.

Οι άλλοι συνοφρυώθηκαν.

«Τη Δούκισσα Τουάθα, Άρχοντά μου, τη συμβουλευτήκατε επάνω σ' αυτό το θέμα;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Εε, όχι,» παραδέχτηκε ο Φερχ. «Όμως δε θα μας έλεγε κάτι, αν νόμιζε πως το κόψιμο των δέντρων θα είχε... αρνητικά αποτελέσματα για μας;»

«Άρχοντά μου, άμα ήταν έτσι, τότε, όλοι οι ξυλοκόποι του Σαραόλν θα είχαν χάσει τη δουλειά τους,» γέλασε η Ερία.

«Καλά, βλέποντας και κάνοντας,» είπε ο Φερχ, και σηκώθηκε από την πέτρα όπου είχε καθίσει. «Μέχρι να πέσει η νύχτα, θέλω να έχουν κοπεί μερικά δέντρα και να έχουμε αρχίσει να κάνουμε σχέδια για το πώς θα χτιστούν τα σπίτια.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» ένευσε ο Έντρηλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12°

Τρίτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Φώτα μέσα στη νύχτα

Δεν έπρεπε να είχε μιλήσει έτσι του αδελφού της, το πρωί, στη σκηνή. Το ήξερε ότι ήταν ευαίσθητος και θα το έπαιρνε κατάκαρδα αυτό που του είχε πει. *Γιατί παρασύρομαι τόσο, κάποιες φορές; Γιατί δε μπορώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου; Σούλτριθ, τι έχεις πάθει; Πάντα ήσουν συγκρατημένη. Πάντα προσπαθούσες για το καλό των άλλων, όμως με τέτοιο τρόπο που δεν τους πρόσβαλε. Τους έκανες, απλά, να δουν τι ήταν λογικό—*

Μα τα Πνεύματα, τώρα σκεφτόταν σαν τον Πόνκιμ! Κι εκείνος κάτι παρόμοιο της είχε πει, στη σκηνή του Νόβμορ: ότι προσπαθούσε να κάνει τους άλλους να δουν τι ήταν λογικό. *Λες να είμαι σαν τον Πόνκιμ; Λες να είμαι έτσι στα μάτια των άλλων;*

Λες το γράμμα του αδελφού της να ήταν η απόδειξη αυτού; Ότι εκείνος την έβλεπε ως διαβολική και μηχανορράφο; *Νόβμορ, κάνεις λάθος. Μ'έχεις μπερδέψει. Δε με καταλαβαίνεις. Δεν προσπαθώ να σε εκμεταλλευτώ. Πνεύματα, για το καλό σου... Μα τι ήταν αυτά που του είπα!*

Αναστέναξε. Ήλπιζε στο μέρος όπου θα τον συναντούσε να μπορούσε να του τα ξεκαθαρίσει όλα, να του εξηγήσει ότι δεν τα εννοούσε όσα του είχε πει. Ουσιαστικά, ο Πόνκιμ έφταιγε που την είχε φέρει σ' αυτήν την κατάσταση —ο καταραμένος ο Πόνκιμ!

Τώρα, η Σούλτριθ βάδιζε ανατολικά, καταμήκος της παραλίας. Ο Νόβμορ στο μήνυμά του της είχε πει ότι θα την συναντούσε τρία χιλιόμετρα απόσταση από τον καταυλισμό των Καρνεβολθιανών, σε μια σπηλιά που βρισκόταν εκεί. Ένα μέρος όπου η Άρρα δε θα μπορούσε να τους ενοχλήσει. *Μακάρι να κατάλαβε, επιτέλους, ότι αυτή η δαιμονική γυναίκα τον χρησιμοποιεί! Τον χρησιμοποιεί για να*

γίνει Βασίλισσα των Καρνεβολθιανών. Μακάρι να το είδε και να τη διώξει από κοντά του. Καιρός ήταν, μα τα Πνεύματα!

Η Σούλτριθ συνέχισε να βαδίζει, κοιτώντας ερευνητικά τα βραχώδη σημεία απ' τα οποία περνούσε, ψάχνοντας για τη σπηλιά που της είχε πει ο Νόβμορ.

[Το ψαράκι τσίμπησε το δόλωμα. Έλα σε μένα, πολεμοχαρή Πριγκίπισσα. Πολεμοχαρές Πριγκίπισσα –πολύ σωστά το είπε ο Πόνκιμ. Πολεμοχαρές Πριγκίπισσα. Σούλτριθ. Δε θα σ'αφήσω να ολοκληρώσεις το σχέδιο που έχεις κατά νου. Πόσο εύκολο νομίζεις ότι θα είναι να σφετεριστής την εξουσία του αδελφού σου; Δε θα σ'αφήσω, σκύλα.]

Η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα βρέθηκε σε ένα σημείο δύσκολο να διασχίσει. Σήκωσε τη μαύρη της φούστα κι έβαλε το δεξί μοτοφορεμένο της πόδι επάνω στα βράχια. Το αριστερό της χέρι γαντζώθηκε από μια προεξοχή και τράβηξε το υπόλοιπό της σώμα. Το δεξί της χέρι πιάστηκε από την άκρη της μικρής πλαγιάς. Το αριστερό της γόνατο ανέβηκε, επίσης, αλλά με κάποια δυσκολία, και η Σούλτριθ βρέθηκε στην κορυφή. Σηκώθηκε όρθια, φτιάχνοντας τη φούστα της και ξεφυσώντας. Πού είσαι, Νόβμορ; αναρωτήθηκε, ατενίζοντας την περιοχή μπροστά της.

[Μη διστάζεις, Πριγκίπισσα. Έλα, προχώρησε παρακάτω. Προχώρησε. Πήγαινε να βρεις τον αδελφό σου. Πήγαινε να βρεις τον αδελφό του οποίου την εξουσία επιθυμείς ν'αρπάξεις... Κι ύστερα, κατηγορείς τον Πόνκιμ. Μια επίδοξη σφετερίστρια κατηγορεί έναν ήδη εδραιωμένο σφετεριστή. Έναν βασιλιά. Και είναι ικανή να μας πνίξει όλους στον πόλεμο.]

Η Σούλτριθ ατένισε μακριά ένα φως: ένα φως που προερχόταν από το εσωτερικό μιας σπηλιάς. Εκεί θα είναι, συμπέρανε. Εκεί με περιμένει. Μα γιατί είχε διαλέξει τούτο το δύσβατο μέρος; Δε μπορούσε να βρει κανένα καλύτερο; Ίσως, όμως, να το είχε κάνει για να μην τον ακολουθήσει η Άρρα· αυτή η γυναίκα ήταν διαβολική.

Η Πριγκίπισσα βάδισε με προσοχή επάνω στα βράχια. Η άμμος που βρισκόταν διάσπαρτη στην επιφάνειά τους έτριζε κάτω απ' τις μπότες της.

[Δε μπορώ να σε καταλάβω, Σούλτριθ. Γιατί επιθυμείς τόσο αυτός ο πόλεμος να συμβεί; Τι έχεις εσύ να κερδίσεις απ' αυτόν; Μήπως η Βασίλισσα Αάνθα και ο Βασιλιάς Βένγκριλ σου έχουν υποσχεθεί κάποιο μερίδιο του Σαραόλν; Κάποια πόλη; Κάποια επαρχία; Τι είναι Σούλτριθ; Θέλεις να γίνεις και Βασίλισσα των Καρνεβολθιανών και να κατέχεις εδάφη σε τούτο το Βασίλειο;]

Η Σούλτριθ αγκομαχούσε, καθώς πλησίαζε τη φωτισμένη σπηλιά. Η πορεία της την είχε κουράσει. Βρέθηκε σ' ένα σημείο όπου τα βράχια τελείωναν. Πήδησε κάτω, στην αμμουδιά, μ' έναν ανάλαφρο ήχο των μποτών της. Και, τώρα, βάδισε γρηγορότερα. Η σπηλιά δεν ήταν, πλέον, μακριά.

[Δεν είσαι, πλέον, μακριά, σκύλα. Μπες, και θα σε καλωσορίσω, όπως σου αξίζει.]

Η Σούλτριθ πέρασε το άνοιγμα της σπηλιάς, και διαπίστωσε πως το φως προερχόταν από μια λάμπα στο βάθος. Στα δεξιά της Πριγκίπισσας υπήρχε μονάχα νερό, καθώς η θάλασσα έμπαινε σε τούτο το υπόγειο μέρος. Όμως ο αδελφός της δεν ήταν πουθενά.

«Νόβμορ;» φώναξε.

Μια σκιερή μορφή παρουσιάστηκε πίσω της, στο άνοιγμα της σπηλιάς, δίχως εκείνη να την έχει καταλάβει –και η Σούλτριθ αισθάνθηκε ένα ξαφνικό χτύπημα στη ράχη. Ο πόνος που τη διαπέρασε ήταν πρωτοφανής· ποτέ ξανά δεν είχε νιώσει κάτι παρόμοιο. Ολάκερο το κορμί της παρέλυσε. Και, με μια πονεμένη, αδύναμη κραυγή, η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα σωριάστηκε στο έδαφος.

Πνεύματα... η πλάτη μου... Νόμιζε ότι, πλέον, δε διέθετε σπονδυλική στήλη, παρά είχε μετατραπεί σε σαλιγκάρι.

«Καλησπέρα, Σούλτριθ,» ακούστηκε μια φωνή από πάνω της, και η Πριγκίπισσα είδε μια μαύρη μπότα κοντά στο πρόσωπό της.

Προσπάθησε ν'αποκριθεί, μα μονάχα άλλη μια πονεμένη κραυγή βγήκε απ'τα χείλη της. Επιπλέον, το έβρισκε αδύνατο να κινήσει τη ράχη της. *Πνεύματα, τι συμβαίνει;* Η φωνή που της είχε μιλήσει... δε μπορούσε να την προσδιορίσει· τ'αφτιά της βούιζαν απ'τον πόνο. Επιχείρησε να γυρίσει το κεφάλι, να δει, μα δεν ήταν δυνατόν να σηκώσει το λαιμό της. Δάκρυα έτρεξαν απ'τα μάτια της.

Ένα χέρι την άρπαξε από τα μαλλιά και της έστριψε το κεφάλι, για να τη βοηθήσει. Ο πόνος που τη διαπέρασε! Άλλο ένα αδύναμο *ααααχ* βγήκε απ'τα χείλη της, ενώ τα δάκρυα θόλωναν την όρασή της.

«Εγώ είμαι, Σούλτριθ,» είπε η Άρρα, καθώς κοντοκαθόταν πλάι της, ακόμα βαστώντας τα μαύρα της μαλλιά. «Γιατί δε με χαιρετάς;»

Παγίδα, σκέφτηκε η Πριγκίπισσα. *Παγίδα, για να με σκοτώσει...* Επιχείρησε να πει κάτι –να τη βρίσει με όσο πιο άσχημα λόγια ήξερε–, μα οι λέξεις πνίγηκαν μέσα της από μια παλίρροια πόνου.

Η Άρρα γέλασε. Και έφερε το πρόσωπό της κοντά σ'αυτό της Σούλτριθ, αρθρώνοντας, έντονα: «Ποτέ – δε – θα – έχεις – τη – θέση – του – αδελφού – σου. Αυτή η θέση –η θέση της Βασίλισσας– ανήκει σε μένα!»

Η Σούλτριθ προσπάθησε να επικαλεστεί τα Πνεύματα. Μα δε μπορούσε· ο πόνος κατέκλυζε το μυαλό και τη λογική της. Δεν της απέμενε αρκετή θέληση για ν'αυτοσυγκεντρωθεί, για να χρησιμοποιήσει την ψυχική της δύναμη. *Όχι, Πνεύματα... Αν πεθάνω εδώ, αυτή η γυναίκα θα καταστρέψει το λαό μου!...*

Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη της Άρρα. «Νομίζεις ότι θα σε σκοτώσω, Πριγκίπισσα;»

«*Αααγγγκ...*» έκανε η Σούλτριθ. «*Θα... Δε... θα...σε...*»

«Μη με διακόπτεις, όταν μιλάω!» πρόσταξε η Άρρα, αφήνοντας το κεφάλι της Πριγκίπισσας να κοπανήσει στο έδαφος.

Η Σούλτριθ αισθάνθηκε κάτι υγρό να κυλά επάνω στο μέτωπό της και να πέφτει στα μάτια της. Και είδε αίμα να συγκεντρώνεται μπροστά της.

Η Άρρα είπε, ενώ εκείνη, πια, δεν την αντίκριζε: «Δε θα σε σκοτώσω, Πριγκίπισσα. Θα σε κάνω να *θέλεις* να πεθάνεις. Όμως ο θάνατος θ'αργήσει να έρθει για σένα.» Άρπαξε τα χέρια της Σούλτριθ και, με κάποιο δερμάτινο κορδόνι, τα έδεσε πίσω απ'την πλάτη της. Ύστερα, τη σήκωσε όρθια, πιάνοντάς την απ'τα μαλλιά κι απ'τα δεσμά της. Την τράβηξε σαν πάνινη κούκλα μέσα στη σπηλιά και την άφησε να σωριαστεί στο βάθος, κοντά στη λάμπα, ανάσκελα.

Ακριβώς, σκέφτηκε η Σούλτριθ. Άσε με εδώ να πεθάνω, δαιμονισμένη. Άσε με εδώ, και τα Πνεύματα θα με λύσουν... και τότε, θα σε κυνηγήσω και θα σε σφάζω σα γουρούνι!

Η Άρρα την κλότσησε στην κοιλιά. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που έκανε το «ασπόνδυλο» σώμα της Πριγκίπισσα να διπλωθεί απότομα. Η Σούλτριθ δε μπορούσε να φωνάζει, δε μπορούσε να βογκήσει· ούτε ν'αναπνεύσει δε μπορούσε. *Θα σε σφάζω σα γουρούνι!...*

Άλλη μια κλοτσιά. Αυτή στο πρόσωπο. Η Σούλτριθ αισθάνθηκε τα δόντια της να σπάνε, τη μύτη της να στραβώνει. Αίμα πετάχτηκε μπροστά της. Τα πάντα είχαν γίνει κόκκινα.

«Είσαι αξιολύπητη,» άκουσε την Άρρα να μουρμουρίζει από πάνω της, σα να ήταν αηδιασμένη από το θέαμα. «Λέω να σε σκοτώσω τώρα και να τελειώνουμε. Τι λες εσύ, Πριγκίπισσα; Συμφωνείς;»

Η Σούλτριθ βόγκησε, σε μια προσπάθειά της να την βρίσει.

«Δε μιλάς πολύ, τώρα, ε;» έκανε η Άρρα. Την άρπαξε, πάλι, απ'τα μαλλιά και τη σήκωσε. Ύστερα, την πέταξε μέσα στη θάλασσα που έμπαινε στη σπηλιά. Και το μόνο που μπορούσε, πλέον, να δει η Σούλτριθ ήταν το νερό, σκούρο από το αίμα –το δικό της αίμα –το νερό, το οποίο γέμισε το στόμα και τα ρουθούνια της.

** ** *

«Ψιθυρίζουν, Μεγαλειοτάτη.»

Στράφηκα, για ν'αντικρίσω τον πιστό μου σύμβουλο: έναν κοντό, άσχημο άντρα, ντυμένο με μπεζ χιτώνα. Το πρόσωπό του πάντα μου θύμιζε στραπατσαρισμένη πίτα, τα μακριά, λευκά, αραιά του μαλλιά κομμάτια κάποιας αρχαίας, μυθικής ομίχλης, και τα μεγάλα, γαλανά του μάτια λίμνες, παγωμένες λίμνες, σαν αυτές που λένε ότι υπάρχουν στη Βόρεια Γη.

«Ποιοι ψιθυρίζουν, Σούμαχ;»

«Όλοι, Μεγαλειοτάτη.»

«Και γιατί εγώ δεν τους ακούω;»

«Γιατί οι ψίθυροι παύουν, όταν πλησιάζετε, Μεγαλειοτάτη. Τόσο σας φοβούνται.»

«Τι ψιθυρίζουν;»

«Θέλουν... το αίμα σας, Μεγαλειοτάτη.»

Γέλασα. «Προδότες μέσα στη Μεγάλη Έλρουν; Προδότες που επιθυμούν να σκοτώσουν την Εξουσιάστρια του Χρήματος, πιστέ μου Σούμαχ; Δείξε στον σύζυγό μου ποιοι είναι, κι εκείνος θα φροντίσει να εξοντωθούν όλοι. Ούτε ένας δε θα μείνει ζωντανός.»

«Οι προδότες, Μεγαλειοτάτη, κρύβονται καλά. Δεν γνωρίζω ποιοι είναι—»

Στένεψα τα μάτια μου, οργισμένη. «Ο σύζυγός μου θα τους βρει!»

«Οι προδότες κρύβονται καλά, όπως σας τόνισα,» αποκρίθηκε, με μειλίχιο τόνο, ο Σούμαχ. «Η φρουρά δε μπορεί να τους εντοπίσει. Ίσως ορισμένοι απ'αυτούς, μάλιστα, να βρίσκονται μέσα στη φρουρά.»

«Γιατί δε με είχες πληροφορήσει για τούτο τόσο καιρό, Σούμαχ;» απαίτησα.

«Έπρεπε να σιγουρευτώ, Μεγαλειοτάτη. Δε μπορούσα να σας δώσω αβέβαιες πληροφορίες.»

«Και τώρα, είσαι σίγουρος ότι η ζωή μου κινδυνεύει απ'τους προδότες...;»

«Σαφώς, Μεγαλειοτάτη. Θέλουν το αίμα σας, όπως είπα. Έτσι λένε. Έτσι λένε όλοι.»

«Κανείς ποτέ δεν εναντιώνεται στους Εξουσιαστές της Μεγάλης Έλρουν! Από πού προέρχεται τούτη η προδοσία; Από πού; Ποιος είναι ο λόγος;»

«Λένε, Μεγαλειοτάτη, πώς θα καταστρέψετε την πόλη...»

«Εγώ θα καταστρέψω την πόλη;» φώναξα, νιώθοντας τα μηλίγγια μου να χτυπάνε. «Και όχι οι προδότες;»

«Αυτό λένε εκείνοι, Μεγαλειοτάτη, όχι ο πιστός σας υπηρέτης, Σούμραχ...» αποκρίθηκε ο σύμβουλος, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του κάτω απ'τα φαρδιά μανίκια του μπεζ χιτώνα του.

Δε μίλησα.

Ο Σούμραχ καθάρισε το λαιμό του. «Επίσης, Μεγαλειοτάτη, σας κατηγορούν για... μαγεία.»

«ΣΙΩΠΗ!» φώναξα, τρίζοντας τα δόντια. Και, καθώς η ανάσα που κρατούσα έβγαине από μέσα μου: «Σιωπή, σύμβουλε...!»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη,» κατέβασε το βλέμμα εκείνος.

«...Θέλω. Θέλω να τους βρεις, Σούμραχ. Μ'ακούς; Θέλω να τους βρεις! Θέλω να μάθω ποιοι είναι. Τους θέλω νεκρούς!»

«Η επιθυμία σας είναι προσταγή, Μεγαλειοτάτη. Θα βρω τους προδότες. Σας το υπόσχομαι.»

Χαμήλωσα τη φωνή μου. «Χρησιμοποίησε όλα τα μέσα που έχεις στη διάθεσή σου, Σούμραχ. Μη διστάσεις πουθενά. Μονάχα –βρες μου τους προδότες. Μάθε ποιοι είναι και τι σχεδιάζουν. Και ό,τι επιθυμείς από εμένα, θα το έχεις.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη. Θα φροντίσω για όλα.» Ο Σούμραχ υποκλίθηκε βαθιά.

«Πήγαινε, τώρα. Πήγαινε.»

Ο σύμβουλος έφυγε από τη μεγάλη Αίθουσα του Χρήματος, περνώντας ανάμεσα από τις δύο πολεμίστριες της κυρίας εισόδου.

Βάδισα ως το θρόνο μου και κάθισα βαριά, νιώθοντας να ζαλίζομαι. Ακούμπησα το κεφάλι μου στο δεξί μου χέρι, κλείνοντας τα μάτια.

Για μια στιγμή, νόμισα πως τα πάντα ταλαντεύτηκαν. Και... αισθάνθηκα μια εχθρική παρουσία κοντά μου, δίχως να έχω επικαλεστεί τη βοήθεια των Αοράτων.

Τα βλέφαρά μου άνοιξαν.

Αντίκρισα σκιές. Σκιές παντού στην Αίθουσα του Χρήματος. Σηκώθηκα όρθια, απότομα. Έψαξα, με το βλέμμα, για τις φρουρούς μου. Δε μπορούσα να τις βρω πουθενά.

Οι σκιές –που έμοιαζαν να είναι ένα με τους τοίχους, το έδαφος, και το ταβάνι– άρχισαν να σέρνονται προς το μέρος μου.

Πίσω μου –αισθάνθηκα άλλη μια απειλή.

Στράφηκα. Και είδα, τώρα, στον θρόνο μου να κάθεται μία από τις σκιές. Τα μάτια της γυάλιζαν –το γυάλισμά τους μου θύμιζε κρύο ατσάλι.

Ούρλιαξα.....

...Η Νερενία ούρλιαξε, και πετάχτηκε όρθια επάνω στο κρεβάτι, τυλιγμένη στον ιδρώτα. Η αναπνοή της έβγαине βαριά από τα πνευμόνια της. Παραμέρισε τα πορφυρά της μαλλιά, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

«Τι διάολο ήταν αυτό;» μουρμούρισε. «Τι διάολο ήταν αυτό;... Στη Μάγκραθμελ τα καταραμένα σου όνειρα! Στη Μάγκραθμελ!»

Έσπρωξε στο πλάι τα σκεπάσματα του κρεβατιού και σηκώθηκε όρθια, ντυμένη με μια μαύρη περισκελίδα και το στηθόδεσμό της. Βάδιζε ως το παράθυρο του δωματίου και το μισάνοιξε, αφήνοντας τον κρύο αέρα να χτυπήσει το πρόσωπο και το κορμί της. Ακούμπησε τα χέρια της στο περβάζι, στηριζόμενη εκεί. Από κάτω της, μπορούσε ν'ατενίσει τις τεχνολογικές λάμπες των δαιμονανθρώπων μέσα στην Όρφαλχ· ενώ έξω απ'τα τείχη φαίνονταν οι φωτιές των Νοτίων, και στη θάλασσα ο στόλος της καταραμένης Βασίλισσας Αάνθα.

Πρώτα, εκείνα τα όνειρα με τα κύματα. Και τώρα, αυτό... Τι παράξενο όνειρο που ήταν... Πολύ παράξενο...

Τα κύματα ήθελαν να μου πουν κάτι. Ήθελαν να μου δείξουν τον ερχομό της Αάνθα, σωστά; Αυτό δεν ήθελαν να μου δείξουν; Τα Πνεύματα αποφάσισαν να με προειδοποιήσουν για τούτη την επίθεση. Ίσως θα έπρεπε να τα είχα ακούσει από πιο πριν. Ίσως θα έπρεπε να είχα προετοιμαστεί καλύτερα. Τώρα, είναι θέμα ημερών. Η πόλη μου θα πέσει, στο τέλος...

Όμως, τι σήμαινε το όνειρο που είχε δει απόψε; Ήθελαν, πάλι, τα Πνεύματα να την προειδοποιήσουν; Κι αν ναι, για τι πράγμα;

Προσπάθησε να θυμηθεί μερικά από τα ονόματα μέσα στο όνειρο. Σούμαρχ. Μεγάλη Έλρουν. Εξουσιαστές. Εξουσιάστρια του Χρήματος. Ποτέ δεν τα έχω ξανακούσει στη ζωή μου! Από πού προέρχονται; Από πού;...

Ένας ανείπωτος τρόμος την κατέλαβε.

Μετά: Ο Βόνιορ, συλλογίστηκε η Στρατάρχισσα. Είναι Πνευματοχτυπημένος μάγος, ο μπάσταρδος –και μου το είχε κρύψει μέχρι στιγμής! Ίσως αυτός να μπορεί να εξηγήσει τα όνειρά μου...

Θα του μιλήσω, αύριο κιόλας.

**** ** ***

Είχα μόλις φύγει από το σπίτι μου και κατευθυνόμουν στο στρατώνα, όταν συνάντησα την Βέτα.

«Διοικητά,» μου είπε. «Πρέπει να σας μιλήσω.»

«Τι είναι;» Η όψη στο πρόσωπό της έμοιαζε πολύ, πολύ ταραγμένη.

«Πάμε κάπου να καθίσουμε,» πρότεινε, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Την ακολούθησα. Για να την είχε ανησυχήσει κάτι σε τέτοιο βαθμό, πρέπει να ήταν σημαντικό. Η Βέτα δεν ήταν από τις γυναίκες που ανησυχούσαν με κάθε φούσκωμα των κυμάτων.

Φτάσαμε στην ταβέρνα του Λευκού Μανδύα και καθίσαμε σ'ένα τραπέζι, παραγγέλλοντας μια κούπα μπίρα ο καθένας.

«Λοιπόν;» ρώτησα.

«Τέσσερις καινούργιοι μισθοφόροι ήρθαν στο στρατώνα.»

«Και;»

«Κάνουν ερωτήσεις. Σε όλους. Δε μου μοιάζουν φυσιολογικοί...»

«Δε σου μοιάζουν... 'φυσιολογικοί';» απόρησα. «Τι θες να πεις;»

«Νομίζω πως είναι κατάσκοποι,» ψιθύρισε η Βέτα. «Κατάσκοποι της Εξουσιάστριας.»

Συνοφρυώθηκα. «Με έχει καταλάβει;» Κούνησα το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω, Βέτα. Αν με είχε καταλάβει, θα—»

«—ήσασταν ήδη νεκρός τώρα, διοικητά· το ξέρω. Όμως, προφανώς, υποψιάζεται ότι κάποιος —ή κάποιои— μέσα στο στρατό της Έλρουν δεν είναι και τόσο πιστοί σ' αυτήν.»

«Τούτο δε συμβαίνει μονάχα στο στρατό,» μούγκρισα. «Ολάκερη η πόλη διαμαρτύρεται για την πολιτική που ακολουθεί. Η Κυρά της Καταστροφής την αποκαλούν, τώρα.»

«Κι άλλα, ακόμα χειρότερα,» ένευσε η Βέτα. «Όμως επί του προκειμένου, διοικητά —εκείνοι οι στρατιώτες μού μοιάζουν ύποπτοι. Να τους προσέχετε.»

«Ποιοι είναι;»

«Θα τους μιλήσω, όταν πάμε στο στρατόνα, εντάξει; Ή θα σας τους δείξω από απόσταση, και όσο πιο διακριτικά μπορώ· γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μάτια μπορεί να μας κοιτάζουν.»

Κατένευσα. «Πάμε τώρα,» είπα.

«Να μην τελειώσουμε, πρώτα, τη μπίρα μας;»

Καθώς καθίσαμε λίγο ακόμα στον Λευκό Μανδύα, για να πιούμε το ποτό μας, παράξενες φωνές άρχισαν σταδιακά να γεμίζουν το κεφάλι μου, λες και μπορούσα ν' ακούσω όλες τις συζητήσεις μέσα στην ταβέρνα.

«...φόροι...»

«...Οοοοχ, πάλι τα ίδια...»

«...ποτέ δε θα πάψει...»

«Χα! Μόνο όταν η πόλη διαλυθεί από...»

«...η Κυρά της Καταστροφής...»

Και ύστερα, μπορούσα ν'ακούσω και φωνές έξω από την ταβέρνα – από τον δρόμο, από άλλες ταβέρνες, από την Έλρουν ολάκερη! Δεν ήξερα πού βρισκόμουν. Η συνείδησή μου είχε απλωθεί παντού.

«...και ο Εξουσιαστής; Τι κάνει αυτός;...»

«...τη δουλειά του, αν...»

«...ο Νε-Τένορ είναι πιστός...»

«...τυφλός!»

«...όλοι μας φταίμε...»

«...κι εσύ τι κάνεις, έμπορε;...»

«...κάνω μόνος;...»

«...που θέλουν να την κρατούν εκεί...»

«...κι εσύ θα την αμφισβητήσεις;»

«...η Κυρά της Καταστροφής...»

.....
Ο Νε-Μόρλιν άρχισε να ξυπνά, καθώς οι φωνές στοίχειωναν το νου του και πάλευε με τα σκεπάσματα. Τα μάτια του άνοιξαν, αργά, λες και το όνειρό του ήταν βούρκος απ'το οποίο έπρεπε να παλέψει για να βγει.

«Θα τρελαθώ,» είπε στο σκοτάδι που τύλιγε τη σκηνή του. «Θα τρελαθώ.»

Γιατί δεν παύουν αυτά τα καταραμένα όνειρα;

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και ντύθηκε. Φόρεσε το παντελόνι και το πουκάμισό του, και βγήκε από τη σκηνή, στον νυχτερινό, κρύο αγέρα. Κοίταξε τον καταυλισμό των Ελρούνιων. Τα πάντα ήταν ήσυχα. Μερικές φωτιές έκαιγαν, και μερικοί στρατιώτες φυλούσαν σκοπιά. Ύστερα, το βλέμμα του Εξουσιαστή των Όπλων πήγε στα τείχη της Όρφαλχ, τα οποία είχαν πάψει να χτυπούν οι καταπέλτες των πολιορκητών, για τη διάρκεια της νύχτας. Ο Νε-Μόρλιν είδε σκιερές φιγούρες επάνω στις επάλξεις, να στέκονται ή να κοντοκάθονται, παρατηρώντας το λαό του και τους υπόλοιπους Νότιους λαούς, αφ'υψηλού. Δαιμονάνθρωποι. Και δαιμονόφιλοι –

όπως αποκαλούσαν η Βασίλισσα Αάνθα και οι άλλοι τους ανθρώπους που είχαν συμμαχήσει μαζί με τους Μαγκραθμέλιους.

Μετά, ο Ελρουνίος Άρχοντας κοίταξε λίγο πιο βόρεια, εκεί όπου βρισκόταν το παλάτι της Όρφαλχ. Φως ερχόταν από ένα παράθυρο· και το βλέμμα του πήγε, αμέσως, σ' αυτό το συγκεκριμένο σημείο. Για ν' αντικρίσει μια γυναικεία φιγούρα μέσα στη νύχτα. Τα μακριά της μαλλιά ανέμιζαν, και ήταν πορφυρά. Η Νερενία. Η Στρατάρχισσα Νερενία. Άραγε, είχε κι εκείνη αϋπνίες;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Συμφωνία

Τρεις ταξιδιώτες έφτασαν στην Μάρβαθ, αργά το βράδυ. Ο ένας κούτσαινε ελαφρώς το δεξί πόδι, ο άλλος έμοιαζε ιδιαίτερα σωματώδης, και ο τελευταίος δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο επάνω του. Οι δαιμονάνθρωποι σήκωσαν τη δυτική πύλη, ώστε να περάσουν. Κατόπιν, τους έλεγξαν, μήπως βρουν κάτι ύποπτο στις πτυχές των χιτώνων τους. Όμως ούτε όπλα για αυτοάμυνα δε βρήκαν· έτσι, τους άφησαν να βαδίσουν στους δρόμους της πρωτεύουσας του Σαραόλν.

Και οι ταξιδιώτες κατευθύνθηκαν προς το βασιλικό παλάτι.

** ** *

Ο Πόνκιμ καθόταν στον θρόνο του και περίμενε. Κανείς δεν του το είχε πει ακόμα, αλλά εκείνος ήξερε ότι είχε επισκέπτες. Οι ίδιοι τον είχαν ειδοποιήσει, μέσω των Πνευμάτων.

Ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν ήταν ντυμένος με μαύρο, δερμάτινο παντελόνι, γυαλιστερές μπότες, πορφυρό πουκάμισο, και χρυσαφένιο μανδύα με σιρίτια από ασημιά κλωστή. Στο δεξί του χέρι βαστούσε μια χρυσοποίκιλτη κούπα γεμάτη κρασί, και στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα των Οφθαλμών, του οποίου τα μελανά μάτια παρατηρούσαν τις σκιές που δημιουργούσαν οι δαυλοί μέσα στην μεγάλη αίθουσα.

Ένας ανθρώπινος πολεμιστής μπήκε από την κύρια είσοδο –ένας άντρας από τους στρατιώτες που ορισμένοι βαρόνοι του Βασιλείου είχαν προσφέρει στον Πόνκιμ. Υποκλινόμενος, ανέφερε εκείνο που ο Βασιληάς περίμενε ν’ ακούσει:

«Έχετε επισκέπτες, Μεγαλειότητα.»

«Αφήστε τους να περάσουν.» Η φωνή του Πόνκιμ, αν και σιγανή, αντήχησε μέσα στη βασιλική αίθουσα.

Ο στρατιώτης υποκλίθηκε, πάλι, και έκανε νόημα σε κάποιους πίσω από την κύρια είσοδο. Τρεις κουκουλοφόροι μπήκαν στο δωμάτιο, ο ένας εκ των οποίων έμοιαζε να κουτσαίνει το δεξί πόδι. Όλοι τους βαστούσαν ταξιδιωτικά μπαστούνια.

«Καλησπέρα, Σοφοί του Κύκλου του Φτερού,» τους χαιρέτησε ο Πόνκιμ.

Εκείνοι έβγαλαν τις κουκούλες τους, με μια ενιαία κίνηση, και ο Βασιληάς τούς παρατήρησε. Οι δύο έδειχναν νέοι, ο τρίτος γέρος. Προφανώς, είχε αποφασίσει να μην αλλοιώσει την εμφάνισή του, μέσω των πνευματικών του δυνάμεων, γιατί κάποιοι υποστήριζαν ότι αυτό έβλαπτε τον Πνευματιστή. Ο Πόνκιμ δεν το πίστευε.

«Καλησπέρα, Μεγαλειότητα,» είπε ο Σοφός με τα μακριά, μαύρα μαλλιά και τα γένια στο σαγόνι. «Ονομάζομαι Μόρβον, ενώ δεξιά μου στέκεται ο κύριος Ζάρχαλ, κι αριστερά μου ο κύριος Κάρελ.»

«Με χρειάζεστε,» συμπέρανε ο Πόνκιμ.

Ο Μόρβον συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος απ’ αυτή την απόκριση. Πώς το είχε αντιληφθεί ο Σφετεριστής; Δεν του είχαν αναφέρει κάτι

στο πνευματικό μήνυμα που του έστειλαν, όταν μπήκαν στην Μάρβαθ.

«Με προσφωνήσατε ‘Μεγαλειότητα’,» του έλυσε την απορία ο Πόνκιμ, ενώ ένα στραβό μειδίαμα παρουσιαζόταν στο πρόσωπό του.

«Αυτό δε σημαίνει πως σε θεωρούμε λιγότερο σφετεριστή!» τόνισε ο Κάρελ, με άγρια όψη.

«Όλοι οι άρχοντες σφετεριστές είναι, Σοφέ,» αποκρίθηκε ήρεμα ο Πόνκιμ, παρατηρώντας την αλλαγή των συνομιλητών του, από ήπιο κι ευγενικό τόνο στη φωνή σε άκομπο.

Ο Μόρβον έριξε ένα οξύ βλέμμα στον Κάρελ, σαν για να τον προειδοποιήσει, και άρθρωσε: «Σας παρακαλώ, κύριε.»

Ο Κάρελ κατένευσε προς το μέρος του Μόρβον, δίχως να μιλήσει.

«Λοιπόν,» είπε ο Πόνκιμ. «Γιατί με χρειάζεστε;»

«Υπάρχουν προβλήματα στη Νότια Γη, κύριε,» εξήγησε ο Μόρβον. «Αναμφίβολα, το γνωρίζετε.»

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Ναι, το γνωρίζω.» Κατέβασε, για λίγο το βλέμμα του, σκεπτικός. Έπειτα, το ύψωσε, πάλι, προστάζοντας τους φρουρούς της αίθουσας: «Αφήστε μας μόνους.»

Εκείνοι δίστασαν.

«Αφήστε μας μόνους,» επανέλαβε ο Πόνκιμ.

Οι φύλακες –Μαγκραθμέλιοι και άνθρωποι– έφυγαν.

Δεν κρύβει τον παραμικρό φόβο για μας ο Σφετεριστής, συμπέρανε ο Μόρβον, παρατηρώντας τον. Σίγουρα, μπορεί να μας κατατροπώσει και τους τρεις, εάν το θελήσει.

Ο Πόνκιμ κατέβηκε από το θρόνο του και έδειξε, με την κούπα στο δεξί του χέρι, προς το μεγάλο τραπέζι. «Παρακαλώ, κύριοι, καθίστε,» είπε, όπως θα έλεγε κι ένας από τους Σοφούς· όμως ο τόνος στη φωνή του ήταν κάθε άλλο παρά ειρωνικός.

Οι επισκέπτες του πήραν θέσεις στο τραπέζι, και ο Πόνκιμ στην κορυφή του. «Στη Νότια Γη,» άρθρωσε, αργά, «υπάρχει, όντως, ένα μεγάλο πρόβλημα, κύριοι. Ο Κράντμον με πληροφόρησε ότι

προσπαθήσατε να βρείτε μια λύση, γιατί ο κίνδυνος απειλεί όλο τον Άρμπεναρκ.»

«Βρήκαμε τη λύση, κύριε,» είπε ο Μόρβον.

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Και;»

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας,» δήλωσε, σταθερά, ο Ζάρχαλ, με τα γαλανά του μάτια να διαπερνούν τον νέο Βασιληά του Σαραόλν.

«Είμαι πρόθυμος να σας την προσφέρω,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, «δίχως κανένα αντάλλαγμα.»

Οι τρεις Σοφοί του Κύκλου του Φτερού κατένευσαν. «Έτσι φανταστήκαμε κι εμείς,» είπε ο Μόρβον.

«Πού έχετε, λοιπόν, καταλήξει; Πώς μπορούμε να επανασταθεροποιήσουμε το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας;»

Ο Ζάρχαλ καθάρισε το λαιμό του. «Η επανασταθεροποίηση του Κέντρου είναι μια δουλειά που μπορεί μονάχα να κάνει ένας Θεός με κοσμοπλαστικές δυνάμεις. Επομένως, χρειαζόμαστε έναν Θεό...»

«Τον Μάργκανθελ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Και, για την ακρίβεια, ο Μάργκανθελ δεν βρίσκεται, πλέον, αιχμάλωτός μας.»

«Τι;» έκανε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Θρυμμάτισε την πνευματικά φορτισμένη σφαίρα όπου τον κρατούσαμε, και έφυγε.»

«Πού πήγε;»

«Δε γνωρίζουμε.» Η όψη του Μόρβον σκιάστηκε.

«Δεν προσπαθήσατε να τον βρείτε;»

«Χωρίς τη σφαίρα, δε μπορούσαμε να ψάξουμε πολύ μακριά. Και... το να την επιδιορθώσουμε είναι δύσκολο και χρονοβόρο. Κάποια στιγμή, αναμφίβολα, θα γίνει, μα όχι τώρα.»

«Τότε, το Φτερό βρίσκεται σε κίνδυνο,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Μπορεί να το καταστρέψει—»

«Το Φτερό, κύριε, είναι σε καλά χέρια.»

«Τα δικά σας.»

Τα μάτια του Μόρβον στένεψαν. «Ξέρεις.»

«Δεν ήταν και ιδιαίτερα δύσκολο να το συμπεράνω, ύστερα από την αποκάλυψη ότι το ‘Φτερό’ στην Μάρβαθ ήταν ψεύτικο. Από τότε φρουρείτε το πραγματικό Φτερό, Σοφοί; Και πότε τοποθετήσατε εδώ το ψεύτικο και στρέψατε αλλού την προσοχή;»

«Χιλιετηρίδες πάνε από τότε,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον. «Όμως, επί του θέματος: το Φτερό, για την ώρα, δεν κινδυνεύει από τον Μάργκανθελ· φυλάσσεται καλά. Επιπλέον, ο τρελός μισός-Θεός δεν βρίσκεται κοντά στον Πύργο, και δεν πρέπει να βρίσκεται καν στο Σαραόλν, σύμφωνα με τις υποψίες μας.»

«Μάλιστα,» είπε ο Πόνκιμ, ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα του. «Όσον αφορά, τώρα, τη Νότια Γη. Είπατε ότι μονάχα ένας Θεός με κοσμοπλαστικές δυνάμεις μπορεί να επανασταθεροποιήσει το Κέντρο. Εάν, λοιπόν, δεν αναφέρεστε στον Μάργκανθελ, σε ποιον αναφέρεστε; Οι Θεοί είναι νεκροί εδώ και χιλιάδες χρόνια.»

«Ο Μάργκανθελ, ούτως ή άλλως, δε διέθετε κοσμοπλαστικές ικανότητες,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον. «Αν διέθετε, τώρα, θα είχε αλλάξει τη Νότια Γη· δε θα την είχε καταστρέψει.»

«Επομένως,» είπε ο Πόνκιμ, ανυπόμονα, «σε ποιον άλλο Θεό αναφέρεστε; Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω ακούσει για κανέναν στην ευρύτερη περιοχή του Άρμπεναρκ.»

«Ούτε εμείς, κύριε,» αποκρίθηκε ο Ζάρχαλ. «Όμως υπάρχει ένας θνητός που –πιστεύουμε– μπορεί ν’αποκτήσει κοσμοπλαστικές δυνάμεις, για λίγο...»

Ο Πόνκιμ ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Ο Φάλμαριν, όταν επέστρεψε στο Σαραόλν,» είπε ο Μόρβον, «έφερε μαζί του έναν άντρα περίεργα αλλαγμένο. Τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, όπως ήθελε ο ίδιος ν’αποκαλεί τον εαυτό του.»

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή νομίζετε ότι έχει τη δύναμη να σταθεροποιήσει το Νότιο Κέντρο;» απόρησε ο Πόνκιμ. «Παραδέχομαι ότι οι δυνάμεις του είναι μεγάλες, Σοφοί –παρότι δεν ξέρει πώς να τις ελέγξει–, μα δεν αυταπατώμαι ότι είναι Θεός!»

«Δεν είναι, όμως πιστεύουμε ότι μπορεί, για λίγο, ν'αποκτήσει κοσμοπλαστικές δυνάμεις –ίσα-ίσα για να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη.»

«Αλλά δεν είστε σίγουροι, ε;...»

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είμαστε σίγουροι· μα πρέπει να προσπαθήσουμε, για το καλό του Άρμπεναρκ.»

«Ω, ναι, για το καλό του Άρμπεναρκ,» είπε ο Πόνκιμ. «Και πώς ακριβώς σκοπεύετε να κάνετε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή ν'αποκτήσει αυτές τις κοσμοπλαστικές δυνάμεις; Γιατί είμαι βέβαιος ότι μόνος του δεν δύναται να το κατορθώσει.»

«Στο νησί όπου χάνονταν τα πλοία,» είπε ο Μόρβον, «υπήρχαν κάποιοι κρύσταλλοι οι οποίοι άρπαζαν τις ψυχές των ναυτικών και τις έστελναν στο μηχάνημα που θα αναγεννούσε τον Μάργκανθελ...»

«Ναι.»

«Οι κρύσταλλοι αυτοί είναι κοσμικοί κρύσταλλοι. Και λόγω αυτών το ένα μισό της ψυχής του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή έχει φορτιστεί με κοσμική δύναμη.»

«Η ερώτησή μου ήταν άλλη, Σοφέ.»

«Χρειαζόμαστε τους κρυστάλλους, κύριε, για να δώσουμε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή τις δυνάμεις του Μάσμαρθ.»

«Θα αναστήσετε τον Φοίνικα από τους νεκρούς;» έκανε ο Πόνκιμ.

«Όχι ακριβώς,» είπε ο Ζάρχαλ. «Θα συγκεντρώσουμε τα Πνεύματα που συγκροτούσαν τον Μάσμαρθ μέσα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.»

Ένα ρίγος διαπέρασε τον Πόνκιμ. *Οι ερημίτες τρελάθηκαν!* «Και τι θα βγει απ' αυτό;»

«Θα μπορέσει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη,» συνέχισε ο Ζάρχαλ. «Έπειτα, θ'απελευθερώσει τα Πνεύματα κι όλα θα επιστρέψουν στη γνωστή σε μας κατάσταση.»

«Έχω κάποιες βασικές απορίες επάνω στο σχέδιό σας,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Παρακαλούμε, κύριε, μιλήστε μας,» τον παρότρυνε ο Μόρβον.

«*Πώς, μέσω των κρυστάλλων, σκοπεύετε να συγκεντρώσετε όλα τα Πνεύματα που συγκροτούσαν κάποτε τον Μάσμαρθ; Δε μπορώ να φανταστώ τον τρόπο.*» *Και οι γνώσεις μου είναι πολλές, Σοφοί, πρόσθεσε νοερά. Όμως, απ'ό,τι φαίνεται, ωχριούν μπροστά στις δικές σας. Τι υπάρχει, τέλος πάντων, μέσα στον Πύργο σας;*

«Εμείς ξέρουμε τον τρόπο, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Τον είχαμε λησμονήσει, για καιρό πολύ, μα, τώρα πάλι, τον ξέρουμε.»

«Κάποιο σκονισμένο βιβλίο σε κάποια ξεχασμένη γωνιά;»

«Περίπου.»

«Πού βρήκατε αυτή τη γνώση; Δεν έχω ποτέ μου ακούσει κάτι παρόμοιο.»

«Πριν από χιλιετίες, κύριε, δεν ήμασταν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον. «Ήμασταν η Αδελφότητα του Φοίνικα. Υπηρέτες του Μάσμαρθ.»

«Κι έτσι γνωρίζετε πώς να επικαλεστείτε τα Πνεύματα που κάποτε συγκροτούσαν τον Θεό σας...» συμπέρανε ο Πόνκιμ.

Ο Μόρβον ένευσε, αργά.

«Άλλη μια ερώτηση: Εμένα τι με χρειάζεστε;»

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή βρίσκεται μακριά μας. Δε μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί του.»

«Και υποθέτετε πως ίσως εγώ να μπορώ.»

«Μπορείτε, κύριε;»

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Ναι, και θα τον καλέσω.»

«Καλώς,» είπε ο Μόρβον. «Επίσης, θα επιθυμούσαμε να μας συντροφεύσετε στη Νότια Γη, για την σταθεροποίηση του Κέντρου.»

Ένα λεπτό χαμόγελο χάραξε το πρόσωπο του Πόνκιμ. «Σοφέ, και να μην θέλατε να έρθω στη Νότια Γη, εγώ θα ερχόμουν.»